

ส่วนที่ ๑

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญขององค์การบริหารส่วนตำบลกะหรอ

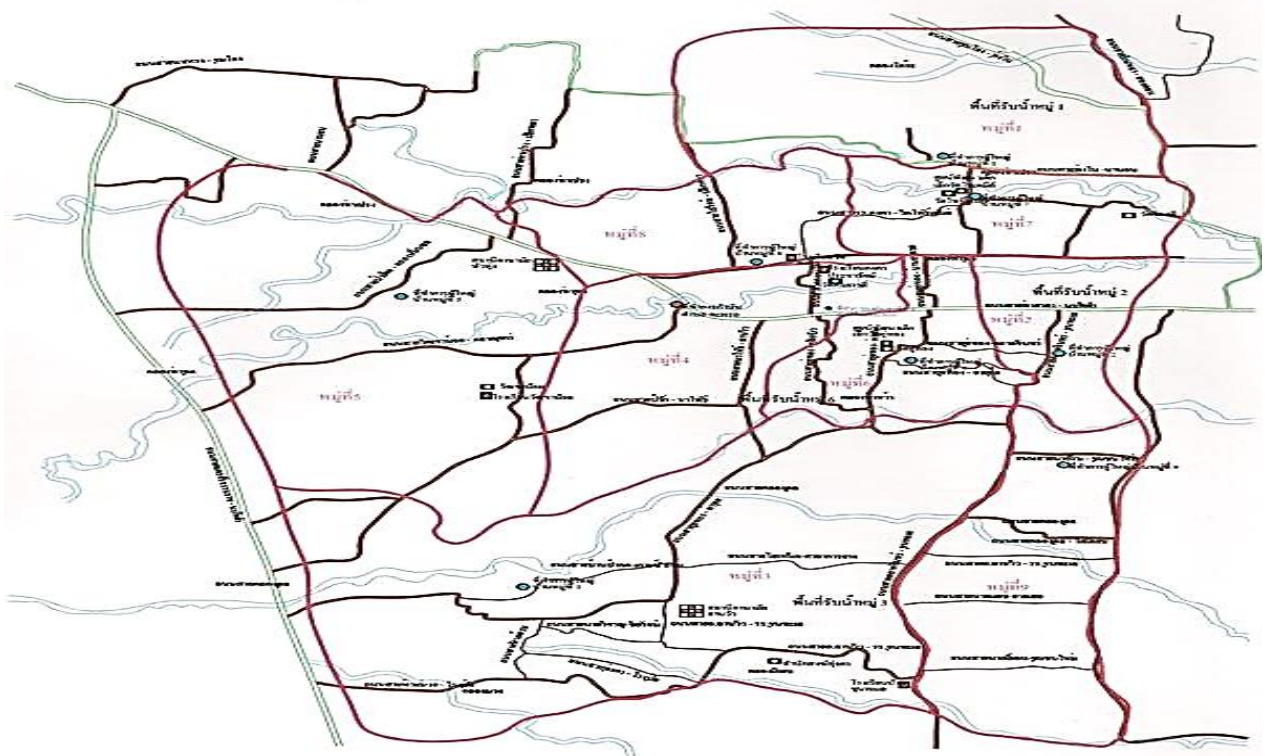
๑.ด้านกายภาพ

๑.๑ ที่ตั้งของหมู่บ้านหรือชุมชนหรือตำบล

ที่ตั้งของหมู่บ้าน ในเขตตำบลกะหรอ ประกอบด้วย

หมู่ที่ ๑ บ้านโนโค๊ะ	มี	นางจรรย์ ศรสิทธิ์	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๒ บ้านตลาดจันทร์	มี	นายสมยศ นาคัน	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๓ บ้านท่าหว้า	มี	นายธเนศพล ชัยณรงค์	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๔ บ้านสะพานราง	มี	นายนพดล สุทธิเดช	กำนันตำบลกะหรอ
หมู่ที่ ๕ บ้านหัวทุ่ง	มี	นายอนันต์ คล้ายพิมล	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๖ บ้านอุ้มทอง	มี	นางสาวจุฑาภรณ์ หยุทองคำ	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๗ บ้านวัดโท	มี	นายไกรสร ไพนุพงศ์	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๘ บ้านไสรักษ์	มี	นายประสิทธิ์ โกษณา	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๙ บ้านคลองตุล	มี	นายประภาส วันเพ็ญ	เป็นผู้ใหญ่บ้าน

แผนที่แสดงข้อมูลถนน คลอง แนวเขตตำบล แนวเขตหมู่บ้าน
ตำบลกะหรอ
อำเภอหนองบัวลำภู จังหวัด นครศรีธรรมราช



๑.๒ ลักษณะภูมิประเทศ

ลักษณะภูมิประเทศขององค์การบริหารส่วนตำบลกะหรอ เป็นเนิน ทางทิศเหนือและเป็นที่ราบลุ่มทางทิศ ตะวันออก มีลำคลองไหลผ่านเกือบทุกหมู่บ้าน ลำคลองที่สำคัญได้แก่ คลองท่าพุท คลองท่าเปรง คลองตุล และ คลองท่าหว่า

๑.๓ ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิอากาศเป็นแบบมรสุมเขตร้อน แบ่งออกเป็น ๒ ฤดู คือ ฤดูร้อน และฤดูฝน

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือน มกราคม – เมษายน

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือน พฤษภาคม – ธันวาคม

๑.๔ ลักษณะของดิน

ลักษณะดินโดยทั่วไปเป็นดินร่วนปนทราย ประมาณ ๗๕% ดินลูกรังประมาณ ๑๕ % ลักษณะดินในพื้นที่ เป็นดินเหนียวประมาณ ๑๐ %

๑.๕ ลักษณะของแหล่งน้ำ

หมู่ที่ ๑ มีแหล่งน้ำธรรมชาติ จำนวน ๑ แห่ง คือ คลองโครีะ

หมู่ที่ ๒ มีแหล่งน้ำธรรมชาติ จำนวน ๔ แห่ง คือ

- คลองท่าพุท
- คลองท่าหว่า
- ห้วยบ้านยายอ้อย
- บึงปลักใหญ่

หมู่ที่ ๓ มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติ จำนวน ๗ แห่ง คือ

- หนองน้ำขุนทะเล
- คลองท่าหว่า
- ลำห้วยด้วน
- ลำห้วยคลองกลัง
- คลองตุล
- คลองเกียบ
- ห้วยมวง

หมู่ที่ ๔ มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติ จำนวน ๒ แห่ง คือ

- คลองท่าพุท
- คลองตุล

หมู่ที่ ๕ มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติ จำนวน ๕ แห่ง คือ

- คลองท่าพุท
- คลองท่าเปรง
-

หมู่ที่ ๖ มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติ จำนวน ๒ แห่ง คือ

- คลองท่าพุท
- คลองท่าหว่า

หมู่ที่ ๗ มีแหล่งน้ำธรรมชาติ จำนวน ๓ แห่ง คือ

- คลองท่าเปรง
- หนองเกียบ
- บึงอ่างทอง

หมู่ที่ ๘ มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติ จำนวน ๒ แห่ง คือ

- คลองท่าพุด
- คลองบรรจง

หมู่ที่ ๙ มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติ จำนวน ๒ แห่ง คือ

- คลองตุล
- คลองเกียบ

๒. ด้านการเมือง/การปกครอง

๒.๑ เขตการปกครอง

ตำบลกะหรอเป็นตำบลหนึ่งในจำนวนสี่ตำบลของอำเภอนบพิตำ โดยตำบลกะหรอมีหมู่บ้านในเขตปกครองทั้งหมด ๙ หมู่บ้าน คือ หมู่บ้านในโครีะ หมู่บ้านตลาดจันทร์ หมู่บ้านท่าหว้า หมู่บ้านสะพานราง หมู่บ้านหัวทุ่ง หมู่บ้านอุทอง หมู่บ้านวัดโท หมู่บ้านไสรักษ์ และหมู่บ้านคลองตุล

ตำบลกะหรอคนกลุ่มแรกที่เข้ามาพัฒนาและดูแลคือขุนศรีกะหรอรัตน์ หรือเดิมชื่อ นายน่วม สกุล แก้วปนทอง และผู้เข้าร่วมสมัยหลายคน คนเหล่านี้ได้มีการจับจองพื้นที่ตำบลกะหรอในการประกอบอาชีพทำไร่ ทำนาเลี้ยงสัตว์ และเก็บของป่าเป็นอาชีพหลัก ผู้เฒ่าหลายคนเล่าเรื่องราวให้ฟังว่า ละแวกแถวตำบลกะหรอคนในอำเภออื่น ๆ จะเรียกว่าบ้านลายสาย

คำว่า”กะหรอ” ผู้เฒ่าเล่าเรื่องราวให้ฟังว่า เมื่อก่อนการสัญจรไปมาจะใช้เดินเท้า เมื่อคนแถวตำบลกรุงชิงจะมาซื้อของในเขตอำเภอท่าศาลา เขาจะมานั่งรอพบกันที่หมู่บ้านควนหอร เพื่อกะจะรอเดินทางพร้อมกันเพราะจะต้องข้ามแม่น้ำคลองกลาย ต่อมาจึงเรียกบริเวณนี้ว่า กะรอ และจึงกลายเป็น กะหรอ ในปัจจุบัน

องค์การบริหารส่วนตำบลกะหรอ ได้จัดตั้งตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๓๙ เดิมสถานที่ทำงานตั้งอยู่ที่อาคารสภาตำบลเดิม ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้ย้ายมาอยู่ ณ อาคารที่ทำการแห่งใหม่ ซึ่งตั้งอยู่ หมู่ที่ ๔ ตำบลกะหรอ อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช

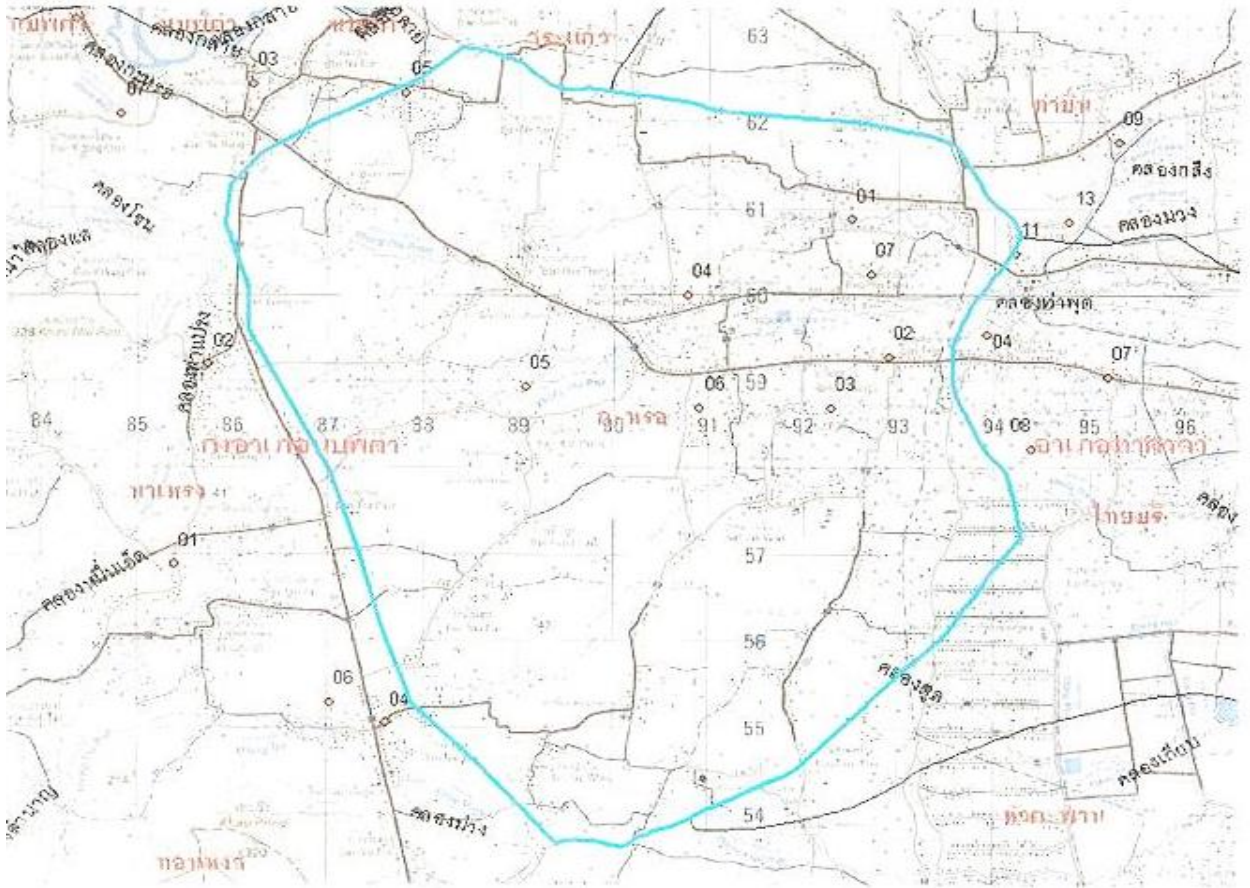
ที่ตั้งและอาณาเขต

ที่ตั้ง ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลกะหรอ ตั้งอยู่เลขที่ ๓๗ หมู่ที่ ๔ ตำบลกะหรอ อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช ห่างจากที่ว่าการอำเภอนบพิตำ มาทางทิศตะวันออก ประมาณ ๑๑ กิโลเมตร

เนื้อที่ องค์การบริหารส่วนตำบลกะหรอ มีเนื้อที่ทั้งหมด ๑๐๒.๓๕๒ ตารางกิโลเมตร หรือ ๖๓,๙๗๐ ไร่

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดต่อดำบลสระแก้ว อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยมีแนวเขตเริ่มต้นจากกึ่งกลางถนนสายบ้านไสรักษ์-บ้านชุมโลง บริเวณพิกัด N K ๙๐๖๖๒๒ ไปทางทิศเหนือตามแนวกึ่งกลางถนนสายไสรักษ์-บ้านชุมโลง ถึงบริเวณพิกัด N K ๙๑๖๖๔๐ ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ผ่านสวนยางพารา ถึงถนนสายวัดพระเลียบ-บ้านในโครีะ บริเวณพิกัด N K ๙๓๒๖๓๔ รวมระยะทางด้านทิศเหนือประมาณ ๔ กิโลเมตร
ทิศตะวันออก	ติดต่อดำบลท่าช้าง ตำบลไทยบุรี และตำบลห้วยตะพาน อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยมีแนวเขตเริ่มต้นจากถนนสายบ้านพระเลียบ - บ้านในโครีะ บริเวณพิกัด N K ๙๓๒๖๓๔ ไปทางทิศใต้ ตามแนวกึ่งกลางถนนสายวัดพระเลียบ-บ้านในโครีะ ผ่านคลองท่าเปรง บริเวณพิกัด N K ๙๓๗๖๐๓ ไปตามทางเดินเท้า คลองเกียบ-บ้านท่าหว้า ผ่านถนนทางหลวงหมายเลข ๔๑๔๐ บริเวณพิกัด N K ๙๓๔๕๙๓ ลงไปทางทิศใต้ตามกึ่งกลางถนนสายคลองเกียบ - โรงเรียนบ้านสะพานหันถึงคลองเกียบบริเวณพิกัด N K ๙๓๓๕๓๒ รวมระยะทาง ประมาณ ๑๐ กิโลเมตร
ทิศใต้	ติดต่อดำบลห้วยตะพาน อำเภอท่าศาลา และตำบลทอนหงส์ อำเภอพรหมคีรี จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยมีแนวเขตเริ่มต้นจากบริเวณพิกัด N K ๙๓๕๕๒๖ ไปทางทิศตะวันตก ตามแนวกึ่งกลางคลองเกียบ ถึงบริเวณพิกัด N K ๙๐๐๕๓๐ รวมระยะทางด้านทิศใต้ประมาณ ๔ กิโลเมตร
ทิศตะวันตก	ติดต่อดำบลนาแหร่ง อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยมีแนวเขตเริ่มต้นจากกึ่งกลางคลองเกียบ บริเวณพิกัด N K ๙๐๐๕๓๐ ไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ตามสวนยางพาราถึงถนนสายบ้านสะพานราง-บ้านในตุล บริเวณพิกัด N K ๘๘๗๕๖๔ ไปตามแนวสวนยางพารา ถึงกึ่งกลางคลองเหม็งซอ บริเวณพิกัด N K ๘๗๒๕๙๐ ไปตามแนวกึ่งกลางคลองหมื่นซอถึงคลองท่าเปรง บริเวณพิกัด N K ๘๗๙๖๐๔ ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือตามแนวสวนยางพารา ถึงถนนสายบ้านโรงเหล็ก - ท่าศาลา บริเวณพิกัด N K ๘๘๒๖๐๗ ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ตามแนวกึ่งกลางถนน บริเวณพิกัด N K ๘๘๗๖๐๒ ไปทางทิศตะวันออก ตามแนวกึ่งกลางคลองท่าเปรงถึงถนนสายบ้านไสรักษ์-บ้านชุมโลง บริเวณพิกัด N K ๙๐๗๖๐๘ ไปทางทิศเหนือตามแนวกึ่งกลางถนนสายบ้านไสรักษ์-บ้านชุมโลง บริเวณพิกัด N K ๙๐๖๖๒๒ รวมระยะทางด้านทิศตะวันตกประมาณ ๑๕ กิโลเมตร

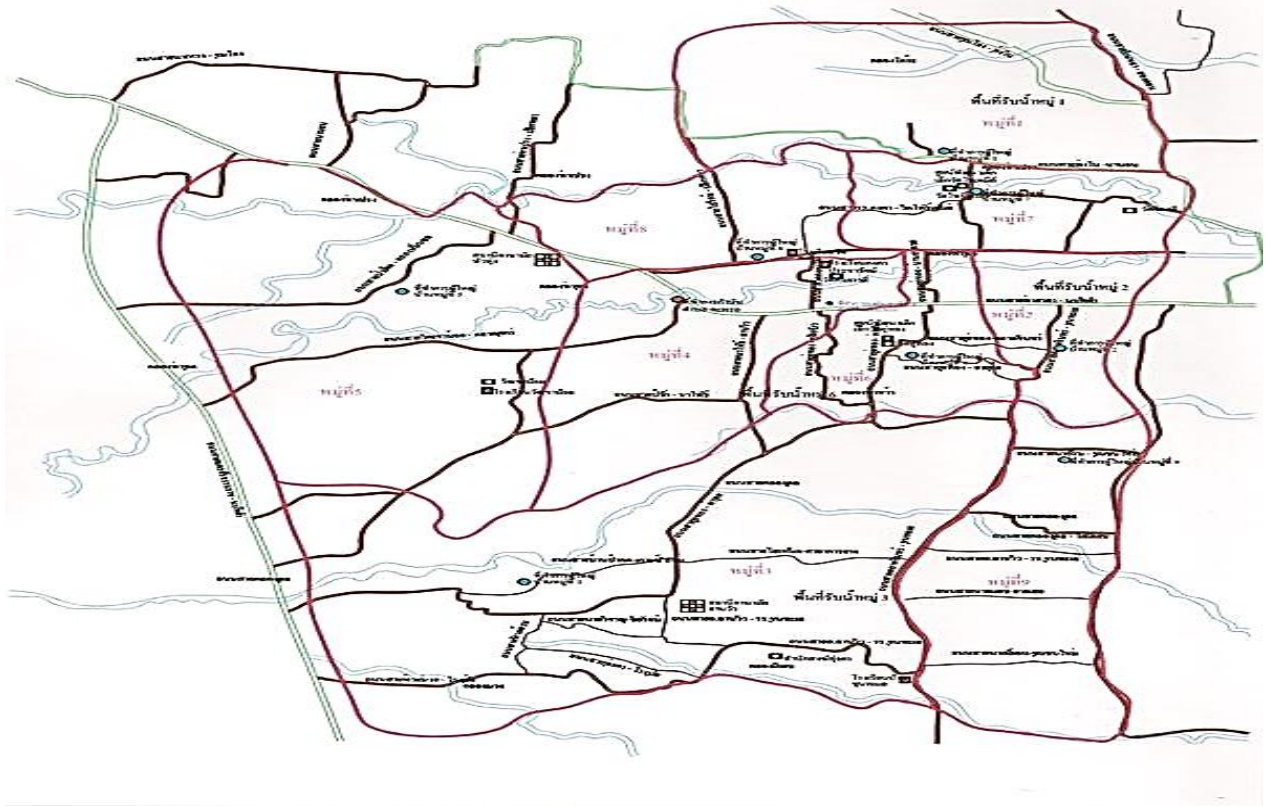


ภาพแสดง อาณาเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลกะหรอ

องค์การบริหารส่วนตำบลกะหรอ แบ่งเขตการปกครองออกเป็น ๙ หมู่บ้าน คือ

หมู่ที่ ๑ บ้านโนโครีะ	มี	นางจรรย์ ศรสิทธิ์	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๒ บ้านตลาดจันทร์	มี	นายสมยศ นาคัน	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๓ บ้านท่าหว่า	มี	นายธเนศพล ชัยณรงค์	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๔ บ้านสะพานราง	มี	นายนพดล สุทธิเดช	กำนันตำบลกะหรอ
หมู่ที่ ๕ บ้านหัวทุ่ง	มี	นายอนันต์ คล้ายพิมล	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๖ บ้านอุ่ทอง	มี	นางสาวจุฑาภรณ์ หยูทองคำ	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๗ บ้านวัดโท	มี	นายไกรสร ไพฑูรย์	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๘ บ้านไสรักษ์	มี	นายประสิทธิ์ โกชนา	เป็นผู้ใหญ่บ้าน
หมู่ที่ ๙ บ้านคลองตล	มี	นายประภาส วันเพ็ญ	เป็นผู้ใหญ่บ้าน

แผนที่แสดงข้อมูลถนน คลอง แนวเขตตำบล แนวเขตหมู่บ้าน
ตำบลกะหรอ
อำเภอนบพิตำ จังหวัด นครศรีธรรมราช



๒.๒ การเลือกตั้ง

การเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลกะหรอ ครั้งล่าสุดเมื่อ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๕ มีผู้สมัคร จำนวน ๒ คน คือ

๑. นายมนัสพงศ์ สุทธิเดช คะแนนที่ได้ ๒,๑๗๑ คะแนน

๒. นายวิโรจน์ บุปผัน คะแนนที่ได้ ๑,๒๘๕ คะแนน

มีจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมด ๕,๕๐๑ คน จำนวนผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง จำนวน ๓,๖๔๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๓๒ จำนวนบัตรดี ๓,๔๕๖ บัตร คิดเป็นร้อยละ ๙๔.๗๔ บัตร จำนวนบัตรเสีย ๙๘ บัตร คิดเป็นร้อยละ ๒.๖๘ บัตร บัตรไม่ประสงค์ลงคะแนน ๙๕ บัตร คิดเป็นร้อยละ ๒.๕๘ บัตร

การเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลกะหรอ

การเลือกตั้ง	วันที่เลือกตั้ง	เขตเลือกตั้ง	จำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง	การใช้สิทธิลงคะแนนเลือกตั้ง							
				ผู้มาใช้สิทธิ		บัตรดี		บัตรเสีย		บัตรไม่ประสงค์ลงคะแนน	
				จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	๒๐ ต.ค. ๒๕๕๕	๑	๕๕๘	๔๘๙	๘๗.๖๓	๔๘๓	๙๘.๗๗	๕	๐.๘๒	๒	๐.๔๑
		๒	๔๓๔	๓๔๗	๗๙.๙๕	๓๔๕	๙๙.๔๒	๒	๐.๕๘	๐	๐.๐๐
		๓	๙๘๖	๘๐๒	๘๑.๓๔	๗๘๘	๙๘.๒๖	๗	๐.๘๗	๗	๐.๘๗
		๔	๖๔๗	๕๓๕	๘๒.๖๙	๕๒๓	๙๗.๗๖	๑๐	๑.๘๗	๒	๐.๓๗
		๕	๙๕๒	๗๕๘	๗๙.๖๒	๗๕๐	๙๘.๙๕	๗	๐.๙๒	๑	๐.๑๓
		๖	๔๓๐	๓๕๒	๘๑.๘๖	๓๔๔	๙๗.๗๓	๖	๑.๗๐	๒	๐.๕๗
		๗	๔๘๙	๓๗๘	๗๗.๓๐	๓๗๓	๙๘.๖๘	๓	๐.๗๙	๒	๐.๕๓
		๘	๕๕๕	๔๖๙	๘๔.๕๐	๔๖๒	๙๘.๕๑	๖	๑.๒๘	๑	๐.๒๑
		๙	๔๒๘	๓๕๖	๘๓.๑๘	๓๔๙	๙๘.๐๔	๕	๑.๑๒	๓	๐.๘๔
		รวมทั้งสิ้น	๕,๔๗๙	๔,๔๘๖	๘๒.๐๑	๔,๔๑๗	๙๘.๔๖	๔๙	๑.๑๑	๒๐	๐.๔๔

๓.ประชากร

๓.๑ ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนประชากร

จำนวนครัวเรือนทั้งหมด ๒,๓๘๑ ครัวเรือน

จำนวนประชากรทั้งหมด ๗,๔๕๓ คน เป็นชาย ๓,๖๖๐ คน เป็นหญิง ๓,๗๙๓ คน

จำนวนครัวเรือนและประชากรแยกตามหมู่บ้าน

หมู่ที่	บ้าน	ชาย	หญิง	รวม	
๑	บ้านโนโครี	๓๘๑	๓๘๒	๗๖๓	
๒	บ้านตลาดจันทร์	๒๗๔	๓๑๗	๕๙๑	
๓	บ้านท่าหว้า	๖๗๙	๗๒๑	๑,๔๐๐	
๔	บ้านสะพานราง	๓๙๕	๔๐๑	๗๙๖	
๕	บ้านหัวทุ่ง	๖๒๐	๖๒๓	๑,๒๔๓	
๖	บ้านอุทอง	๒๗๘	๒๘๗	๕๖๕	
๗	บ้านวัดโท	๓๔๔	๓๒๘	๖๗๒	
๘	บ้านไสรักษ์	๓๔๘	๓๙๗	๗๔๕	
๙	บ้านคลองตุล	๓๔๑	๓๓๗	๖๗๘	
รวม		๓,๖๖๐	๓,๗๙๓	๗,๔๕๓	

๓.๒ ช่วงอายุและจำนวนประชากร

ระดับช่วงอายุ	หมู่ที่	ชาย(คน)	หญิง(คน)	รวม(คน)
อายุต่ำกว่า ๑-๑๘ ปี	๑	๘๒	๗๕	๑๕๗
	๒	๖๔	๖๒	๑๒๖
	๓	๑๕๓	๑๘๕	๓๓๘
	๔	๖๙	๖๑	๑๓๐
	๕	๑๒๙	๑๒๔	๒๕๓
	๖	๖๘	๔๙	๑๑๗
	๗	๗๔	๗๒	๑๔๖
	๘	๘๙	๙๐	๑๗๙
	๙	๑๓๙	๑๑๗	๒๕๖
อายุตั้งแต่ ๑๙-๖๐ ปี	๑	๒๓๙	๒๓๓	๔๗๒
	๒	๑๖๓	๑๗๔	๓๓๗
	๓	๔๔๕	๔๓๑	๘๗๖
	๔	๒๖๗	๒๔๘	๕๑๕
	๕	๔๐๐	๓๗๔	๗๗๔
	๖	๑๗๑	๑๗๓	๓๔๔
	๗	๒๐๗	๑๙๑	๓๙๘
	๘	๒๑๑	๒๓๖	๔๔๗
	๙	๘๑	๘๘	๑๖๙

ระดับช่วงอายุ	หมู่ที่	ชาย	หญิง	รวม
อายุ ๖๐ ปีขึ้นไป	๑	๖๐	๗๔	๑๓๔
	๒	๔๗	๘๑	๑๒๘
	๓	๘๑	๑๐๕	๑๘๖
	๔	๕๙	๙๒	๑๕๑
	๕	๙๑	๑๒๕	๒๑๖
	๖	๓๙	๖๕	๑๐๔
	๗	๖๓	๖๕	๑๒๘
	๘	๔๘	๗๑	๑๑๙
	๙	๑๒๑	๑๓๒	๒๕๓

๔. สภาพทางสังคม

๔.๑ การศึกษา

๑. โรงเรียนประถมศึกษาอยู่ จำนวน ๓ แห่ง ประกอบด้วย

๑. โรงเรียนวัดคงคา มีเด็กนักเรียนทั้งหมด ๒๓๐ คน ตั้งอยู่หมู่ที่ ๘
๒. โรงเรียนบ้านขุนทะเล มีเด็กนักเรียนทั้งหมด ๔๘ คน ตั้งอยู่หมู่ที่ ๓

๒. โรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน ๑ แห่ง

๑. โรงเรียนคงคาประชารักษ์ มีเด็กเรียนทั้งหมด ๓๙๖ คน ตั้งอยู่หมู่ที่ ๔

๓. ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำนวน ๒ แห่ง ประกอบด้วย

๑. ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านอุ้มทอง มีเด็กนักเรียนทั้งหมด ๑๒๓ คน ตั้งอยู่หมู่ที่ ๖

๔. โรงเรียนอนุบาลของเอกชน ๑ แห่ง

๑. โรงเรียนอนุบาลปัญญาพร มีเด็กนักเรียนทั้งหมด ๑๒๐ คน ตั้งอยู่หมู่ที่ ๔

๔.๒ ด้านสาธารณสุข

มีสถานให้บริการสาธารณสุขแก่ประชาชนในตำบลกะหรอ จำนวน ๒ แห่ง คือ

๑. โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพประจำตำบลบ้านหัวทุ่ง ตั้งอยู่หมู่ที่ ๕ รับผิดชอบดูแลทั้งหมด ๕ หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ ๑ (บ้านในโครีะ), หมู่ที่ ๔ (บ้านสะพานราง), หมู่ที่ ๕ (บ้านหัวทุ่ง), หมู่ที่ ๗ (บ้านวัดโท), หมู่ที่ ๘ (บ้านไสรักษ์)
๒. โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพประจำตำบลบ้านลานัว ตั้งอยู่หมู่ที่ ๓ รับผิดชอบดูแลทั้งหมด ๔ หมู่บ้าน ได้แก่หมู่ที่ ๒ (บ้านตลาดจันทร์), หมู่ที่ ๓ (บ้านท่าหว้า), หมู่ที่ ๖ (บ้านอุ้มทอง), หมู่ที่ ๙(บ้านคลองตุล)

บุคลากรของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพในตำบลกะหรอ

๑. โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพประจำตำบลบ้านหัวทุ่ง

ผอ.รพสต.บ้านหัวทุ่ง	จำนวน	๑	คน
นักวิชาการสาธารณสุข	จำนวน	๑	คน
เจ้าพนักงานสาธารณสุข	จำนวน	๑	คน
แม่บ้าน	จำนวน	๑	คน

๒. โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพประจำตำบลบ้านลานวัว

ผอ.รพสต.บ้านลานวัว	จำนวน	๑	คน
พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ	จำนวน	๑	คน
เจ้าพนักงานสาธารณสุข	จำนวน	๑	คน
พนักงานกระทรวงสาธารณสุข	จำนวน	๑	คน

๔.๓ อาชญากรรม

อบต.กะหรอ ไม่มีเหตุอาชญากรรมเกิดขึ้น แต่มีเหตุการณ์ลักขโมยทรัพย์สินประชาชน และทำลายทรัพย์สินของราชการบ้าง ซึ่ง อบต. วิธีการแก้ปัญหาของ อบต.ที่สามารถดำเนินการได้ตามอำนาจหน้าที่และงบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัด คือการติดตั้งกล้องวงจรปิดในจุดที่เป็นที่ รวมทั้งได้ตั้งจุดตรวจ จุดสกัด จุดบริการ ในช่วงเทศกาลที่มีวันหยุดหลายวันเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับประชาชน แต่ปัญหาที่พบเป็นประจำคือการทะเลาะวิวาทของกลุ่มวัยรุ่นโดยเฉพาะในสถานที่จัดงานดนตรี งานมหรสพ เป็นปัญหาที่ชุมชนได้รับผลกระทบเป็นอย่างมาก การแก้ไขปัญหา คือการแจ้งเตือนให้ผู้ปกครองดูแลบุตรหลานของตน ประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงผลกระทบ ผลเสียหาย และโทษที่ได้รับจากการเกิดเหตุทะเลาะวิวาท การขอความร่วมมือไปยังผู้นำ การขอกำลังจาก ตำรวจ ผู้นำ อปพร. เพื่อระงับเหตุไม่ให้เกิดความรุนแรง แต่จะไม่ให้เกิดขึ้นเลยยังเป็นปัญหาที่ปัจจุบันไม่สามารถที่จะแก้ไขได้ ทั้งที่มีการร่วมมือกันหลายฝ่าย เป็นเรื่องที่ทาง อบต.จะต้องหาวิธีที่จะแก้ไขปัญหาให้กับประชาชนต่อไปตามอำนาจหน้าที่ที่สามารถดำเนินการได้

๔.๔ ยาเสพติด

ปัญหาเสพติดในตำบลกะหรอ จากการที่ทางสถานีตำรวจภูธรนบพิตำได้แจ้งให้กับ อบต.กะหรอ ทราบนั้นพบว่าในเขตตำบลกะหรอ มีผู้ที่ติดยาเสพติดแต่เมื่อเทียบกับพื้นที่อื่นถือว่าน้อย

๔.๕ การสังคมสงเคราะห์

อบต.กะหรอ ได้ดำเนินการด้านสังคมสงเคราะห์ ดังนี้

๑. ดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพให้กับผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ป่วยเอดส์
๒. รับลงทะเบียนและประสานโครงการเงินอุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดูเด็กแรกเกิด
๓. ประสานการทำบัตรผู้พิการ
๔. ตั้งโครงการช่วยเหลือผู้ยากจน ยากไร้ รายได้น้อย และผู้ด้อยโอกาสไร้ที่พึ่ง

๕. ระบบบริการพื้นฐาน

๕.๑ การคมนาคมขนส่ง

องค์การบริหารส่วนตำบลกะหรอ มีเส้นทางที่ใช้ในการคมนาคมขนส่ง ดังนี้

ลำดับ ที่	ชื่อถนน	หมู่ที่	ความ ยาว ทั้งหมด (เมตร)	เขตทาง กว้าง (เมตร)	ผิวจราจร กว้าง (เมตร)	ก่อสร้าง คสล. (เมตร)	ถนนลาดยาง	ถนนดิน (เมตร)	อาคาร สะพาน ท่อเหลี่ยม	หมายเหตุ
๑	ถนนสายอุ้งทอง – ท่าพูด	๓,๖	๖,๘๗๐	๑๕	๙	-	๖,๘๗๐	-		
๒	ถนนสายทุ่งโน – นาบน	๑,๗	๔,๒๙๐	๑๗	๙	-	๔,๒๙๐	-		
๓	ถนนสายวัดพระเลียบ – ชุมโลง	๑	๔,๕๗๐	๒๑	๙	-	๔,๕๗๐	-		
๔	ถนนสายท่าศาลาโรงเหล็ก – คองคาประชารักษ์	๔	๘๙๕	๑๐	๖	-	๘๙๕	-		
๕	ถนนสายท่าศาลา – โรงเหล็ก	๒,๔,๕	๕,๒๐๐	๓๐	๙	-	๕,๒๐๐	-		
๖	ถนนสายตลาดจันทร์ – ขุนทะเล	๓,๙	๕,๖๑๐	๒๑	๙	๑,๕๐๐	๔,๑๑๐	-		
๗	ถนนสายคลองเกียบ – ทุ่งคา	๓	๘๒๐	๙	๙	-	๘๒๐	-		
๘	ถนนสายคลองเกียบ – ขุนทะเล	๓	๒,๓๗๐	๘	๓	๒,๕๐๐	๒๗๐			
๙	ถนนสายอุ้งทอง – ยายอ้อย	๖	๑,๓๐๐	๔	๓	๑,๒๐๐	๑๐๐			
๑๐	ถนนสายอุ้งทอง – ลุงนก	๖	๑,๐๕๐	๔	๓	๑,๐๕๐		-		
๑๑	ถนนสายนายริน- ชุมชนใหม่	๙	๙๘๐	๖	๓	๙๘๐		-		
๑๒	ถนนสายบ้านสะวด	๒	๑,๖๐๐	๖	๔	๑,๖๐๐				
๑๓	ถนนสายนายเยาว์ – คลองเกียบ	๙	๑,๒๒๐	๖	๔	๔๘๐		๗๔๐		
๑๔	ถนนสายวัดโพธิ์เตมีย – วัดโพธิ์ตรี	๗	๑,๕๔๐	๖	๔	๑,๕๔๐		-		
๑๕	ถนนสายบ้านสะวด – วัดโพธิ์เตมีย	๗	๑,๓๑๐	๖	๔	๑,๓๑๐		-		
๑๖	ถนนสายไสรักษ์ – ปลักปลา	๘	๑,๘๑๐	๖	๔	๑,๘๑๐		-		
๑๗	ถนนสายไสรักษ์	๘	๒,๔๖๐	๖	๕	๒,๔๖๐		-		
๑๘	ถนนสายสามแยกบินหลา – สองตอน	๑	๒,๑๒๐	๖	๔	๒,๑๒๐		-		

๑๙	ถนนสายสามแยกกำนันมนูญ – วัดเขาน้อย	๕	๑,๔๕๐	๖	๔	๑,๔๕๐		-		
๒๐	ถนนสายเพชรอ่อน – ในโครีะ	๑	๑,๖๘๐	๖	๔	๔๕๐		๑,๒๓๐		
๒๑	ถนนสายในโครีะ-นาป่า	๑	๑,๓๕๐	๖	๔	๓๕๐		๑,๐๐๐		
๒๒	ถนนสายในโครีะ – ปลักพลา	๑	๒,๔๗๐	๖	๔	๕๖๐		๑,๙๑๐		
๒๓	ถนนสายค้ำคาย – สองตอน	๑	๑,๑๙๐	๖	๔	๔๐๐		๗๙๐		
๒๔	ถนนสายปลักหีบ	๑	๑,๗๐๐	๖	๔	๒๕๐		๑,๔๕๐		
๒๕	ถนนสายบ้านนายสุเทพ – สองตอน	๑	๘๐๐	๔	๓	-		๘๐๐		
๒๖	ถนนสายโคกสร้าน – นมหนู	๑	๙๐๐	๕	๔	๒๐๐		๗๐๐		
๒๗	ถนนสายบ้านนายสมยศ – นายนิด	๒	๑,๑๒๐	๔	๓	๑,๑๒๐		-		
๒๘	ถนนสายบ้านนายขาว – นายกลับ	๒	๑,๒๐๐	๔	๓	๖๐๐		๖๐๐		
๒๙	ถนนสายบ้านนายชูลิน- ต่อเขต ต.ไทยบุรี	๒	๔๐๐	๔	๔	-		๔๐๐		
๓๐	ถนนบ้านสะวด-ต่อเขตหมู่ที่ ๔ ตำบลไทยบุรี	๒	๓๕๐	๔	๔	-		๓๕๐		
๓๑	ถนนสายอนามัยบ้านลานวัว – รร.ขุนทะเล	๓	๒,๘๒๐	๖	๔	๒,๒๘๐		๕๔๐		
๓๒	ถนนสายไสเหม็ด – ศาลาการยาง	๓	๑,๗๔๕	๖	๔	๑,๗๔๕		-		
๓๓	ถนนสายบ้านนายวิชาญ – นายชัยรัตน์	๓	๙๓๖	๖	๔	-		๙๓๖		
๓๔	ถนนสายสำนักสงฆ์ทุ่งคา	๓	๘๖๔	๕	๔	๒๕๐		๖๑๔		
๓๕	ถนนสายนาโพธิ์ – ลานวัว	๓	๒,๐๑๐	๖	๔	๒,๐๑๐		-		
๓๖	ถนน คสล. สายทุ่งคา – โรงปุ๋ย	๓	๘๔๑	๖	๔	๒๕๐		๕๙๑		
๓๗	ถนนสายเนาวรัตน์- เลียบคลองตุล	๓	๘๔๕	๖	๔	-		๘๔๕		
๓๘	ถนนสายบ้านนายสมโชค – เลียบคลองเกียบ	๓	๗๘๐	๖	๔	-		๗๘๐		
๓๙	ถนนสายด่านกลาง(ม่อนจู)	๓	๙๖๑	๖	๔	-		๙๖๑		
๔๐	ถนนสายบ้านนายริน – ไสสว่าง	๓	๑,๓๕๐	๖	๔	-		๑,๓๕๐		

ลำดับ ที่	ชื่อถนน	หมู่ที่	ความ ยาว ทั้งหมด (เมตร)	เขตทาง กว้าง (เมตร)	ผิวจราจร กว้าง (เมตร)	ก่อสร้าง คสล. (เมตร)	ถนนลาดยาง	ถนนดิน (เมตร)	อาคาร สะพาน ท่อเหลี่ยม	หมายเหตุ
๔๑	ถนนสายป่าคด – เกาะน้ำรอบ	๓	๑,๗๗๐	๖	๔	๗๘๐		๙๙๐		
๔๒	ถนนซอยเกาะน้ำรอบ	๓	๕๓๐	๖	๔	-		๕๓๐		
๔๓	ถนนสายบ้านนายสมมุ้ง – บ้านนายยอง	๓	๑,๐๘๐	๖	๔	๕๐๐		๕๘๐		
๔๔	ถนนสายบ้านทุ่งคา-ห้วยมวง	๓	๒,๒๐๐	๖	๔	๕๐๐		๑,๗๐๐		
๔๕	ถนนสายทุ่งคา – ห้วยด้วน	๓	๕๐๐	๖	๔	-		๕๐๐		
๔๖	ถนนสายบ้านนายผอน-คลองตุล	๓	๑,๑๓๐	๖	๔	-		๑,๑๓๐		
๔๗	ถนนสายท่าหว่า – ปลักบัว	๔,๖	๑,๗๕๔	๖	๔	๑,๑๖๐		๕๙๔		
๔๘	ถนนสายนาโพธิ์ – บ้านป่ากี้	๔	๑,๖๕๖	๖	๔	๒๕๐		๑,๔๐๖		
๔๙	ถนนสายนาโพธิ์ – นายแพะ	๔	๑,๑๙๐	๖	๔	๒๑๐		๙๘๐		
๕๐	ถนนสายปลักบัว ซอย ๑	๔	๑๘๐	๔	๓	-		๑๘๐		
๕๑	ถนนสายคลองตุล – ไสคา	๔	๒,๒๔๐	๖	๕	๒,๒๔๐		-		
๕๒	ถนนสายอนามัยบ้านหัวทุ่ง – ศาลาประจำหมู่บ้าน	๕	๑,๘๙๐	๖	๔	๗๕๐		๑,๑๔๐		
๕๓	ถนนสายท่าเปรง – ปลักพลา	๕	๑,๗๕๐	๖	๔	๘๗๐		๘๘๐		
๕๔	ถนนสายเขาน้อย – ตลาดศุกร์	๕	๒,๓๘๐	๖	๔	๑,๔๐๐	๓๓๐	๖๕๐		
๕๕	ถนนสายป่าแฝด – คลองหมื่นซอ	๕	๒,๒๕๐	๖	๔	๒,๒๕๐		-		
๕๖	ถนนสายบ้านนายวินัย-วังนาก	๕	๗๙๖	๖	๔	-		๗๙๖		
๕๗	ถนนสายหลังวัดเขาน้อย	๕	๑,๑๘๐	๔	๔	-		๑,๑๘๐		
๕๘	ถนนสายเขาน้อย – ไสคา	๕	๑,๒๕๐	๖	๔	๑,๒๕๐		-		
๕๙	ถนนสายบ้านนายนับ-บ้านนายประคอง	๕	๑,๑๐๐	๔	๔	-		๑,๑๐๐		
๖๐	ถนนสายป่าแอบ-ฝายน้ำล้น	๕	๓๕๐	๕	๔	-		๓๕๐		
๖๑	ถนนสายบ้านนายเค็ม – บ้านนายนับ	๕	๗๓๗	๓	๓	-		๗๓๗		
๖๒	ถนนสายอุ้งทอง – บ้านสะวด	๖	๑,๑๘๐	๖	๔	๑,๑๘๐		-		
๖๓	ถนนสายอุ้งทอง – ปลักบัว	๖	๔๙๐	๔	๔	-		๔๙๐		

๖๔	ถนนสายเลียบริมหนองเกียบ	๗	๘๙๙	๖	๔	-		๘๙๙		
๖๕	ถนนสายนาลิก - ซอย ๑	๗	๒๓๐	๕	๔	๒๓๐		-		
๖๖	ถนนสายวัดโพธิ์-บ้านสะควด	๗	๑,๒๐๐	๔	๔	-		๑,๒๐๐		
๖๗	ถนนสายนายประเทือง-เลียบริมหนองเกียบ	๗	๔๒๐	๔	๔	-		๔๒๐		
๖๘	ถนนสายหนองเกียบ - บ้านสะควด	๗	๗๙๒	๖	๔	๕๒๕		๒๖๗		
๖๙	ถนนสายบ้านไสรักษ์ - ปลักกวาง	๘	๕๑๐	๔	๓	๕๑๐		-		
๗๐	ถนนสายวัดคงคา - นาลิก	๘	๑,๗๘๐	๖	๔	๑,๗๘๐		-		
๗๑	ถนนสายบ้านนายประยูร - นายสน	๘	๕๐๐	๓	๓	-		๕๐๐		
๗๒	ถนนสายไสรักษ์ ซอย ๗	๘	๖๒๐	๕	๔	-		๖๒๐		
๗๓	ถนนสายไสรักษ์ - นาโด	๘	๕๐๐	๓	๓	-		๕๐๐		
๗๔	ถนนสายไสรักษ์ - บ้านนายมาโนชญ์	๘	๖๖๐	๔	๓	๕๖๐		๑๐๐		
๗๕	ถนนสายบ้านนายแอบ - นางเสย	๙	๑,๕๐๐	๖	๔	๓๐๐		๑,๒๐๐		
๗๖	ถนนสายบ้านนายเลี่ยน - ชุมชนใหม่	๙	๑,๕๔๐	๖	๔	๒๑๐		๑.๓๓๐		
๗๗	ถนนสายคลองตุล - ไสเลียบ	๙	๑,๒๓๐	๖	๔	๔๘๐		๗๕๐		
๗๘	ถนนสายบ้านนายวิโรจน์ - นายนิตย	๙	๗๗๓	๔	๔	-		๗๗๓		
๗๙	ถนนสายบ้าน ผช.กาญจนา - ชุมชนใหม่	๙	๑๕๐	๔	๔	-		๑๕๐		
๘๐	ถนนสายบ้านลุงเห้ง	๙	๑,๓๙๐	๕	๔	-		๑,๓๙๐		
๘๑	ถนนสายหัวเปลาว	๒	๑,๕๑๐	๔	๔	-		๑,๕๑๐		
๘๒	ถนนสายนายสุรินทร์อุทิศ	๑	๗๕๐	๔	๔	-		๗๕๐		
๘๓	ถนนสายแอบเสย-ซอย ๑	๙	๗๒๐	๔	๔	-		๗๒๐		
๘๔	ถนนสายนายสรวง-คลองท่าหว้า	๖	๖๕๐	๔	๓	๑๕๐	-	๕๐๐		

๕.๒ การไฟฟ้า

การขยายเขตไฟฟ้า ปัจจุบันมีไฟฟ้าใช้ทุกครัวเรือน คิดเป็น ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ปัญหาคือไฟฟ้าส่องสว่างทางหรือที่สาธารณะยังไม่สามารถดำเนินการครอบคลุมพื้นที่ได้ทั้งหมด เนื่องจากพื้นที่ที่มีความต้องการให้ติดตั้งไฟฟ้าส่องสว่างนั้นยังไม่เป็นที่สาธารณะ อบต.จึงไม่สามารถดำเนินการได้เช่นเดียวกับถนน การแก้ปัญหาคือประสานความร่วมมือกันหลายๆ ฝ่าย เพื่อที่จะทำความเข้าใจกับประชาชนในพื้นที่ และวิธีการที่จะดำเนินการแก้ไขอย่างไร

๕.๓ การประปา

ปัญหา คือ มีข้อร้องเรียนเรื่องน้ำประปาขุ่นบ่อยครั้ง สาเหตุเนื่องจากเป็นท่อประปาเก่าเกิดการตกตะกอนของน้ำ ประปาของ อบต.ยังไม่สามารถที่จะผลิตเป็นน้ำประปาสำหรับบริโภคได้ ต้องใช้งบประมาณสูงมากในการดำเนินการ ปัจจุบัน อบต.ยังไม่ประสบปัญหาการขาดแคลนน้ำสามารถที่จะจัดหาน้ำดิบสำหรับผลิตประปาให้หมู่บ้านได้ การแก้ปัญหา คือ การลงพื้นที่ดำเนินการแก้ไขตามจุดที่เกิดปัญหาในทันที การพิจารณาโครงการต่างๆ ที่ไม่สามารถดำเนินการได้ อบต.ก็ได้นำบรรจุในแผนพัฒนาของ อบต.เพื่อที่จะพิจารณาดำเนินการในปีต่อไป เมื่อมีงบประมาณและความจำเป็นก็สามารถดำเนินโครงการได้ต่อเนื่อง เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนต่อไป ปัจจุบันประชาชนมีประปาใช้ ดังนี้

ลำดับที่	ชื่อประปา	หมู่ที่	จำนวน(ครัวเรือน)	หมายเหตุ
๑	บ้านในโครีะ	๑	๑๐๓	
๒	บ้านตลาดจันทร์ ๑	๒	-	สำรองใช้แทนตลาดจันทร์ ๒
	บ้านตลาดจันทร์ ๒	๒	๗๙	
๓	บ้านท่าหว้า	๓	๓๓	
๔	บ้านขุนทะเล	๓	๕๓	
๕	บ้านห้วยมวง	๓	๑๑๖	
๖	วัดคงคาดี	๔	๑๖๕	
๗	บ้านปากเผ็ด ๑	๕	๔๘	
๘	บ้านปากเผ็ด ๒	๕	๔๘	
๙	วัดเขาน้อย	๕	๘๕	
๑๐	บ้านท่าเปรง	๕	๗	
๑๑	บ้านเนินมุด	๙	๗๕	
๑๒	บ้านไสสว่าง	๙	๑๓๑	
๑๓	บ้านไสรัักษ์	๘	๑๕๐	
๑๔	บ้านลานวัว	๓	๗๘	

๑. จำนวนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ (คณะกรรมการหมู่บ้านดูแลรับผิดชอบ)

ลำดับที่	ชื่อประปา	หมู่ที่	จำนวน(ครัวเรือน)	หมายเหตุ
๑	บ้านปลักปลา (งบ อบจ.)	๑	๑๕๘	
๒	บ้านอุทอง	๖	๒๘๘	
๓	บ้านวัดโท	๗	๑๔๗	
๔	บ้านสะดวด (งบ อบจ.)	๖	ไม่ได้ใช้	

๕.๓ โทรศัพท์

- การโทรคมนาคมแต่ละหมู่บ้านมีโทรศัพท์สาธารณะ แต่บางเครื่องบางจุดใช้ไม่ได้ จึงอาศัยโทรศัพท์มือถือเป็นส่วนใหญ่

๕.๔ ไปรษณีย์หรือการสื่อสารหรือการขนส่ง และวัสดุ ครุภัณฑ์

มีที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขย่อย ๑ แห่ง ตั้งอยู่หมู่ที่ ๔

๖.ระบบเศรษฐกิจ

๖.๑ การเกษตร

ประชากรส่วนใหญ่ในตำบลกะหรอ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม เช่น ทำนา ทำสวน ทำไร่ เลี้ยงสัตว์ รับจ้าง ค้าขายและรับราชการเล็กน้อย ซึ่งมีหลายรูปแบบในแต่ละหมู่บ้านแยกได้ดังนี้

หมู่ที่	อาชีพหลัก	อาชีพเสริม	
๑	ทำสวน,เลี้ยงสัตว์,ค้าขาย,รับจ้าง	เสริมสวย,เย็บผ้า	
๒	ทำสวน,เลี้ยงสัตว์,ค้าขาย,ทำนา	ปลูกผัก,รับจ้าง	
๓	ทำสวน	ค้าขาย,ปลูกผัก,เลี้ยงสัตว์	
๔	ทำสวน,เลี้ยงสัตว์,ค้าขาย	ทำสวนผลไม้,ค้าขาย	
๕	ทำสวน,เลี้ยงสัตว์,ค้าขาย,รับจ้าง	เลี้ยงสัตว์,ทำไร่	
๖	ทำสวน,เลี้ยงสัตว์,ค้าขาย	เลี้ยงไก่ เลี้ยงสัตว์	
๗	ทำสวน,เลี้ยงสัตว์,ค้าขาย,ทำนา	รับจ้าง	
๘	ทำสวน,เลี้ยงสัตว์,ค้าขาย,ช่างทำบ้าน ทำไม้	เลี้ยงสัตว์,ทำไร่	
๙	ทำสวน,เลี้ยงสัตว์,ค้าขาย,ทำนา	ปลูกไม้ยืนต้น,รับจ้าง	

การประกอบอาชีพของประชากรของตำบลกะหรอ

อาชีพทำสวน	ร้อยละ	๖๒
อาชีพทำนา	ร้อยละ	๑๐
อาชีพรับจ้าง	ร้อยละ	๙
อาชีพค้าขาย	ร้อยละ	๖
อาชีพเลี้ยงสัตว์	ร้อยละ	๖
อาชีพรับราชการ	ร้อยละ	๔
อื่น ๆ	ร้อยละ	๑

๖.๒ การประมง

(ในเขตตำบลกะหรอไม่มีการประมง)

๖.๓ การปลูกสัตว์

- เป็นการประกอบการในลักษณะเลี้ยงในครัวเรือนเป็นอาชีพหลักและอาชีพเสริม เช่น การเลี้ยง ไก่ เป็ด โค สุกร กระบือ

๖.๔ การบริการ

ร้านถ่ายเอกสาร	๒	แห่ง
ร้านอินเทอร์เน็ต	๒	แห่ง
ร้านเกมส์	๒	แห่ง

๖.๕ การท่องเที่ยว

ในเขตตำบลกะหรอไม่มีแหล่งท่องเที่ยว แต่ได้ส่งเสริมการท่องเที่ยวให้เกิดขึ้นในหมู่บ้าน เช่น การจัดงานประเพณีต่างๆ

๖.๖ อุตสาหกรรม

- โรงรมยาง	จำนวน ๒	โรง
หมู่ที่ ๔ จำนวน ๑ แห่ง	หมู่ที่ ๗ จำนวน ๑	แห่ง

๖.๗ การพาณิชย์และกลุ่มอาชีพ

การพาณิชย์

- ปั๊มน้ำมัน	จำนวน ๖	ปั้ม
หมู่ที่ ๑ จำนวน ๑ แห่ง	หมู่ที่ ๒ จำนวน ๑	แห่ง
หมู่ที่ ๔ จำนวน ๒ แห่ง	หมู่ที่ ๕ จำนวน ๑	แห่ง
หมู่ที่ ๖ จำนวน ๑ แห่ง		
- โรงงานทำแป้งขนมจีน	จำนวน ๑	โรง
หมู่ที่ ๕ จำนวน ๑ แห่ง		
- โรงน้ำดื่ม	จำนวน ๒	แห่ง
หมู่ที่ ๕ จำนวน ๒ แห่ง		

กลุ่มอาชีพ

กลุ่มองค์กร/กองทุน สถาบันการเงินในชุมชนของตำบลกะหรอ

[illegible]

หมู่ที่	กลุ่ม	จำนวนสมาชิก	งบประมาณ	หมายเหตุ
	<u>กลุ่มองค์กรในหมู่บ้าน</u> - กลุ่มแม่บ้านเลี้ยงสุกร - กลุ่มแม่บ้านผลิตเครื่องแกง - กลุ่มปลูกผักปลอดสารพิษ - กลุ่มแปรรูปอาหารทำขนมไทย	๒๕ คน ๔๐ คน ๓๐ คน ๒๐ คน	- - - -	
๓.	<u>กองทุนในหมู่บ้าน</u> - กลุ่มสัจจะบ้านทุ่งคา - กองทุนหมู่บ้านบ้านท่าหว้า - ธนาคารหมู่บ้านบ้านลานวัว <u>กลุ่มองค์กรในหมู่บ้าน</u> - กลุ่มพวงหรีดและดอกไม้จันทน์	๑๙๘ คน ๒๓๗ คน ๒๕๖ คน ๒๐ คน	๔๘๐,๐๕๓ บาท ๑,๑๒๖,๕๒๐ บาท ๓๔๕,๐๐๐ บาท ๕๐,๐๐๐ บาท	ทุกวันที่ ๓ ของเดือน ทุกวันที่ ๑๐ ของเดือน
๔.	<u>กองทุนในหมู่บ้าน</u> - กองทุนหมู่บ้าน - กองทุนพัฒนาหมู่บ้าน - กองทุนสัจจะวันละบาท - กองทุนส่งเสริมเกษตรกรรมบ้านสะพานราง - กองทุนออมทรัพย์เพื่อการผลิตบ้านสะพานราง <u>กลุ่มองค์กรในหมู่บ้าน</u> - กลุ่มเลี้ยงปลาอุกในบ่อซีเมนต์ - กลุ่มแม่บ้านบ้านสะพานราง - กลุ่ม อสม.	- - - - - ๒๕ คน ๒๐ คน ๑๕ คน	๒,๒๐๐,๐๐๐ บาท ๓,๐๐๐ บาท ๒๑๕,๐๐๐ บาท ๑,๔๒๐,๐๐๐ บาท ๑,๖๐๖,๐๐๐ บาท - - -	

หมู่ที่	กลุ่ม	จำนวนสมาชิก	งบประมาณ	หมายเหตุ
๕.	<u>กองทุนในหมู่บ้าน</u> - กองทุนหมู่บ้าน - กองทุนกลางพัฒนาหมู่บ้าน - กองทุนพัฒนาบทบาทสตรี - กองทุนกลุ่มสัจจะวันละบาท - กองทุนร้านค้าชุมชน <u>กลุ่มองค์กรในหมู่บ้าน</u> - กลุ่มพืชไร่บ้านป่าเผ็ด - กลุ่มฝึกปลอดภัยอาชีพ - กลุ่มพืชมะนาว - กลุ่มแม่บ้านบ้านหัวทุ่ง	- - - - - ๔๐ คน ๑๕ คน ๒๐ คน ๑๕ คน	๑,๔๐๐,๐๐๐ บาท ๒,๐๐๐ บาท - ๔๔๗,๙๐๐ บาท ๓๐๐,๙๐๐ บาท - - - -	
๖.	<u>กองทุนในหมู่บ้าน</u> - กองทุนหมู่บ้าน - กองทุน กข.คจ. - กลุ่มออมทรัพย์เพื่อการผลิต - กองทุนกลางหมู่บ้าน - กองทุนพัฒนาบทบาทสตรี <u>กลุ่มองค์กรในหมู่บ้าน</u> - กลุ่มเครื่องแกง - กลุ่มปุ๋ยชีวภาพ - กลุ่มเลี้ยงสุกร - กลุ่ม อสม.	- - - - - ๑๗ คน ๔๙ คน ๓๐ คน ๑๗ คน	๒,๒๗๑,๖๙๒ บาท ๒๘๖,๙๙๙ บาท ๖,๒๗๗,๓๗๔.๑๔ บาท ๔,๕๐๐ บาท - - - - -	

หมู่ที่	กลุ่ม	จำนวนสมาชิก	งบประมาณ	หมายเหตุ
๗.	<u>กองทุนในหมู่บ้าน</u> - กองทุนหมู่บ้าน - กองทุนกลางพัฒนาหมู่บ้าน - ธนาคารหมู่บ้าน - สกย.บ้านอ่างทอง - กองทุนสวัสดิการชุมชน <u>กลุ่มองค์กรในหมู่บ้าน</u> - กลุ่มทำปุ๋ยหมัก - กลุ่มทำขนม - กลุ่ม เลี้ยงสัตว์ - กลุ่ม อสม. - กลุ่มผู้สูงอายุ	- - - - - ๒๕ คน ๑๕ คน ๑๕ คน ๑๕ คน ๔๐ คน	๒,๔๐๐,๐๐๐ บาท ๔,๒๒๐ บาท ๔,๙๐๐,๐๐๐ บาท ๒๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ๖๐๐,๐๐๐ บาท - - - - -	
๘.	<u>กองทุนในหมู่บ้าน</u> - กองทุนหมู่บ้าน - สัจจะออมทรัพย์ - สัจจะวันละบาท <u>กลุ่มองค์กรในหมู่บ้าน</u> - กลุ่มผลิตน้ำดื่มชุมชน - กลุ่มเครื่องแกง - กลุ่มอนุรักษ์ป่าสาคุ - กลุ่มทำขนมจากแป้งสาคุ - กลุ่มเศรษฐกิจพอเพียง	๑๕๕ คน ๓๗๕ คน ๒๒๕ คน ๓๐ คน ๓๐ คน ๑๕ คน ๙ คน ๑๕ คน	๑,๓๗๐,๐๐๐ บาท ๒,๒๕๐,๐๐๐ บาท ๒๔๕,๐๐๐ บาท ๑๒,๐๐๐ บาท ๑๒,๐๐๐ บาท ๓๕,๐๐๐ บาท ๑๒,๐๐๐ บาท ๓,๕๐๐ บาท	
๙.	<u>กองทุนในหมู่บ้าน</u> - กองทุนหมู่บ้าน - ธนาคารหมู่บ้าน - กลุ่มสัจจะออมทรัพย์วันละบาท - กลุ่มสัจจะออมทรัพย์ - กองทุนแม่ของแผ่นดิน - กองทุนกลางพัฒนาหมู่บ้าน - กลุ่มฉาปนกิจหมู่บ้าน <u>กลุ่มองค์กรในหมู่บ้าน</u> - กลุ่มผลิตน้ำดื่ม - กลุ่มทำขนม - กลุ่มเลี้ยงสัตว์ - กลุ่ม อสม. - กลุ่มผู้สูงอายุ - กลุ่มจักรยานเส้นพลาสติก - กลุ่มสตรีทำน้ำพริก	- - - - - - - ๓๐ คน ๓๐ คน - ๑๓ คน ๖๐ คน ๑๗ คน ๓๐ คน	๑,๔๐๐,๐๐๐ บาท ๑,๐๑๒,๗๓๗ บาท ๑๗๐,๘๒๗ บาท - ๒,๒๐๐ บาท ๒,๐๐๐ บาท ๙๐,๙๐๐ บาท - - - - - ๑๑,๐๐๐ บาท ๙,๕๐๐ บาท	

๖.๘ แรงงาน

จากการสำรวจข้อมูลพื้นฐานพบว่า ประชากรที่มีอายุ ๑๕ – ๖๐ ปี อยู่ในกำลังแรงงาน ร้อยละ ๙๕ เมื่อเทียบกับอัตราส่วนกับจังหวัด ร้อยละ ๗๓.๙๙ ซึ่งสูงกว่ามาก แต่ค่าแรงในพื้นที่ต่ำกว่าระดับจังหวัด โดยเฉพาะแรงงานด้านการเกษตร ประชากรอายุระหว่าง ๒๕ – ๕๐ ปี บางส่วน ไปรับจ้างทำงานนอกพื้นที่ รวมทั้งแรงงานที่ไปทำงานต่างประเทศ ปัญหาที่พบคือ ประชากรต้องไปทำงานนอกพื้นที่ในเมืองที่มีโรงงาน อุตสาหกรรม บริษัท ห้างร้านใหญ่ๆ เพราะในพื้นที่ไม่มีโรงงานอุตสาหกรรมที่มีการจ้างแรงงานเยอะ เพราะพื้นที่ส่วนมากเป็นที่อยู่อาศัย ปัญหานี้ยังไม่สามารถแก้ไขได้

๗. เศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น(ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ)

๗.๑ ข้อมูลพื้นฐานและหมู่บ้านหรือชุมชน

หมู่บ้าน.....บ้านโนโคธิระ..... หมู่ที่.....๑.....
ตำบล.....กะหรอ..... อำเภอ.....นบพิตำ.....
จังหวัด.....นครศรีธรรมราช..... หญิง.....๓๘๗ คน.....
ชาย.....๓๘๓ คน..... รวม.....๗๗๐ คน.....
ครัวเรือนทั้งหมด.....๒๓๔ ครัวเรือน..... พื้นที่ทั้งหมด.....๑๐,๒๓๒ ไร่.....

๗.๒ ข้อมูลด้านการเกษตร

(๑) บ้านโนโคธิระ หมู่ที่ ๑

มีพื้นที่ทั้งหมด ๒๓๔ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	 ครัวเรือน ไร่	 กก./ไร่	 บาท/ไร่	 บาท/ไร่
	☒ นอกเขตชลประทาน	..๕.. ครัวเรือน ..๒๑..... ไร่	...๕๕๐.. กก./ไร่	๔,๕๐๐.. บาท/ไร่	...๗,๑๕๐.. บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน ทุเรียน	..๒๗.. ครัวเรือน ..๑๒๖..... ไร่	..๑,๖๐๐.. กก./ไร่	๓๒,๐๐๐ บาท/ไร่	๑๒๘,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน ยางพารา	..๒๒๐.. ครัวเรือน ..๑,๕๗๕..... ไร่	..๓๐๐..... กก./ไร่	..๖,๑๔๐..... บาท/ไร่	..๙,๐๐๐..... บาท/ไร่
	สวน มังคุด	..๒๒.. ครัวเรือน ..๑๑๕..... ไร่	..๑,๐๐๐.. กก./ไร่	..๘,๓๓๐.. บาท/ไร่	..๑๒,๐๐๐.. บาท/ไร่
	สวน ลองกอง	..๑๔.. ครัวเรือน ..๗๑..... ไร่	..๑,๘๐๐.. กก./ไร่	..๑๒,๐๐๐.. บาท/ไร่	..๒๑,๖๐๐.. บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	 ครัวเรือน ไร่	 กก./ไร่	 บาท/ไร่	 บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	 ครัวเรือน ไร่	 กก./ไร่	 บาท/ไร่	 บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	 ครัวเรือน ไร่	 กก./ไร่	 บาท/ไร่	 บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	 ครัวเรือน ไร่	 กก./ไร่	 บาท/ไร่	 บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	 ครัวเรือน ไร่	 กก./ไร่	 บาท/ไร่	 บาท/ไร่

๗.๓ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร			ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ		
	เพียงพอ		ไม่เพียงพอ			
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน			✓	๑,๑๐๐ มิลลิเมตร		
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☒ ๒. ห้วย/ลำธาร	๒		✓		✓	๒๐
☒ ๓. คลอง	๑		✓		✓	๒๐
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☐ ๕. คลอง ชลประทาน						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

๗.๔ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)			✓		✓	๔๒.๓
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)	✓					
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

๗.๑ ข้อมูลพื้นฐานและหมู่บ้านหรือชุมชน

หมู่บ้าน.....บ้านตลาดจันทร์.....

หมู่ที่.....๒.....

ตำบล.....กะทกร.....

อำเภอ.....นบพิตำ.....

จังหวัด.....นครศรีธรรมราช.....

ชาย.....๒๗๓ คน.....

หญิง.....๓๒๓ คน.....

รวม.....๕๙๖ คน.....

ครัวเรือนทั้งหมด.....๑๖๓ ครัวเรือน....

พื้นที่ทั้งหมด.....๔,๔๖๒ ไร่.....

๗.๒ ข้อมูลด้านการเกษตร

(๑) บ้านตลาดจันทร์ หมู่ที่ ๒

มีพื้นที่ทั้งหมด ๑๖๓ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☒ นอกเขตชลประทาน	..๑...ครัวเรือน ..๔.....ไร่	...๕๕๐ กก./ไร่	...๔๕๐๐ บาท/ไร่	...๗๑๕๐ บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวนทุเรียน	...๘...ครัวเรือน ...๓๕.....ไร่	..๑๖๐๐ กก./ไร่	๓๒๐๐๐บาท/ไร่	๑๒๘๐๐๐บาท/ไร่
	สวน ยางพารา	..๑๑๒ครัวเรือน ..๑,๕๖๓...ไร่	...๓๐๐ กก./ไร่	...๖,๑๔๐ บาท/ไร่	...๙,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน มังคุด	..๒๕...ครัวเรือน ...๑๖๙...ไร่	...๑,๐๐๐ กก./ไร่	...๘,๓๓๐ บาท/ไร่	...๑๒,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน ลองกอง	..๑๓...ครัวเรือน ...๖๐.....ไร่	...๑,๘๐๐ กก./ไร่	...๑๒,๐๐๐ บาท/ไร่	...๒๑,๖๐๐ บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

๗.๓ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร			ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ		
	เพียงพอ		ไม่เพียงพอ			
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน			✓	๑,๑๐๐ มิลลิเมตร		
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☒ ๓. คลอง	๑		✓		✓	๒๕
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☒ ๔. สระ	๑		✓		✓	๑๐
☐ ๕. คลอง ชลประทาน						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

๗.๔ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓			✓	๔๘.๔๖
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)	✓					
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

๗.๑ ข้อมูลพื้นฐานและหมู่บ้านหรือชุมชน

หมู่บ้าน.....บ้านท่าหว้า.....

หมู่ที่.....๓.....

ตำบล.....กะทรา.....

อำเภอ.....นบพิตำ.....

จังหวัด.....นครศรีธรรมราช.....

ชาย.....๒๗๓ คน.....

หญิง.....๗๑๐ คน.....

รวม.....๑,๓๙๑ คน.....

ครัวเรือนทั้งหมด.....๔๓๑ ครัวเรือน....

พื้นที่ทั้งหมด.....๑๒,๑๙๒ ไร่.....

๗.๒ ข้อมูลด้านการเกษตร

(๑) บ้านท่าหว้า หมู่ที่ ๓

มีพื้นที่ทั้งหมด ๔๓๑ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	 ครัวเรือน ไร่	 กก./ไร่	 บาท/ไร่	 บาท/ไร่
	☐ นอกเขตชลประทาน	 ครัวเรือน ไร่	 กก./ไร่	 บาท/ไร่	 บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน ทุเรียน	...๔๔... ครัวเรือน ...๒๐๙... ไร่	...๑,๖๐๐... กก./ไร่	...๓๒,๐๐๐... บาท/ไร่	...๑๒๘,๐๐๐... บาท/ไร่
	สวน ยางพารา	...๔๐๘... ครัวเรือน ...๔,๓๕๒... ไร่	...๓๐๐... กก./ไร่	...๖,๑๔๐... บาท/ไร่	...๙,๐๐๐... บาท/ไร่
	สวน มังคุด	...๕๕... ครัวเรือน ...๓๘๗... ไร่	...๑,๐๐๐... กก./ไร่	...๘,๓๓๐... บาท/ไร่	...๑๒,๐๐๐... บาท/ไร่
	สวน ลองกอง	...๗๗... ครัวเรือน ...๓๘๑... ไร่	...๑,๘๐๐... กก./ไร่	...๑๒,๐๐๐... บาท/ไร่	...๒๑,๖๐๐... บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	 ครัวเรือน ไร่	 กก./ไร่	 บาท/ไร่	 บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	 ครัวเรือน ไร่	 กก./ไร่	 บาท/ไร่	 บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	 ครัวเรือน ไร่	 กก./ไร่	 บาท/ไร่	 บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	 ครัวเรือน ไร่	 กก./ไร่	 บาท/ไร่	 บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	 ครัวเรือน ไร่	 กก./ไร่	 บาท/ไร่	 บาท/ไร่

๗.๓ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร			ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ		
	เพียงพอ		ไม่เพียงพอ			
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน			✓	๑,๑๐๐ มิลลิเมตร		
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☒ ๒. ห้วย/ลำธาร	๒		✓		✓	๑๐
☒ ๓. คลอง	๑	✓			✓	๔๐
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☒ ๒. อ่างเก็บน้ำ	๑	✓			✓	๖๐
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☐ ๕. คลอง ชลประทาน						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

๗.๔ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓			✓	๔๔.๕๐
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)	✓					
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

๗.๑ ข้อมูลพื้นฐานและหมู่บ้านหรือชุมชน

หมู่บ้าน.....บ้านสะพานราง.....
ตำบล.....กะหรอ.....
จังหวัด.....นครศรีธรรมราช.....
ชาย.....๔๐๒ คน.....
รวม.....๒๙๘ คน.....
ครัวเรือนทั้งหมด.....๒๙๘ ครัวเรือน....

หมู่ที่.....๔.....
อำเภอ.....นบพิตำ.....
หญิง.....๔๐๓ คน.....
พื้นที่ทั้งหมด.....๗,๐๓๕ ไร่.....

๗.๒ ข้อมูลด้านการเกษตร

(๑) บ้านสะพานราง หมู่ที่ ๔

มีพื้นที่ทั้งหมด ๒๙๘ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☒ ในเขตชลประทาน	...๕...ครัวเรือน ...๔๐...ไร่	...๕๗๐...กก./ไร่	...๕,๐๐๐...บาท/ไร่	...๗,๔๑๐...บาท/ไร่
	☐ นอกเขตชลประทาน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวนทุเรียน	...๒๒...ครัวเรือน ...๑๐๓...ไร่	...๑,๖๐๐...กก./ไร่	...๓๒,๐๐๐...บาท/ไร่	...๑๒๘,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน ยางพารา	...๒๘๓...ครัวเรือน ...๓,๑๙๔...ไร่	...๓๐๐...กก./ไร่	...๖,๑๔๐...บาท/ไร่	...๙,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน มังคุด	...๕๒...ครัวเรือน ...๓๔๑...ไร่	...๑,๐๐๐...กก./ไร่	...๘,๓๓๐...บาท/ไร่	...๑๒,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน ลองกอง	...๒๓...ครัวเรือน ...๑๐๙...ไร่	...๑,๒๐๐...กก./ไร่	...๑๒,๐๐๐...บาท/ไร่	...๒๑,๖๐๐...บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

๗.๓ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร			ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ		
	เพียงพอ		ไม่เพียงพอ			
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน			✓	๑,๑๐๐ มิลลิเมตร		
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☒ ๒. ห้วย/ลำธาร	๒		✓		✓	๒๐
☒ ๓. คลอง	๑	✓			✓	๔๐
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☒ ๓. ฝาย	๑	✓			✓	๓๐
☐ ๔. สระ						
☐ ๕. คลอง ชลประทาน	๒	✓			✓	๒๐
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

๗.๔ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓			✓	๔๗.๓๑
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ		✓			✓	๑๐
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)	✓					
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

๗.๑ ข้อมูลพื้นฐานและหมู่บ้านหรือชุมชน

หมู่บ้าน.....บ้านหัวทุ่ง.....

หมู่ที่.....๕.....

ตำบล.....กะหรอ.....

อำเภอ.....นบพิตำ.....

จังหวัด.....นครศรีธรรมราช.....

ชาย.....๖๓๔ คน.....

หญิง.....๖๕๒ คน.....

รวม.....๑,๒๘๖ คน.....

ครัวเรือนทั้งหมด.....๓๖๕ ครัวเรือน....

พื้นที่ทั้งหมด.....๑๐,๘๗๐ ไร่.....

๗.๒ ข้อมูลด้านการเกษตร

(๑) บ้านหัวทุ่ง หมู่ที่ ๕

มีพื้นที่ทั้งหมด ๓๖๕ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ นอกเขตชลประทาน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน ทุเรียน	..๒๒.....ครัวเรือน ..๑๒๐.....ไร่	..๑,๖๐๐ กก./ไร่	๓๒,๐๐๐ บาท/ไร่	๑๒๘,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน ยางพารา	..๓๕๔.....ครัวเรือน ..๒,๘๐๓.....ไร่	..๓๐๐ กก./ไร่	..๖,๑๔๐ บาท/ไร่	..๙,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน มังคุด	..๖๒.....ครัวเรือน ..๔๐๗.....ไร่	..๑,๐๐๐ กก./ไร่	..๘,๓๓๐ บาท/ไร่	..๑๒,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน ลองกอง	..๑๖.....ครัวเรือน ..๗๒.....ไร่	..๑,๘๐๐ กก./ไร่	..๑๒,๐๐๐ บาท/ไร่	..๒๑,๖๐๐ บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

๗.๓ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร			ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ		
	เพียงพอ		ไม่เพียงพอ			
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน			✓	๑,๑๐๐ มิลลิเมตร		
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☒ ๒. ห้วย/ลำธาร	๒		✓		✓	๓๐
☒ ๓. คลอง	๑	✓			✓	๓๐
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☒ ๓. ฝาย	๑	✓			✓	๔๐
☒ ๔. สระ	๓		✓		✓	๑๐
☒ ๕. คลอง ชลประทาน	๒		✓		✓	๓๐
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

๗.๔ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓			✓	๔๖.๓
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)	✓					
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

๗.๑ ข้อมูลพื้นฐานและหมู่บ้านหรือชุมชน

หมู่บ้าน.....บ้านอุ้มทอง.....

หมู่ที่.....๖.....

ตำบล.....กะหรอ.....

อำเภอ.....นบพิตำ.....

จังหวัด.....นครศรีธรรมราช.....

ชาย.....๒๘๖ คน.....

หญิง.....๓๑๓ คน.....

รวม.....๕๙๙ คน.....

ครัวเรือนทั้งหมด.....๑๘๕ ครัวเรือน....

พื้นที่ทั้งหมด.....๔,๔๙๒ ไร่.....

๗.๒ ข้อมูลด้านการเกษตร

(๑) บ้านหัวทุ่ง หมู่ที่ ๖

มีพื้นที่ทั้งหมด ๑๘๕ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☒ นอกเขตชลประทาน	...๔...ครัวเรือน ...๒๒...ไร่	...๕๕๐...กก./ไร่	...๔,๕๐๐...บาท/ไร่	...๗,๑๕๐...บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวนทุเรียน	...๔...ครัวเรือน ...๑๒...ไร่	...๑,๖๐๐...กก./ไร่	...๓๒,๐๐๐...บาท/ไร่	...๑๒๘,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน ยางพารา	...๑๗...ครัวเรือน ...๑,๖๘๓...ไร่	...๓๐๐...กก./ไร่	...๖,๑๔๐...บาท/ไร่	...๙,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน มังคุด	...๑๘...ครัวเรือน ...๑๐๘...ไร่	...๑,๐๐๐...กก./ไร่	...๘,๓๓๐...บาท/ไร่	...๑๒,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน ลองกอง	...๖...ครัวเรือน ...๓๑...ไร่	...๑,๒๐๐...กก./ไร่	...๑๒,๐๐๐...บาท/ไร่	...๒๑,๖๐๐...บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

๗.๓ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓	๑,๑๐๐ มิลลิเมตร			
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☒ ๒. ห้วย/ลำธาร	๒		✓		✓	๑๐
☒ ๓. คลอง	๑		✓		✓	๑๐
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☐ ๕. คลอง ชลประทาน						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

๗.๔ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)	✓					
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)		✓				
๔.๖.๑) ระบบประปา หมู่ที่ ๖						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

๗.๑ ข้อมูลพื้นฐานและหมู่บ้านหรือชุมชน

หมู่บ้าน.....บ้านวัดโท.....
ตำบล.....กะหรอ.....
จังหวัด.....นครศรีธรรมราช.....
ชาย.....๓๕๗ คน.....
รวม.....๖๗๕ คน.....
ครัวเรือนทั้งหมด.....๑๙๑ ครัวเรือน....

หมู่ที่.....๗.....
อำเภอ.....นบพิตำ.....
หญิง.....๓๑๘ คน.....
พื้นที่ทั้งหมด.....๕,๗๕๑ ไร่.....

๗.๒ ข้อมูลด้านการเกษตร

(๑) บ้านวัดโท หมู่ที่ ๗

มีพื้นที่ทั้งหมด ๑๙๑ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☒ นอกเขตชลประทาน	...๖...ครัวเรือน ...๒๔...ไร่	...๕๕๐...กก./ไร่	...๔,๕๐๐...บาท/ไร่	...๗,๑๕๐...บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวนทุเรียน	...๔...ครัวเรือน ...๑๘...ไร่	...๑,๖๐๐...กก./ไร่	...๓๒,๐๐๐...บาท/ไร่	...๑๒๘,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน ยางพารา	...๑๖๐...ครัวเรือน ...๑,๕๓๒...ไร่	...๓๐๐...กก./ไร่	...๖,๑๔๐...บาท/ไร่	...๙,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน มังคุด	...๘...ครัวเรือน ...๓๗...ไร่	...๑,๐๐๐...กก./ไร่	...๘,๓๓๐...บาท/ไร่	...๑๒,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน ลองกอง	...๖...ครัวเรือน ...๒๓...ไร่	...๑,๘๐๐...กก./ไร่	...๑๒,๐๐๐...บาท/ไร่	...๒๑,๖๐๐...บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

๗.๓ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร			ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ		
	เพียงพอ		ไม่เพียงพอ			
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน			✓	๑,๑๐๐ มิลลิเมตร		
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☒ ๒. ห้วย/ลำธาร	๒		✓		✓	๒๕
☒ ๓. คลอง	๑	✓			✓	๔๐
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☒ ๓. ฝาย	๑		✓		✓	๒๐
☐ ๔. สระ						
☐ ๕. คลอง ชลประทาน						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

๗.๔ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)	✓					
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)		✓		✓		
๔.๖.๑) ระบบประปา หมู่ที่ ๗						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

๗.๑ ข้อมูลพื้นฐานและหมู่บ้านหรือชุมชน

หมู่บ้าน.....บ้านไสรักษ์.....
ตำบล.....กะหรอ.....
จังหวัด.....นครศรีธรรมราช.....
ชาย.....๓๕๒ คน.....
รวม.....๗๕๓ คน.....
ครัวเรือนทั้งหมด.....๒๒๑ ครัวเรือน....

หมู่ที่.....๘.....
อำเภอ.....นบพิตำ.....
หญิง.....๔๐๑ คน.....
พื้นที่ทั้งหมด.....๔,๔๗๒ ไร่.....

๗.๒ ข้อมูลด้านการเกษตร

(๑) บ้านไสรักษ์ หมู่ที่ ๘

มีพื้นที่ทั้งหมด ๒๒๑ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ นอกเขตชลประทาน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน ทุเรียน	...๔...ครัวเรือน ...๗๑๒...ไร่	...๑,๖๐๐...กก./ไร่	...๓๒,๐๐๐...บาท/ไร่	...๑๒๘,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน ยางพารา	...๑๔๔...ครัวเรือน ...๗๓...ไร่	...๓๐๐...กก./ไร่	...๖,๑๔๐...บาท/ไร่	...๔,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน มังคุด	...๑๓...ครัวเรือน ...๒๐...ไร่	...๑,๐๐๐...กก./ไร่	...๘,๓๓๐...บาท/ไร่	...๑๒,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน ลองกอง	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

๗.๓ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร			ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ		
	เพียงพอ		ไม่เพียงพอ			
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน			✓	๑,๑๐๐ มิลลิเมตร		
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☒ ๓. คลอง	๑		✓		✓	๓๕
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☐ ๕. คลอง ชลประทาน						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

๗.๔ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓				
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)	✓					
๔.๖.๑) ระบบประปา หมู่ที่ ๗						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

๗.๑ ข้อมูลพื้นฐานและหมู่บ้านหรือชุมชน

หมู่บ้าน.....บ้านคลองตุล.....
ตำบล.....กะหรอ.....
จังหวัด.....นครศรีธรรมราช.....
ชาย.....๓๓๑ คน.....
รวม.....๖๖๓ คน.....
ครัวเรือนทั้งหมด.....๑๘๕ ครัวเรือน....

หมู่ที่.....๙.....
อำเภอ.....นบพิตำ.....
หญิง.....๓๓๒ คน.....
พื้นที่ทั้งหมด.....๔,๕๐๔ ไร่.....

๗.๒ ข้อมูลด้านการเกษตร

(๑) บ้านคลองตุล หมู่ที่ ๙

มีพื้นที่ทั้งหมด ๑๘๕ ทำการเกษตร ดังนี้

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☐ ในเขตชลประทาน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ นอกเขตชลประทาน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวนทุเรียน	...๗...ครัวเรือน ...๓๒...ไร่	...๑,๖๐๐...กก./ไร่	...๓๒,๐๐๐...บาท/ไร่	...๑๒๘,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน ยางพารา	...๑๒๘...ครัวเรือน ...๑,๗๔๐...ไร่	...๓๐๐...กก./ไร่	...๖,๑๔๐...บาท/ไร่	...๙,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน มังคุด	...๓๕...ครัวเรือน ...๒๐๐...ไร่	...๑,๐๐๐...กก./ไร่	...๘,๓๓๐...บาท/ไร่	...๑๒,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน ลองกอง	...๓๐...ครัวเรือน ...๑๕๐...ไร่	...๑,๒๐๐...กก./ไร่	...๑๒,๐๐๐...บาท/ไร่	...๒๑,๖๐๐...บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

๗.๓ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำ การเกษตร			ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ		
	เพียงพอ		ไม่เพียงพอ			
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน			✓	๑,๑๐๐ มิลลิเมตร		
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☒ ๒. ห้วย/ลำธาร	๒		✓		✓	๑๐
☒ ๓. คลอง	๑		✓		✓	๒๐
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☒ ๔. สระ	๑		✓		✓	๑๐
☐ ๕. คลอง ชลประทาน						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรด ระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

๗.๔ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓			✓	๖๙.๗
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)	✓					
๔.๖.๑) ระบบประปา หมู่ที่ ๗						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

๘. ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม

๘.๑ การนับถือศาสนา

ประชากรในตำบลกะหรอส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ มีวัด ๖ แห่ง ซึ่งมีพระอาจารย์ที่เป็นที่เคารพนับถือกันมากในตำบลไทยบุรี คือ พ่อท่านแดง ที่มืองค์พระพุทธรูปวางไว้บูชาเกือบทุกวัดในตำบล ไม่ว่าจะเป็นวัดโทตรี วัดคงคาวดีวัดอุทอง วัดโพธิ์เตมีย วัดเขาน้อย สำนักสงฆ์ทุ่งคา และวัดในตำบลใกล้เคียง

วัดในตำบลกะหรอ

๑. วัดคงคาวดี	ตั้งอยู่หมู่ที่ ๔
๒. วัดโทตรี	ตั้งอยู่หมู่ที่ ๗
๓. วัดโพธิ์เตมีย	ตั้งอยู่หมู่ที่ ๗
๔. วัดเขาน้อย	ตั้งอยู่หมู่ที่ ๕
๕. วัดอุทอง	ตั้งอยู่หมู่ที่ ๖
๖. สำนักสงฆ์ทุ่งคา	ตั้งอยู่หมู่ที่ ๓

๘.๒ ประเพณีและงานประเพณี

๑. ประเพณีตักบาตรเทโววัดเขาน้อย

ประเพณีตักบาตรเทโว คำว่า “เทโว”เป็นคำย่อมาจาก “เทโวโรหณะ”การเสด็จลงมาจากเทวโลกของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตามตำนานเล่าว่า

“เมื่อพระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว ได้เสด็จไปประกาศพระศาสนาในแคว้นท้าวชมพูทวีป เริ่มตั้งแต่เมืองราชคฤห์,พาราณสี,เมืองसारวดี ตลอดถึงเมืองกบิลพัสดุ์ ซึ่งเป็นราชปิตุภูมิของพระองค์ ทรงเทศนาโปรดพระสุทโธทนะ,พระพุทธบิดา,พระนางมหาปชาบดีโคตมี,พระนางยโสธราพิมพาและราหุลราชกุมาร ตลอดถึงพระประยูรญาติทั้งหลาย ให้บรรลุมรรคผลตามสมควรแก่อุปนิสัยของตนเองแล้ว พระองค์ทรงรำลึกถึงพระนางสิริมหามายา ซึ่งสิ้นพระชนม์หลังจากที่พระองค์ประสูติได้ ๗ วัน ทรงดำริที่จะสนองคุณพระมารดา ซึ่งมีพระคุณมากมายยิ่งนักจะหาอะไรเปรียบปราณมิได้ ทรงวินิจฉัยโดยรอบคอบแล้ว เป็นว่ามีสิ่งเดียวเท่านั้นที่จะสนองพระคุณพระพระพุทธรมารดา เป็นการใช้น้ำค่าน้ำนมให้คู่ควรกันได้ นั่นคือ พระอิทธิกรรม ฉะนั้นในพรรษาที่ ๗ นับแต่ปีที่ตรัสรู้ พระองค์จึงได้เสด็จขึ้นไปจำพรรษาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เทศนาพระอิทธิกรรมปิฎก โปรดพระพุทธรมารดาอยู่หนึ่งพรรษา ครั้นออกพรรษาแล้ววันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ พระพุทธเจ้าจึงเสด็จจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มาประทับที่เมืองสังกัสสะ มีประชาชนไปเฝ้าพระพุทธองค์ เพื่อทำบุญตักบาตรอย่างหนาแน่น”

ด้วยเหตุนี้ชาวตำบลกะหรอ อำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช จึงถือว่าวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ เป็นวันคล้ายวันที่พระพุทธเจ้าเสด็จจากเทวโลกลงมาสู่เมืองมนุษย์ บรรดาพุทธศาสนิกชนจึงนิยมตักบาตรกันเป็นพิเศษ เป็นประเพณีสำคัญของตำบลกะหรอสืบต่อกันมาจนถึงทุกวันนี้ เรียกว่า “ตักบาตรเทโว”โดยพระสงฆ์จำนวนมากเดินลงจากยอดภูเขา (เขาน้อย) ลงมารับบิณฑบาต ข้าวสารอาหารแห้งจากพุทธศาสนิกชน

๒. ประเพณีงานบุญเดือนสิบ

ประเพณีบุญเดือนสิบ เกิดขึ้นจากความเชื่อในขนบธรรมเนียมประเพณีนิยม สืบทอดแนวคิดจากอินเดียที่ว่า บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้วยังต้องใช้เวรกรรมอยู่ในยมโลก และจะกลับมาเยี่ยมญาติหรือครอบครัวของตนในช่วงแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๐ ถึง แรม ๑๕ ค่ำ ซึ่งทำให้เกิดมีการทำบุญทำทานอุทิศส่วนกุศลให้แก่บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว

ประเพณีบุญเดือนสิบนี้ไม่ได้มีขึ้นเฉพาะในจังหวัดนครราชสีมาจังหวัดใด ทางภาคใต้เท่านั้น แต่ยังมีทำกันในจังหวัดทางภาคเหนือ และภาคอีสานอีกด้วย และจะมีชื่อเรียกต่างกัน ในภาคอีสานจะเรียกว่า "งานบุญข้าวสาก" และ "งานบุญตานก๋วยสลาก"

ในวันงานจะถือเป็นเสมือนวันรวมญาติที่จะทยอยกัน มาร่วมกันทำบุญ "รับตายาย" ตั้งแต่วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๐ ไปจนถึงวันแรม ๑๕ ค่ำซึ่งถือเป็นวันสุดท้าย แล้วที่บรรพบุรุษของครอบครัวตนจะต้องกลับยมโลก จะร่วมกันทำบุญครั้งสุดท้ายที่เรียกว่า "ส่งตายาย" ซึ่งถือเป็นวันสำคัญที่สุดสำหรับสำหรับอาหารที่จัดไปทำบุญมักจะเป็นชุดทองเหลืองหรือภาชนะจัดของที่ใส่ไว้ เป็นชั้นหรือเป็นชุดโดยชั้นล่างสุดจะใส่ข้าวสาร อาหารแห้ง หอม กระเทียม ชั้นถัดไปเป็น ผลไม้และของใช้ประจำวันส่วนชั้นบนสุดใส่ขนมที่เป็นเอกลักษณ์ของงานบุญเดือน ๑๐ ซึ่งขาดไม่ได้มีอยู่ ๕ ชนิด คือ ขนมลา ขนมพอง ขนมบ้า ขนมดีซำ และขนมกง ซึ่งขนม ทั้ง ๕ ชนิดนี้จะมีความหมายแตกต่างกัน คือ

ขนมลา เปรียบเสมือนเสื้อผ้าเพื่อให้ผู้ตายสวมใส่ในนรกภูมิ

ขนมพอง เปรียบเสมือนแพให้ผู้ตายใช้เป็นพาหนะข้ามห้วยแห่งทุกข์และบาป หรือเวรกรรม ต่าง ๆ

ขนมบ้า เปรียบเสมือน การละเล่นที่ให้ผู้ตายเล่น เช่น สะบ้า

ขนมดีซำ เปรียบเสมือนเบี้ยหรือเงินที่ให้ผู้ตายใช้ในระหว่างใช้เวรกรรมในนรกภูมิ

ขนมกง เปรียบเสมือนเครื่องทรงหรือเครื่องประดับเพื่อให้ดูภูมิฐานและสวยงาม

ส่วนอาหารคาวหวานอย่างอื่นที่จะมีเพิ่มเติมลงไปนั้นก็แล้วแต่จะพิจารณาว่าญาติพี่น้องที่ ล่วงลับไปแล้วของตนจะชอบอาหารหรือขนมใดนอกจากอาหารแล้ว ยังนิยมใส่เครื่องใช้ ไม่สอย อาทิ ด้าย เข็ม และเงินเหรียญ (ธนบัตรก็ได้) ลงไปในสำหรับด้วยสำหรับอาหารที่จัด ไว้ส่วนใหญ่จะจัดเป็น ๒ ชุด

ชุดหนึ่งเตรียมไว้เพื่อบำเพ็ญกุศลแก่บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้วซึ่งจะนำไปบำเพ็ญ ที่ศาลาวัดและอีกชุดหนึ่งจะจัดเตรียมไว้สำหรับผู้เสียชีวิตที่ไม่มีญาติ หรือไม่มีใครทำบุญไป ให้โดยจะตั้งก่อนทางเข้าวัดซึ่งจะเรียกว่า "ตั้งเปรต" หลังจากการบำเพ็ญกุศลเรียบร้อยแล้ว ผู้ที่เข้าร่วมพิธีก็จะเข้าแย่งอาหารที่เหลือจากการบำเพ็ญกุศลโดยมีความเชื่อว่าของที่เหลือ จากการเซ่นไหว้เปรตนี้ เป็นอาหารศักดิ์สิทธิ์ กินแล้วจะได้กุศลแรง และจะเป็นสิริมงคลแก่ ตนและครอบครัว พิธีนี้ชาวนครราชสีมาจะเรียกว่า "ชิงเปรต" หรือการแย่งอาหารจากเปรต นอกจากการทำบุญที่วัดแล้ว ทางราชการยังจัดให้มีการทำพิธี แห่เป็นทางการ รวมทั้งมีการละเล่นต่างๆควบคู่กันไปด้วย เช่น การแสดงมโนราห์ หนังตะลุง และการแสดงพื้นบ้านอื่น

๓. ประเพณีรดน้ำดำหัวผู้สูงอายุ

ประเพณีรดน้ำดำหัวถือว่าเป็นประเพณีที่ต้งามอีกประเพณีหนึ่ง ที่ประชาชนชาวไทยถือปฏิบัติสืบทอดกันมาเป็นระยะเวลา ที่ยาวนาน ซึ่งการรดน้ำดำหัวผู้สูงอายุ หรือญาติผู้ใหญ่ บุคคลผู้ที่ตนให้ความเคารพนับถือ การรดน้ำดำหัวนั้นจะเป็นการขอโทษขอภัย ซึ่งกันและกัน ที่เคยล่วงเกินกันในปีที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นการล่วงเกินทางกาย ล่วงเกินทางวาจาหรือว่าการล่วงเกินทางใจ ทั้งที่ตั้งใจหรือไม่ได้ตั้งใจ ต่อหน้าหรือว่าลับหลังก็ตาม ประเพณีรดน้ำดำหัว หรือบางครั้งก็เรียกว่า ประเพณีปีใหม่มืองจะมี ในระหว่าง วันที่ ๑๓ - ๑๕ เดือนเมษายนของทุกปี หรือวันสงกรานต์นั่นเอง

ประเพณีรดน้ำดำหัวผู้ใหญ่ ส่วนใหญ่จะกระทำกันในวันสุดท้ายของเทศกาลสงกรานต์ เพียงวันเดียวหรือวันเถลิงศกนั่นเอง แต่การรดน้ำดำหัวพระสงฆ์นั้นจะมีลักษณะคล้ายๆ กัน แต่พิธีการรดน้ำดำหัวพระสงฆ์จะมีพิธีการมากกว่า คือก่อนที่จะรดน้ำพระสงฆ์จะต้องรดน้ำพระพุทธรูปก่อน แล้วจึงค่อยรดน้ำดำหัวพระภิกษุสงฆ์ จากนั้น ก็รับพรจากพระภิกษุสงฆ์ พอเสร็จพิธีก็จะมีการเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน และการรดน้ำดำหัวพระภิกษุสงฆ์นั้น จะทำทุกวันตั้งแต่วันแรกของการเริ่มประเพณีสงกรานต์ จนถึงวันสุดท้ายของสงกรานต์

๔. ประเพณีชักพระ หรือ ลากพระ

เป็นการแสดงความยินดีที่พระพุทธองค์เสด็จกลับจากดาวดึงส์ เป็นการอัญเชิญพระพุทธรูปอันศักดิ์สิทธิ์ของวัดออกแห่แหน หลังจากอยู่ในพรรษานานแล้ว เพื่อเป็นการผ่อนคลายความจำเจ และประกวดประชันความเลื่อมใสศรัทธากัน มีทั้งทางบก ซึ่งเรียกว่า “ลากพระบก” และทางน้ำ เรียกว่า “ลากพระน้ำ” จะทำกันในวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ โดยก่อนหน้านั้นประมาณ ๗ วัน จะมีการตักถ้อง รวักรับ เรียกว่า “คุมพระ” และตกแต่งทำบุษบกสำหรับประดิษฐานพระพุทธรูปปางอุ้มบาตร (พระลาก) การลากพระนิยมทำกันในวันออกพรรษาเพียง

๕. ประเพณีลอยกระทง

วันลอยกระทง เป็นวันสำคัญวันหนึ่งของชาวไทย ตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ ตามปฏิทินจันทรคติไทย ตามปฏิทินจันทรคติล้านนา "มักจะ" ตกอยู่ในราวเดือนพฤศจิกายน ตามปฏิทินสุริยคติ ประเพณีนี้กำหนดขึ้นเพื่อเป็นการสะเดาะเคราะห์และขอขมาต่อพระแม่คงคา บางหลักฐานเชื่อว่าเป็นการบูชารอยพระพุทธรูปที่ริมฝั่งแม่น้ำนัมทามหานที และบางหลักฐานก็ว่าเป็นการบูชาพระอุปคุตอรหันต์หรือพระมหาสาวก สำหรับประเทศไทยประเพณีลอยกระทงได้กำหนดจัดในทุกพื้นที่ทั่วประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณที่ติดกับแม่น้ำ ลำคลอง หรือ แหล่งน้ำต่าง ๆ ซึ่งแต่ละพื้นที่ก็จะมีเอกลักษณ์ที่น่าสนใจแตกต่างกันไป

ในวันลอยกระทง ผู้คนจะพากันทำ "กระทง" จากวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ตบแต่งเป็นรูปคล้ายดอกไม้ บาน ปักรูปเทียน และนิยมตัดเล็บ เส้นผม หรือใส่เหรียญกษาปณ์ลงไปในกระทง แล้วนำไปลอยในสายน้ำ (ในพื้นที่ติดทะเล ก็นิยมลอยกระทงริมฝั่งทะเล) เชื่อว่าเป็นการลอยเคราะห์ไป นอกจากนี้ยังเชื่อว่าการลอยกระทง เป็นการบูชาพระแม่คงคาด้วย

๘.๓. ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภาษาถิ่น

ปราชญ์ชาวบ้าน

หมู่ที่ ๑	นายสนิท สมพีช	ปราชญ์ชาวบ้านด้านพิธีกรรมทางศาสนา
หมู่ที่ ๒	นายบุญยัง ช้ายั่น	ปราชญ์หมู่บ้านด้านจักรสาน
หมู่ที่ ๓	นายนิยม สีขาว	ปราชญ์หมู่บ้านด้านพิธีกรรมทางศาสนา
หมู่ที่ ๔	นายสร้อย ขายเขต	ปราชญ์หมู่บ้านด้านหมอทำขวัญ
หมู่ที่ ๕	นายสมพิศ สมกาญจน์	ปราชญ์หมู่บ้านด้านฝีมือด้านช่าง
หมู่ที่ ๖	นายชอบ พุทธคุ้ม	ปราชญ์หมู่บ้านด้านพิธีกรรมทางศาสนา
หมู่ที่ ๗	นายอำนวย สุพรรณ	ปราชญ์หมู่บ้านด้านทำมิด
หมู่ที่ ๘	นางเอื้อน เศวตสุทธิศิริกุล	ปราชญ์หมู่บ้านด้านปลูกพืชสมุนไพร
หมู่ที่ ๙	นายฤทธิ์ เวทยา	ปราชญ์หมู่บ้านด้านศิลปะพื้นบ้าน

ภาษาถิ่น ส่วนมากร้อยละ ๙๐ % พูดภาษาใต้

๙. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๙.๑ น้ำ ที่ใช้ในการอุปโภค-บริโภค เป็นน้ำที่ได้จากน้ำฝน น้ำบ่อบาดาล และน้ำประปา

๙.๒ ป่าไม้ ในเขตตำบลกะหรอไม่มีป่าไม้

๙.๓ ภูเขา ในเขตตำบลกะหรอไม่มีภูเขา

๙.๔ คุณภาพของทรัพยากรธรรมชาติ

ในพื้นที่ของตำบลกะหรอส่วนมากเป็นพื้นที่สำหรับเพาะปลูก ที่อยู่อาศัย ร้านค้า สถานประกอบการ ตามลำดับ และมีพื้นที่เพียงเล็กน้อยที่เป็นพื้นที่สาธารณะ ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ ก็ได้แก่ ดิน น้ำ ต้นไม้

ยุทธศาสตร์องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

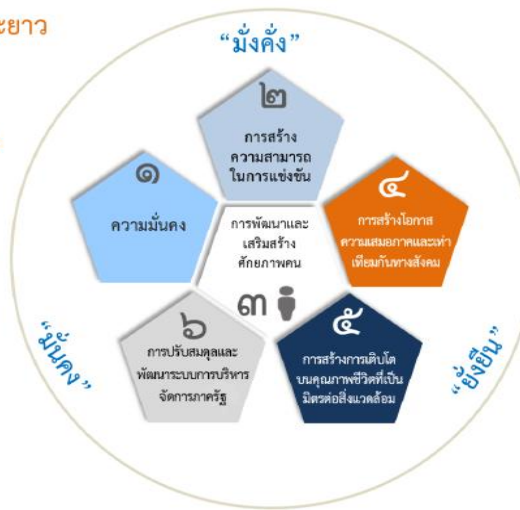
๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

๑.๑ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี

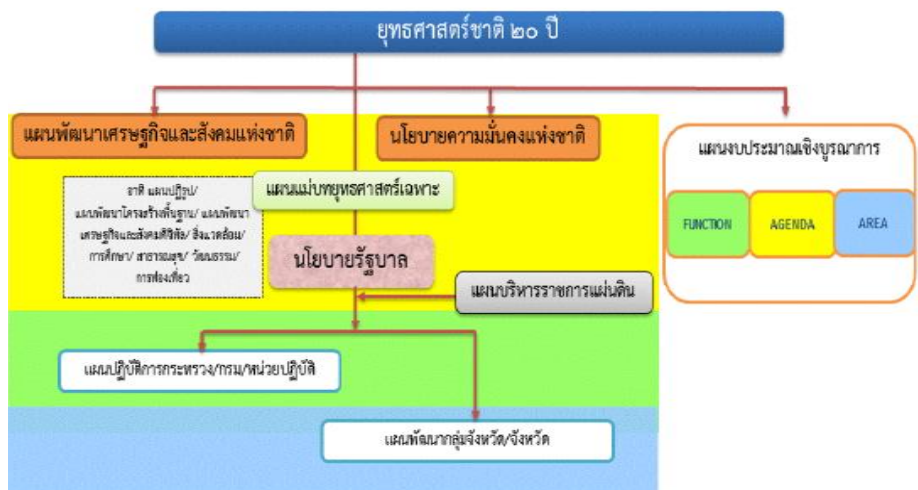
การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีของเทศบาลมีความสัมพันธ์กับแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี โดยมุ่งเน้นเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ของประเทศไทยกำลังอยู่ระหว่างการการเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ โดยร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๗๙) สรุปลงได้ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ชาติ : กรอบการพัฒนาระยะยาว

เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์
“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว
ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”
นำไปสู่การพัฒนาให้คนไทยมีความสุข
และตอบสนองต่อการบรรลุ
ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติ ในการที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิต
สร้างรายได้ระดับสูงเป็นประเทศพัฒนาแล้ว และสร้าง
ความสุขของคนไทย **สังคมมีความมั่นคง สมเอกภาพและ
เป็นธรรม** ประเทศสามารถแข่งขันได้ในระบบเศรษฐกิจ



ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ชาติกับแผนในระดับต่างๆ



๑. ความเป็นมา

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ เห็นชอบให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี เพื่อใช้ในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน และให้เสนอร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบเพื่อใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานในระยะที่ ๒ ของรัฐบาล (ปี ๒๕๕๘ - ๒๕๕๙) และกรอบการปฏิรูปในระยะที่ ๓ (ปี ๒๕๖๐ เป็นต้นไป) คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ ๒ คณะ ได้แก่ (๑) คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูป เพื่อจัดทำร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี และ (๒) คณะอนุกรรมการจัดทำแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศเพื่อจัดทำร่างแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศ (Roadmap) ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี

คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูปได้ดำเนินการยกร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ตามแนวทางที่คณะรัฐมนตรีกำหนด โดยได้มีการนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติที่มาจากหลายภาคส่วน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการเมือง และ นักวิชาการ รวมถึงได้พิจารณานำข้อคิดเห็นจากสภาพัฒนาการปฏิรูปแห่งชาติ และความคิดเห็นจากภาคประชาชนมาเป็นข้อมูลในการยกร่างยุทธศาสตร์ชาติด้วย และได้นำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ

ในการดำเนินการขั้นต่อไป คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติจะนำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติเพื่อขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและจะได้มีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ก่อนที่จะนำเสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ความเห็นชอบกรอบยุทธศาสตร์ชาติมาใช้เป็นกรอบในการกำหนดทิศทางในการบริหารประเทศภายในเดือนตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นช่วงเวลาของการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (ตุลาคม ๒๕๕๙ - กันยายน ๒๕๖๔) นอกจากนี้หน่วยงานต่างๆ จะได้นำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนระยะ ๕ ปี มาถ่ายทอดลงสู่แผนปฏิบัติการระดับกระทรวงและแผนพัฒนารายสาขาในระหว่างที่กลไกการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติตามร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่อยู่ระหว่างการดำเนินการ ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จภายในเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๐

๒. สารสำคัญ

๒.๑ สภาพแวดล้อม

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา กระแสการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วและในหลากหลายมิติทำให้ภูมิทัศน์ของโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญ โดยก่อให้เกิดโอกาสทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี และการเมืองของประเทศไทยแต่ขณะเดียวกันท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ก็มีปัจจัยเสี่ยงและภัยคุกคามที่ต้องบริหารจัดการด้วยความยากลำบากมากขึ้นกระแสนิยมและการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์เศรษฐกิจของโลกได้ส่งผลให้โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยซึ่งเดิมมีโครงสร้างเศรษฐกิจในระบบ “เกษตรแบบพึ่งตนเอง” ต้องปรับตัวและเปลี่ยนไปเป็นระบบเศรษฐกิจที่ “พึ่งพาอุตสาหกรรมและการส่งออก” การพัฒนาในภาคเกษตรล่าช้ากว่าฐานการผลิตอื่นๆ ที่อาศัยเทคโนโลยีสมัยใหม่มากขึ้นตามลำดับโดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้อิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศ จึงมีปัญหาคอขวดทางด้านรายได้ระหว่างภาคการเกษตรกับภาคอุตสาหกรรมและระหว่างสังคมในเมืองและชนบทขยายวงกว้างขึ้นและปัญหาคอขวดจนกระทั่งถึงตัวในกลุ่มเกษตรกรรายย่อยและในภาคชนบทรวมทั้งโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ แหล่งทุน และบริการทางสังคมที่มีคุณภาพสำหรับประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลก็มีในวงแคบกว่า ในขณะที่การใช้เทคโนโลยีในภาคอุตสาหกรรมและบริการเองก็ยังไม่ค่อยอยู่ในกลุ่มประเทศที่ใช้เทคโนโลยีในระดับกลางๆ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สามารถพัฒนาได้เองภายในประเทศ ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ โดยรวมประเทศไทยจึงยังใช้วัตถุดิบและแรงงานเข้มข้นในการเป็นจุดแข็งในการแข่งขันและขับเคลื่อนการเจริญเติบโตนอกจากนี้

ในอีกด้านหนึ่งการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ของโลกและแรงขับเคลื่อนของเทคโนโลยีสมัยใหม่รวมทั้งความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดของสังคมโลกได้ทำให้เกิดภัยคุกคามและความเสี่ยงด้านอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้น อาทิ การก่อการร้าย โรคระบาด เครือข่ายยาเสพติดข้ามชาติ และการก่อการร้าย อาชญากรรมข้ามชาติในรูปแบบต่างๆ ขณะที่การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกก็มีความผันผวนรุนแรงขึ้น ซึ่งล้วนแล้วเป็นความเสี่ยงในการดำรงชีวิตของประชาชน การบริหารจัดการทางธุรกิจ และการบริหารราชการแผ่นดินของภาครัฐ

นอกจากนั้นในช่วงต้นศตวรรษที่ ๒๑ กระแสโลกาภิวัตน์ได้ทำให้ภูมิทัศน์ทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของโลกเปลี่ยนแปลงจากเศรษฐกิจสังคมอุตสาหกรรมมุ่งสู่เศรษฐกิจสังคมดิจิทัล ในขณะที่โอกาสทางเศรษฐกิจขยายเพิ่มขึ้น แต่ช่องว่างทางสังคมก็ยิ่งกว้างขึ้นรวมถึงช่องว่างทางดิจิทัล (digital divide) ถ้าหากไม่สามารถลดลงก็จะยิ่งทำให้ความเหลื่อมล้ำทางรายได้และโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคมมีความแตกต่างมากขึ้น ประกอบกับในอนาคตร้อยปีข้างหน้าสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญในทุกมิติ เจ็อนไฮภายนอกที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศไทยในอนาคต ได้แก่ กระแสโลกาภิวัตน์ที่เข้มข้นขึ้นอย่างต่อเนื่อง และมีความเสี่ยงและท้าทายต่อการปรับตัวมากขึ้นจากการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีและรวดเร็วของผู้คน เงินทุน ข้อมูลข่าวสารองค์ความรู้และเทคโนโลยี และสินค้าและบริการ ขณะเดียวกันการรวมกลุ่มเศรษฐกิจในภูมิภาคนำไปสู่ความเชื่อมโยงทุกระบบในขณะที่ศูนย์รวมอำนาจทางเศรษฐกิจโลกเคลื่อนย้ายมาสู่เอเชียภายใต้สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจโลกซึ่งในช่วงระยะ ๑๐ ปีข้างหน้าจะยังคงได้รับผลกระทบจากปัจจัยสำคัญหลายประการทั้งปัญหาต่อเนื่องจากวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจโลกในช่วงปี ๒๕๕๑ - ๒๕๕๒ และวิกฤติการณ์ในกลุ่มประเทศยูโรโซนที่ทำให้ระดับหนี้สาธารณะในประเทศต่างๆ เพิ่มขึ้นและกลายเป็นความเสี่ยงต่อความยั่งยืนทางการคลัง ขณะที่จะมีผลพวงต่อเนื่องจากการดำเนินมาตรการขยายปริมาณเงินขนาดใหญ่ในสหรัฐฯ ยุโรป และญี่ปุ่น ซึ่งเป็นความเสี่ยงให้เกิดภาวะเงินเฟ้อได้เมื่อเศรษฐกิจฟื้นตัวเต็มที่ รวมทั้งอาจจะมีผลกระทบของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ นอกจากนี้การพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเข้าสู่จุดอิ่มตัวมากขึ้น ขณะที่การพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ที่จะช่วยให้ประสิทธิภาพการผลิตของโลกเพิ่มขึ้นขนานใหญ่และเป็นวงกว้าง เช่นที่เคยเกิดขึ้นในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรมยังไม่มีแนวโน้มการก่อตัวที่ชัดเจน แต่ก็มีแนวโน้มของการพัฒนาเทคโนโลยีในรูปแบบใหม่ๆ ที่จะเปิดโอกาสสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจรูปแบบใหม่ๆ ซึ่งภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว เศรษฐกิจโลกในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๕.๑ ในช่วง ๕ ปีก่อนวิกฤติเศรษฐกิจโลก (๒๕๔๖ - ๒๕๕๐) สถานการณ์ที่ตลาดโลกขยายตัวช้า แต่ประเทศต่างๆ ขยายกำลังการผลิตเพื่อยกระดับศักยภาพการผลิต การแข่งขันในตลาดโลกจะมีความรุนแรงขึ้น ขณะเดียวกันการลดลงของประชากรไทยในระยะ ๑๐ - ๑๕ ปี ข้างหน้านี้ จะทำให้ขนาดของตลาดในประเทศขยายตัวช้าลง เจ็อนไฮดังกล่าวเป็นความเสี่ยงสำหรับอนาคตของเศรษฐกิจไทยในระยะยาวหากประเทศไทยไม่เร่งปรับโครงสร้างเพื่อแก้ปัญหาจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้สัมฤทธิ์ผล

ในด้านความมั่นคงของโลกก็กำลังก้าวเข้าสู่ช่วงเปลี่ยนผ่านที่สำคัญจากการปรับดุลอำนาจของสหรัฐฯ เพื่อพยายามคงบทบาทผู้นำโลกและเพื่อคานอิทธิพลและบทบาทของจีนและรัสเซียที่เพิ่มมากขึ้นในเอเชียและยุโรปนั้น น่าจะมีผลทำให้บรรยากาศด้านความมั่นคงของโลกในช่วงปี ๒๕๖๐ - ปี ๒๕๗๙ มีลักษณะผสมผสานกันทั้งความร่วมมือและความขัดแย้ง โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยผลประโยชน์แห่งชาติทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคีเป็นองค์ประกอบสำคัญในการกำหนดนโยบายของประเทศและกลุ่มประเทศ สำหรับการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วจะเป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับอนาคตของโลกและประเทศไทยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เป็นอัจฉริยะจะกระทบการดำรงชีวิตของคนและทำให้เกิดธุรกิจรูปแบบใหม่ รวมทั้งเกิดการเชื่อมต่อและการบรรจบกันของเทคโนโลยีก้าวหน้าอุตสาหกรรม และผลิตภัณฑ์ ซึ่งประเทศไทยจะต้องลงทุนด้านทรัพยากรมนุษย์และการวิจัยให้สามารถพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ เจ็อนไฮการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมก็จะเป็นเกณฑ์มาตรฐานที่กดดันให้ประเทศไทยต้องปรับเปลี่ยนไปสู่สังคมสีเขียวโดยการพัฒนาและนาเทคโนโลยีสีเขียวมาใช้ก็จะมีส่วนสำคัญ และช่วยแก้ปัญหาการลดลงของทรัพยากรต่างๆ รวมทั้งน้ำมัน ซึ่งแม้ราคาจะลดลงแต่มีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม จึงต้องผลักดันให้มุ่งสู่การผลิตพลังงานทดแทนในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งพืชพลังงานที่อาจจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางอาหารของโลก

นอกจากนั้น ยังมีข้อจำกัดและความเสี่ยงสำคัญจากการเข้าสู่สังคมสูงวัยของโลกและภาวะภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงผันผวนและภาวะโลกร้อน ทั้งนี้โครงสร้างประชากรโลกที่เข้าสู่สังคมสูงวัย แม้จะส่งผลให้เกิดโอกาสทางธุรกิจใหม่ๆ แต่มีความเสี่ยงให้เกิดการแย่งชิงแรงงานและเงินทุน รวมทั้งมีแรงกดดันต่อการใช้จ่ายงบประมาณด้านสวัสดิการและสาธารณสุขเพิ่มขึ้นในหลายๆ ประเทศกลายเป็นความเสี่ยงด้านการคลังที่สำคัญสำหรับ ภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศที่ผันผวนก่อให้เกิดภัยธรรมชาติที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นนั้น ก่อให้เกิดต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินธุรกิจ การดำรงชีวิต การผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในขณะที่ความพยายามในการกระจายความเจริญและการพัฒนาให้มีความทั่วถึงมากขึ้น ประกอบกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นจะส่งผลให้ความเป็นเมืองเติบโตอย่างต่อเนื่อง ตามมาด้วยการมีข้อกำหนดของรูปแบบและกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้พื้นที่ และความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ภายใต้เงื่อนไขการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว การยึดถือหลักการบริหารจัดการที่ดีทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน การใช้ระบอบประชาธิปไตย และการปฏิบัติให้เป็นไปตามสิทธิมนุษยชนจะเข้มข้นมากขึ้น

สำหรับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมภายในประเทศไทยนั้น ผลของการพัฒนาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาที่สูงขึ้นตามลำดับ โดยถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลางมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ และได้ขยับสูงขึ้นมาอยู่ในกลุ่มบนของกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลางตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ และล่าสุดในปี ๒๕๕๗ รายได้ประชาชาติต่อหัวเพิ่มขึ้นเป็น ๕,๗๓๙.๒ ดอลลาร์ สหรัฐ. ต่อปีฐานการผลิตและบริการหลากหลายขึ้น ฐานการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมใหญ่ขึ้นมาก หลายสาขาการผลิตและบริการสามารถแข่งขันและมีส่วนแบ่งในตลาดโลกสูงขึ้นและสร้างรายได้เงินตราต่างประเทศในระดับสูง อาทิ กลุ่มยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมอาหาร สินค้าเกษตร การท่องเที่ยว และบริการด้านสุขภาพ ฐานเศรษฐกิจที่ใหญ่ขึ้นส่งผลให้การจ้างงานเพิ่มขึ้นเป็น ๓๘.๑ ล้านคนจากประชากรวัยแรงงาน ๓๘.๖ ล้านคน อัตราการว่างงานเฉลี่ยไม่ถึงร้อยละ ๑ ปัญหาความยากจนจึงลดลงตามลำดับจากร้อยละ ๒๐.๐ ในปี ๒๕๕๐ เป็นร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ คุณภาพชีวิตดีขึ้นในทุกๆ ด้าน โอกาสการได้รับการศึกษา บริการสาธารณสุข บริการสาธารณะและโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ และการคุ้มครองทางสังคม อื่นๆ รวมถึงการเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ มีความครอบคลุมและมีคุณภาพดีขึ้นตามลำดับ ในขณะที่เดียวกันประเทศไทยก็มีความเป็นสากลมากขึ้น ความร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับนานาชาติทั้งในรูปของทวิภาคีและพหุภาคีเพื่อเป็นกลไกและช่องทางในการสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศก็มีความก้าวหน้าไปมาก รวมทั้งกรอบความร่วมมือที่ช่วยทำให้ประเทศไทยสามารถยกระดับมาตรฐานต่างๆ ไปสู่ระดับสากลก็มีความคืบหน้ามากขึ้น

นอกจากนั้น ประสบการณ์ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจและการเงินในปี ๒๕๔๐ - ๒๕๔๑ ได้ส่งผลให้ภาครัฐและภาคเอกชนปรับตัวในการบริหารความเสี่ยงและสร้างภูมิคุ้มกัน ให้ดีขึ้นตามแนวทางการบริหารจัดการที่ดี อันได้แก่ การดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส รับผิดชอบและตรวจสอบได้อย่างเป็นระบบดีขึ้น มีการกำกับดูแลวินัยทางการเงินการคลังที่กำหนดกรอบของความยั่งยืนทางการคลังเป็นแนวปฏิบัติที่ดีขึ้นและฐานะการคลังมีความมั่นคงมากขึ้น และฐานะเงินสำรองระหว่างประเทศอยู่ในระดับสูง มีการปรับปรุงในเรื่องกฎหมาย กฎระเบียบต่างๆ ให้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบมากขึ้น มีการสร้างความเป็นธรรมให้กับกลุ่มต่างๆ สามารถคุ้มครองผู้บริโภคและประชาชนจากการถูกเอารัดเอาเปรียบได้ดีขึ้น ช่วยสร้างบรรยากาศของการแข่งขันในตลาด และสนับสนุนให้การดำเนินธุรกิจในประเทศไทยมีความสะดวกคล่องตัวมากขึ้น

แต่ประเทศไทยก็ยังมีจุดอ่อนในเชิงโครงสร้างหลายด้านทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จุดอ่อนสำคัญของประเทศไทยได้แก่ โครงสร้างประชากรสูงอายุมากขึ้นตามลำดับ แต่คุณภาพคนโดยเฉลี่ยยังต่ำและการออมไม่เพียงพอ ประเทศขาดแคลนแรงงานทั้งในกลุ่มทักษะฝีมือสูงและกลุ่มทักษะฝีมือระดับล่าง ผลผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยยังต่ำ ทั้งระบบเศรษฐกิจมีผลิตภาพการผลิตรวมต่ำ ต้องอาศัยการเพิ่มปริมาณเป็นแรงขับเคลื่อนหลัก ขณะที่โครงสร้างเศรษฐกิจมีส่วนภาคการค้าระหว่างประเทศต่อขนาดของเศรษฐกิจสูงกว่าเศรษฐกิจภายในประเทศมาก จึงมีความอ่อนไหวและผันผวนตามปัจจัยภายนอกเป็นสำคัญ ฐานการผลิตเกษตรและบริการมีผลิตภาพการผลิตต่ำ โดยที่การใช้องค์ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อการเพิ่มมูลค่ายังมีน้อย การลงทุนเพื่อ

การวิจัยและพัฒนาอย่างไม่เพียงพอ การวิจัยที่ดำเนินการไปแล้วไม่ถูกนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์เชิงเศรษฐกิจและสังคม ได้อย่างคุ้มค่า การพัฒนานวัตกรรมมีน้อย สำหรับการดำเนินงานและการบริหารจัดการภาครัฐก็ยังขาดการบูรณาการ จึงสิ้นเปลืองงบประมาณ การดำเนินงานเพื่อพัฒนามักขาดความต่อเนื่องประสิทธิภาพต่ำ ขาดความโปร่งใส และขาดความรับผิดชอบ ขณะที่ปัญหาคอร์รัปชันมีเป็นวงกว้าง การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์รวมทั้งการบริหารจัดการน้ำยังไม่เป็นระบบโครงข่ายที่สมบูรณ์และล่าช้า การบังคับใช้กฎหมายยังขาดประสิทธิภาพ และกฎระเบียบต่างๆ ล้าสมัยไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลง คนไทยยังมีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม ไม่เคารพสิทธิผู้อื่นและไม่ยึดผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ ขณะที่ความเหลื่อมล้ำและความแตกแยกในสังคมไทยยังเป็นปัญหาที่ท้าทายมาก รวมทั้งปัญหาในด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เผชิญกับภาวะขยะล้นเมือง และสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลงในทุกด้าน

ทั้งนี้ ปัจจัยและเงื่อนไขภายในประเทศที่จะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยที่สำคัญ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ ในระยะเวลา ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะมีนัยยะที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ กำลังคนในวัยเด็กและวัยแรงงานจะลดลง ผู้สูงอายุจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วส่งผลต่อศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ รูปแบบการใช้จ่ายการลงทุนและการออม ตลอดจนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ ความมั่นคงทางสังคมและคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ขณะเดียวกันประเทศไทยก็เผชิญกับข้อจำกัดด้านทรัพยากร ทั้งด้านแรงงานและทรัพยากรธรรมชาติที่มีนัยยะต่อต้นทุนการผลิตและสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของประชาชน นอกจากนี้ปัญหาความเหลื่อมล้ำในมิติต่างๆ ก็มีนัยต่อการสร้างความสามัคคีสมานฉันท์ในสังคม ข้อจำกัดต่อการยกระดับศักยภาพทุนมนุษย์ ความจำเป็นในการลงทุนเพื่อยกระดับบริการทางสังคมและโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึง และการปฏิรูปกฎระเบียบและกฎหมายที่ทำให้เกิดความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำ และที่สำคัญเงื่อนไขภายในที่ต้องปรับตัวคือ การแก้ปัญหาความอ่อนแอของการบริหารราชการแผ่นดิน ที่ทำให้จำเป็นต้องเร่งปฏิรูประบบราชการและการเมืองเพื่อให้เกิดการบริหารราชการที่ดี โครงสร้างที่เป็นจุดอ่อนและการบริหารจัดการที่ขาดประสิทธิภาพและความโปร่งใสดังกล่าว จะส่งผลให้ประเทศไทยยังต้องเผชิญกับแรงกดดันและความเสี่ยงมากขึ้นภายใต้สถานการณ์ที่กระแสโลกาภิวัตน์เข้มข้นขึ้น เป็นโลกไร้พรมแดนอย่างแท้จริง โดยที่การเคลื่อนย้ายของผู้คน สินค้าและบริการ เงินทุน องค์ความรู้เทคโนโลยี ข้อมูลและข่าวสารต่างๆ เป็นไปอย่างเสรี ส่งผลให้การแข่งขันในตลาดโลกรุนแรงขึ้นโดยที่ประเทศต่างๆ เร่งผลักดันการเพิ่มผลิตภาพและการพัฒนานวัตกรรมเพื่อการแข่งขัน ขณะเดียวกันความเสี่ยงและข้อจำกัดที่เกิดจากสภาพภูมิอากาศผันผวนรุนแรงต่อการดำเนินธุรกิจและการดำเนินชีวิตของผู้คนก็เพิ่มขึ้น กฎเกณฑ์และกฎระเบียบของสังคมโลกจึงมีความเข้มงวดมากขึ้นทั้งในเรื่องการปลดปล่อยมลพิษ สิทธิมนุษยชน และกฎระเบียบทางการเงิน เป็นต้นเงื่อนไขต่างๆ ดังกล่าวจะเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องปรับตัวและมีการบริหารความเสี่ยงอย่างชาญฉลาดมากขึ้น โดยที่การปรับตัวจะต้องหยั่งรากลึกลงไปถึงการเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้างเพื่อแก้จุดอ่อนและควบคู่ไปกับการสร้างกลไกเชิงรุกให้จุดแข็งของประเทศเป็นประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ซึ่งหากไม่สามารถแก้ปัญหาและปฏิรูปให้สัมฤทธิ์ผลได้ในระยะ ๔ - ๕ ปีต่อจากนี้ไป ประเทศไทยจะสูญเสียความสามารถในการแข่งขัน รายได้เฉลี่ยของประชาชนจะไม่สามารถยกระดับให้ดีขึ้นได้ คุณภาพคนโดยเฉลี่ยจะยังต่ำ และปัญหาความเหลื่อมล้ำจะรุนแรงขึ้น รวมทั้งทรัพยากรจะร่อยหรอเสื่อมโทรมลงไปอีก และในที่สุดการพัฒนาประเทศจะไม่สามารถยั่งยืนไปได้ในระยะยาว

ทั้งนี้ เงื่อนไขในปัจจุบันและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตในทุกมิติจะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะในเชิงโครงสร้างทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศ ทั้งที่เป็นจุดแข็งและเป็นจุดอ่อนที่จะต้องเผชิญและผสมผสานกับปัจจัยภายนอกและก่อให้เกิดทั้งโอกาสและความเสี่ยงในหลากหลายมิติ การที่ประเทศไทยจะสามารถแสวงหาโอกาสจากการพัฒนาของโลกและรับมือกับภัยคุกคามเหล่านี้ได้นั้น จำเป็นจะต้องมีการวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอย่างรอบด้านขณะเดียวกันต้องวิเคราะห์ศักยภาพภายในประเทศ เพื่อเตรียมความพร้อมของประเทศต่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น โดยที่ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

เหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลกยุคใหม่ปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเปลี่ยนแปลงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ ไม่ว่าจะเป็นการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคม การลงทุนเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรมการดำรงชีวิตการทำงาน และการเรียนรู้ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการดำเนินการร่วมกันอย่างเป็นเอกภาพมีการจัดลำดับความสำคัญและแบ่งหน้าที่รับผิดชอบอย่างชัดเจนของผู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหานั้นๆ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะต้องกำหนดเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในระยะยาว เพื่อกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายการพัฒนาประเทศและกรอบการทำงานของภาคส่วนต่างๆ เพื่อให้ขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ เพื่อให้บรรลุซึ่งเป้าหมายการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติในการที่จะให้ประเทศไทยมีความมั่นคงในทุกด้าน คนในชาติมีคุณภาพชีวิตที่ดีและมั่งคั่ง และประเทศสามารถพัฒนาไปได้อย่างยั่งยืน ทั้งนี้การวิเคราะห์ให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและข้อจำกัดรวมทั้งความเสี่ยงของประเทศ จะนำไปสู่การกำหนดตำแหน่งเชิงยุทธศาสตร์และเป้าหมายของประเทศที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับร่วมกันในสังคมไทยที่จะส่งผลให้เกิดการผนึกกำลังและระดมทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนการพัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกัน การดำเนินการมีบูรณาการและเป็นเอกภาพภายใต้การมองภาพอนาคตของประเทศที่เป็นภาพเดียวกัน

อย่างไรก็ตามในช่วงที่ผ่านมา ประเทศไทยได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ประเทศ เป้าหมายและยุทธศาสตร์ของประเทศในระยะยาว การบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายบริหารจึงให้ความสำคัญกับนโยบายพรรคการเมืองหรือนโยบายของรัฐบาลซึ่งเมื่อมีการเปลี่ยนรัฐบาลก็ทำให้การดำเนินนโยบายขาดความต่อเนื่อง ถือเป็นการสูญเสียโอกาสและสิ้นเปลืองทรัพยากรของประเทศ ดังนั้น เพื่อเป็นการปฏิรูประบบการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทยให้มีเป้าหมายการพัฒนาในระยะยาว และเพื่อเป็นการกำหนดให้ฝ่ายบริหารมีความรับผิดชอบที่จะต้องขับเคลื่อนประเทศไปสู่เป้าหมายที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันและเป็นเอกภาพ ประเทศไทยจำเป็นต้องมี “ยุทธศาสตร์ชาติ” ซึ่งภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่ เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลกยุคใหม่ปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเปลี่ยนแปลงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ จะต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมายของประเทศ และทิศทางในการขับเคลื่อนประเทศให้สอดคล้องกับประเด็นการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายต่างๆ ของบริบทโลก และบริบทการพัฒนาภายในประเทศ

การกำหนดให้มี “ยุทธศาสตร์ชาติ” เพื่อเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศในระยะยาว พร้อมกับการปฏิรูปและการพัฒนาระบบและกลไกการบริหารราชการแผ่นดินในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจังจะช่วยยกระดับคุณภาพของประเทศไทยในทุกภาคส่วนและนาพาประเทศไทยให้หลุดพ้นหรือบรรเทาความรุนแรงของสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ทั้งปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาความเหลื่อมล้ำ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน และปัญหาความขัดแย้งในสังคม รวมถึงสามารถรับมือกับภัยคุกคามและบริหารจัดการกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถเปลี่ยนผ่านประเทศไทยไปพร้อมๆ กับการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ใหม่ของโลกได้ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยยังคงรักษาบทบาทสำคัญในเวทีโลก สามารถดำรงรักษาความเป็นชาติที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และคนไทยในประเทศมีความอยู่ดีมีสุขอย่างถ้วนหน้ากันสาระสำคัญของยุทธศาสตร์ชาติซึ่งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติกำลังดำเนินการยกร่างอยู่ในขณะนี้แน่นอนจะประกอบด้วยวิสัยทัศน์และเป้าหมายของชาติที่คนไทยทุกคนต้องการบรรลุร่วมกันรวมทั้งนโยบายแห่งชาติและมาตรการเฉพาะซึ่งเป็นแนวทาง ทิศทางและวิธีการที่ทุกองค์กรและคนไทยทุกคนต้องมุ่งดำเนินการไปพร้อมกันอย่างประสานสอดคล้อง เพื่อให้บรรลุซึ่งสิ่งที่คนไทยทุกคนต้องการ คือประเทศไทยมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ในทุกสาขาของกำลังอำนาจแห่งชาติ อันได้แก่ การเมืองภายในประเทศ การเมืองต่างประเทศเศรษฐกิจ สังคมจิตวิทยา การทหาร

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการพลังงาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

๒.๒ วิสัยทัศน์

วิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ทั้งนี้วิสัยทัศน์ดังกล่าวจะต้องสนองต่อผลประโยชน์แห่งชาติ อันได้แก่การมีเอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐ การดำรงอยู่อย่างมั่นคง ยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติ การดำรงอยู่อย่างมั่นคงของชาติและประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่นมีความมั่นคงทางสังคมท่ามกลางพหุสังคมและการมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ความเจริญเติบโตของชาติความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหารความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติประสานสอดคล้องกัน ด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรีไม่เป็นภาระของโลกและสามารถแก้วิกฤตประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจที่ด้อยกว่า

วิสัยทัศน์ : “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”



ความมั่นคง

- **การมีความมั่นคงปลอดภัย** จากภัยและการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศในทุกระดับ ทั้งระดับประเทศ สังคม ชุมชน ครอบครัว และปัจเจกบุคคล และ**มีความมั่นคงในทุกมิติ** ทั้งมิติเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการเมือง
- **ประเทศ** มีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย มีสถาบันชาติ ศาสนาพระมหากษัตริย์ที่เข้มแข็งเป็นศูนย์กลางและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชน ระบบการเมืองที่มั่นคงเป็นสากลนำไปสู่การบริหารประเทศที่ต่อเนื่องและโปร่งใสตามหลักธรรมาภิบาล
- **สังคม** มีความปรองดองและความสามัคคี สามารถเป็นกำลังเพื่อพัฒนาประเทศ **ชุมชน** มีความเข้มแข็ง **ครอบครัว** มีความอบอุ่น
- **ประชาชน** มีความมั่นคงในชีวิต มีงานและรายได้ที่มั่นคงพอเพียงกับการดำรงชีวิต มีที่อยู่อาศัยและความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน
- **ฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม** มีความมั่นคงของอาหาร พลังงาน และน้ำ



ความมั่งคั่ง

- **ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง** ยกระดับเป็นประเทศในกลุ่มประเทศรายได้สูงความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชากรได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น
- **เศรษฐกิจมีความสามารถในการแข่งขันสูง** สามารถสร้างรายได้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ สร้างฐานเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคต และเป็นจุดสำคัญของการเชื่อมโยงในภูมิภาคทั้งการคมนาคมขนส่ง การผลิต การค้า การลงทุน และการทำธุรกิจ มีบทบาทสำคัญในระดับภูมิภาคและระดับโลก เกิดสายสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการค้าอย่างมีพลัง
- **ความสมบูรณ์ในทุนที่จะสามารถสร้างการพัฒนาต่อเนื่อง** ได้แก่ ทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญา ทุนทางการเงิน ทุนที่เป็นเครื่องมือเครื่องจักร ทุนทางสังคม และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม



ความยั่งยืน

- **การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญ** รายได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่ไม่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเกินพอดี ไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมจนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศน์
- **การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม** และสอดคล้องกับกฎระเบียบของประชาคมโลกซึ่งเป็นที่ยอมรับร่วมกัน ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดีขึ้น คนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเอื้ออาทร เสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม
- **มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืน** ให้มีความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วน เพื่อการพัฒนาในทุกระดับอย่างสมดุล มีเสถียรภาพ และยั่งยืน
- **ประชาชนทุกภาคส่วนในสังคม** ยึดถือและปฏิบัติตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

อนาคตประเทศไทย ปี ๒๕๗๙ : ร่วมมือกันขับเคลื่อนประเทศให้ก้าวไปสู่.....

เศรษฐกิจและสังคมไทยมีการพัฒนายอย่างมั่นคงและยั่งยืน โดยสถาบันหลักของชาติดำรงอยู่อย่างมั่นคงเป็นจุดยึดเหนี่ยวของสังคม มีความสามัคคีของคนในชาติ มีความสงบและอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขในทุกพื้นที่ และมีระดับรายได้ในกลุ่มประเทศรายได้สูง มีความเป็นธรรมในสังคมและความเหลื่อมล้ำลดลงในทุกมิติ ประเทศไทยมีบทบาทสำคัญในภูมิภาคและโลก

ระบบเศรษฐกิจมีความเป็นชาติดีการคำนวณฐานการขยายตัวของการค้าส่งค้าปลีกและเศรษฐกิจดิจิทัลที่เข้มข้นขึ้น มีการเติบโตอย่างมีคุณภาพ กระจายฐานการผลิตและบริการไปในพื้นที่ต่างๆ อย่างทั่วถึง มีเสถียรภาพ แข่งขันบนฐานการพัฒนานวัตกรรม และมีฐานการผลิตบริการ และลงทุนที่เชื่อมโยงในอาเซียน เพื่อให้ประเทศไทยเข้าสู่การมีรายได้สูงภายในปี ๒๕๗๙ และเข้าสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว โดย

- **ภาคเกษตร** เป็นฐานการผลิต bio-bases ที่สำคัญ เป็นฐานการผลิตอาหารที่มั่นคงและปลอดภัย และเป็นฐานการผลิตที่มีผลผลิตทางการผลิตสูง มีระบบบริหารจัดการที่ดินด้านประมง
- **ภาคอุตสาหกรรม** ฐานอุตสาหกรรมเดิมมีศักยภาพสูงขึ้น มีอุตสาหกรรมอนาคตที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นฐานรายได้ใหม่ โดยมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิต การค้า และการลงทุนในอนุภูมิภาคและภูมิภาคอาเซียน เช่น ศูนย์การผลิตรถยนต์และชิ้นส่วนและศูนย์ทดสอบและวิจัยพัฒนารถยนต์และชิ้นส่วนของเอเชีย ศูนย์กลางการผลิตพลังงาน/วัสดุชีวภาพของภูมิภาคอาเซียน ศูนย์กลางการผลิตอุตสาหกรรมดิจิทัล เป็นต้น
- **ภาคบริการ** ธุรกิจบริการเดิมได้รับการพัฒนาระดับคุณภาพและศักยภาพให้สูงขึ้น เช่น การขนส่ง ทั้งทางบก ทางอากาศ และทางทะเล และส่งเสริมธุรกิจบริการอนาคตให้เป็นฐานรายได้ใหม่ โดยมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางการลงทุนและการให้บริการของภูมิภาคอาเซียน เช่น ศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพของภูมิภาคอาเซียน เมืองหลวงแห่งการท่องเที่ยวและบริการของอาเซียน ศูนย์บริการทางการเงิน การศึกษานานาชาติ และบริการด้านโลจิสติกส์ เป็นต้น
- **วิสาหกิจและการดำเนินธุรกิจ** วิสาหกิจขนาดกลาง ขนาดย่อมเข้มแข็ง เป็นฐานการผลิตและบริการที่สำคัญของประเทศ

คนไทยในอนาคต มีศักยภาพในการร่วมกันพัฒนาประเทศ สามารถปรับตัวรองรับบริบทการพัฒนาในอนาคต มีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีทักษะในการวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง มีจิตสำนึกวัฒนธรรมที่ดีงาม รู้คุณค่าความเป็นไทย และมีความรับผิดชอบ เป็นรากฐานที่มั่นคงของชุมชนสังคม รักชาติ และสถาบันพระมหากษัตริย์

สังคมไทยเป็นสังคมที่เป็นธรรม มีความเหลื่อมล้ำน้อย อัตราความยากจนต่ำ มีการกระจายโอกาสการเข้าถึงทรัพยากรการสร้างฐานอาชีพ บริการทางสังคมที่มีคุณภาพ และกระบวนการยุติธรรมอย่างทั่วถึง ไม่คอร์รัปชัน โดยที่ประชาชนทุกช่วงวัยมีคุณภาพชีวิตที่ดี ครอบครัวอยู่ดีมีสุข

เศรษฐกิจและสังคมพัฒนาอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เป็นประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจสีเขียว ระดับการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ต่ำ มีพื้นที่สีเขียวเพิ่มขึ้น ประชาชนมีพฤติกรรมการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ระบบการบริหารภาครัฐมีประสิทธิภาพ ทันสมัย รับผิดชอบ โปร่งใส ตรวจสอบได้และประชาชนมีส่วนร่วม กระจายอำนาจและมีการกำหนดภารกิจที่เหมาะสมระหว่างส่วนกลาง ภูมิภาค และท้องถิ่น

๒.๓ ยุทธศาสตร์ชาติ

ในการที่จะบรรลุวิสัยทัศน์และทำให้ประเทศไทยพัฒนาไปสู่อนาคตที่พึงประสงค์นั้น จำเป็นจะต้องมีการวางแผนและกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาในระยะยาว และกำหนดแนวทางการพัฒนาของทุกภาคส่วนให้ขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ชาติในระยะยาว เพื่อถ่ายทอดแนวทางการพัฒนาสู่การปฏิบัติในแต่ละช่วงเวลาอย่างต่อเนื่องและมีการบูรณาการ และสร้างความเข้าใจถึงอนาคตของประเทศไทยร่วมกัน และเกิดการรวมพลังของทุกภาคส่วนในสังคมทั้งประชาชน เอกชน ประชาสังคมในการขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติและบรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืนเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ”หรือคติพจน์ประจำชาติ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อให้ประเทศมีขีดความสามารถในการแข่งขัน มีรายได้สูงอยู่ในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว คนไทยมีความสุข อยู่ดี กินดี สังคมมีความมั่นคงเสมอภาคและเป็นธรรม ซึ่งยุทธศาสตร์ชาติที่จะใช้เป็น

กรอบแนวทางการพัฒนาในระยะ ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์ ได้แก่ (๑) ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง (๒) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน (๓) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน (๔) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม (๕) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ (๖) ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนา ระบบการบริหารจัดการภาครัฐ โดยมีสาระสำคัญของแต่ละยุทธศาสตร์ สรุปได้ ดังนี้

๒.๓.๑ ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง มีเป้าหมายทั้งในการสร้างเสถียรภาพภายในประเทศและช่วยลดและป้องกันภัยคุกคามจากภายนอก รวมทั้งสร้างความเชื่อมั่นในกลุ่มประเทศอาเซียนและประชาคมโลกที่มีต่อประเทศไทย กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
- (๒) การปฏิรูปกลไกการบริหารประเทศและพัฒนาความมั่นคงทางการเมือง ขจัดคอร์รัปชัน สร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม
- (๓) การรักษาความมั่นคงภายในและความสงบเรียบร้อยภายใน ตลอดจนการบริหารจัดการความมั่นคงชายแดนและชายฝั่งทะเล
- (๔) การพัฒนาระบบ กลไก มาตรการและความร่วมมือระหว่างประเทศทุกระดับ และรักษาดุลยภาพความสัมพันธ์กับประเทศมหาอำนาจ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาความมั่นคงรูปแบบใหม่
- (๕) การพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพการป้องกันประเทศ การรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศ
- (๖) การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติและระบบบริหารจัดการภัยพิบัติ รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม
- (๗) การปรับกระบวนการทำงานของกลไกที่เกี่ยวข้องจากแนวดิ่งสู่แนวนอนมากขึ้น

๒.๓.๒ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน เพื่อให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งจำเป็นต้องยกระดับผลิตภาพการผลิตและการใช้นวัตกรรมในการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและการพัฒนาอย่างยั่งยืนทั้งในสาขาอุตสาหกรรม เกษตรและบริการ การสร้างความมั่นคงและปลอดภัยด้านอาหาร การเพิ่มขีดความสามารถทางการค้าและการเป็นผู้ประกอบการ รวมทั้งการพัฒนาฐานเศรษฐกิจแห่งอนาคต ทั้งนี้ภายใต้กรอบการปฏิรูปและพัฒนาปัจจัยเชิงยุทธศาสตร์ทุกด้าน อันได้แก่โครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม การพัฒนาทุนมนุษย์ และการบริหารจัดการทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจ ได้แก่การรักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจและสร้างความเชื่อมั่น การส่งเสริมการค้าและการลงทุนที่อยู่บนการแข่งขันที่เป็นธรรมและรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนการพัฒนาประเทศสู่ความเป็นชาติการค้าเพื่อให้ได้ประโยชน์จากห่วงโซ่มูลค่าในภูมิภาค และเป็นการยกระดับไปสู่ส่วนบนของห่วงโซ่มูลค่ามากขึ้น
- (๒) การพัฒนาภาคการผลิตและบริการ บนฐานของการพัฒนานวัตกรรมและมีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยมีการใช้ดิจิทัลและการค้าที่เข้มข้นเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและขยายกิจกรรมการผลิตและบริการ โดยมุ่งสู่ความเป็นเลิศในระดับโลกและในระดับภูมิภาคในอุตสาหกรรมหลายสาขา และในภาคบริการที่หลากหลายตามรูปแบบการดำเนินชีวิตและการดำเนินธุรกิจที่เปลี่ยนไป รวมทั้งเป็นแหล่งอาหารคุณภาพ สะอาดและปลอดภัยของโลก

- ภาคเกษตร โดยเสริมสร้างฐานการผลิตให้เข้มแข็งและยั่งยืน เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคเกษตรส่งเสริมเกษตรกรรายย่อยให้ปรับไปสู่การทำเกษตรยั่งยืนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและรวมกลุ่มเกษตรกรในการพัฒนาอาชีพที่เข้มแข็ง และการพัฒนาสินค้าเกษตรที่มีศักยภาพและอาหารคุณภาพ สะอาด และปลอดภัย

- ภาคอุตสาหกรรม โดยพัฒนาอุตสาหกรรมศักยภาพ ยกระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมปัจจุบันที่มีศักยภาพสูง และพัฒนาอุตสาหกรรมอนาคตที่มีศักยภาพ โดยการใช้ดิจิทัลและการค้ามาเพิ่มมูลค่าและยกระดับห่วงโซ่มูลค่าในระดับสูงขึ้น

- ภาคบริการ โดยขยายฐานการบริการให้มีความหลากหลาย มีความเป็นเลิศ และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยการยกระดับบริการที่เป็นฐานรายได้เดิม เช่น การท่องเที่ยว และพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพ ธุรกิจบริการด้านการเงินและธุรกิจบริการที่มีศักยภาพอื่นๆ เป็นต้น

(๓) การพัฒนาผู้ประกอบการและเศรษฐกิจชุมชน พัฒนาทักษะผู้ประกอบการ ยกระดับผลิตภาพแรงงานและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สู่สากล และพัฒนาวิสาหกิจชุมชนและสถาบันเกษตรกร

(๔) การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษและเมืองพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน และพัฒนาระบบเมืองศูนย์กลางความเจริญ จัดระบบผังเมืองที่มีประสิทธิภาพและมีส่วนร่วม มีการจัดการสิ่งแวดล้อมเมือง และโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับศักยภาพ

(๕) การลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ในด้านการขนส่ง ด้านพลังงาน ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารและการวิจัยและพัฒนา

(๖) การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและเศรษฐกิจโลกสร้างความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนา กับนานาชาติในกรอบความร่วมมือกับนานาชาติในการสร้างความมั่นคงด้านต่างๆ เพิ่มบทบาทของไทยในองค์กรระหว่างประเทศ รวมถึงสร้างองค์ความรู้ด้านการต่างประเทศ

๒.๓.๓ ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน เพื่อพัฒนาคนและสังคมไทยให้เป็นรากฐานที่แข็งแกร่งของประเทศมีความพร้อมทางกาย ใจ สติปัญญา มีความเป็นสากล มีทักษะการคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย มีคุณธรรมจริยธรรม รู้คุณค่าความเป็นไทย มีครอบครัวที่มั่นคงกรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิตให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ

(๒) การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียม และทั่วถึง

(๓) การปลูกฝังระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรมค่านิยมที่พึงประสงค์

(๔) การสร้างเสริมให้คนมีสุขภาวะที่ดี

(๕) การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทยเสริมสร้างบทบาทของสถาบันครอบครัวในการบ่มเพาะจิตใจให้เข้มแข็ง

๒.๓.๔ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม เพื่อเร่งกระจายโอกาสการพัฒนาและสร้างความมั่นคงให้ทั่วถึง ลดความเหลื่อมล้ำไปสู่สังคมที่เสมอภาคและเป็นธรรมกรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การสร้างความมั่นคงและการลดความเหลื่อมล้ำทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

(๒) การพัฒนาระบบบริการและระบบบริหารจัดการสุขภาพ

(๓) การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีวิตในสังคมสูงวัย

(๔) การสร้างความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคมทุนทางวัฒนธรรมและความเข้มแข็งของ

ชุมชน

(๕) การพัฒนาการสื่อสารมวลชนให้เป็นกลไกในการสนับสนุนการพัฒนา

๒.๓.๕ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเร่งอนุรักษ์ฟื้นฟูและสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ และมีความมั่นคงด้านน้ำ รวมทั้งมีความสามารถในการป้องกันผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติธรรมชาติ และพัฒนามุ่งสู่การเป็นสังคมสีเขียว กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การจัดระบบอนุรักษ์ ฟื้นฟูและป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ
- (๒) การวางระบบบริหารจัดการน้ำให้มีประสิทธิภาพทั้ง ๒๕ ลุ่มน้ำ เน้นการปรับระบบการบริหารจัดการอุทกภัยอย่างบูรณาการ
- (๓) การพัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (๔) การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (๕) การร่วมลดปัญหาโลกร้อนและปรับตัวให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- (๖) การใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และนโยบายการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๖ ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบ การบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐมีขนาดที่เหมาะสมกับบทบาทภารกิจ มีสมรรถนะสูง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลกระจายบทบาทภารกิจไปสู่ท้องถิ่นอย่างเหมาะสม มีธรรมาภิบาลกรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การปรับปรุงโครงสร้าง บทบาท ภารกิจของหน่วยงานภาครัฐ ให้มีขนาดที่เหมาะสม
- (๒) การวางระบบบริหารราชการแบบบูรณาการ
- (๓) การพัฒนาระบบบริหารจัดการกำลังคนและพัฒนาบุคลากรภาครัฐ
- (๔) การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ
- (๕) การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่างๆให้ทันสมัย เป็นธรรมและเป็นสากล
- (๖) การพัฒนาระบบการให้บริการประชาชนของหน่วยงานภาครัฐ
- (๗) การปรับปรุงการบริหารจัดการรายได้และรายจ่ายของภาครัฐ

๒.๔ กลไกการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา

ยุทธศาสตร์ชาติจะเป็นแผนแม่บทหลักในการพัฒนาประเทศเพื่อให้ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ ใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ อาทิ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนเฉพาะด้านต่างๆ เช่น ด้านความมั่นคง เศรษฐกิจ การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ฯลฯ แผนปฏิบัติการในระดับกระทรวงและในระดับพื้นที่ ให้มีความสอดคล้องกันตามห้วงเวลานอกจากนี้ยุทธศาสตร์ชาติจะใช้เป็นกรอบในการจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรอื่นๆ ของประเทศ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างมีเอกภาพให้บรรลุเป้าหมาย โดยจะต้องอาศัยการประสานความร่วมมือจากหลายภาคส่วน ภายใต้ระบบประชาธิปไตย คือ ความร่วมมือของภาครัฐภาคเอกชน ภาคประชาชนและประชาสังคม ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยจะได้มีการกำหนดเกี่ยวกับบทบาทของยุทธศาสตร์ชาติและแนวทางในการนำยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ เพื่อที่ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ จะสามารถขับเคลื่อนการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและบูรณาการ

๒.๕ ปัจจัยความสำเร็จของยุทธศาสตร์ชาติ

๒.๕.๑ สาระของยุทธศาสตร์ชาติ กำหนดวิสัยทัศน์ระยะยาวที่ชัดเจน มีการกำหนดเป้าหมายและภาพในอนาคตของประเทศที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับ รับรู้ และยอมรับเป็นเจ้าของร่วมกันสามารถถ่ายทอดเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ สู่เป้าหมายเฉพาะด้านต่างๆ ตามระยะเวลาเป็นช่วงๆ ของหน่วยงานปฏิบัติได้ และมีการกำหนดตัวชี้วัดที่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ได้

๒.๕.๒ ระบบและกฎหมาย มีกฎหมายรองรับ มีกลไกเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนในระดับต่างๆ เพื่อให้ส่วนราชการนายยุทธศาสตร์ชาติไปปฏิบัติ รวมทั้งกรอบกฎหมายด้านการจัดสรรงบประมาณ ให้สามารถระดมทรัพยากรเพื่อผลักดันขับเคลื่อนการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีบูรณาการ และกรอบกฎหมายที่จะกำหนดให้การดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติมีความต่อเนื่อง รวมทั้งมีระบบการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบในทุกระดับ

๒.๕.๓ กลไกสู่การปฏิบัติ มีกลไกที่สอดคล้อง/สอดคล้องตั้งแต่ระดับการจัดทนายยุทธศาสตร์การนำไปสู่การปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล รวมทั้งมีกลไกในการกำกับดูแล บริหารจัดการและการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและหน่วยงานปฏิบัติจะต้องมีความเข้าใจ สามารถกำหนดแผนงานโครงการให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ

๑.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปีขององค์การบริหารส่วนตำบลมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์พัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยแผนยุทธศาสตร์การพัฒนายจะต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แต่ทั้งนี้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙) ได้สิ้นสุดลงและการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ อยู่ระหว่างการเสนอร่างแผนซึ่งได้กำหนดยุทธศาสตร์เอาไว้แล้ว

ดังนั้น เพื่อให้การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) ขององค์การบริหารส่วนตำบลไทยบุรี มีความสอดคล้องกับทิศทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ เทศบาล จึงได้จัดทำแผนที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ ซึ่งมีทั้งหมด ๑๐ ยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การสร้างความเป็นธรรมลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การเสริมสร้างความมั่นคงแห่งชาติเพื่อการพัฒนาประเทศสู่ความมั่งคั่ง

และยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การบริหารจัดการในภาครัฐ การป้องกันการทุจริตประพฤติมิ ชอบและ

ธรรมาภิบาลในสังคมไทย

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์

ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ ๙ การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ

ยุทธศาสตร์ที่ ๑๐ ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา

๑. กรอบแนวคิดและหลักการ

ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ประเทศไทยจะยังคงประสบภาวะแวดล้อมและบริบทของการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ อาทิ กระแสการเปิดเศรษฐกิจเสรี ความท้าทายของเทคโนโลยีใหม่ๆ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ การเกิดภัยธรรมชาติที่รุนแรง ประกอบกับสถานการณ์ด้านต่างๆ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศในปัจจุบันที่ยังคงประสบปัญหาในหลายด้าน เช่น ปัญหาสภาพการผลิตความสามารถในการแข่งขัน คุณภาพการศึกษา ความเหลื่อมล้ำทางสังคม เป็นต้น ทำให้การพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จึงจำเป็นต้องยึดกรอบแนวคิดและหลักการในการวางแผนที่สำคัญ ดังนี้

(๑) การน้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

(๒) คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม

(๓) การสนับสนุนและส่งเสริมแนวคิดการปฏิรูปประเทศ และ

(๔) การพัฒนาสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

๒. สถานะของประเทศ

๒.๑ ด้านเศรษฐกิจ

๒.๑.๑ ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ เริ่มแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดในการขยายตัวทางเศรษฐกิจ แม้ว่าเศรษฐกิจของไทยในระยะที่ผ่านมา (ยกเว้นช่วงวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ปี ๒๕๔๐-๒๕๔๑) จะขยายตัวได้ดีเฉลี่ยประมาณร้อยละ ๕ ต่อปี จนทำให้รายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ในปี ๒๕๕๗ มาอยู่ที่ประมาณ ๑,๙๖,๒๔๐ บาท หรือประมาณ ๖,๐๔๑ ดอลลาร์ สหรัฐ. ต่อคนต่อปี ซึ่งทำให้ประเทศไทยได้ขยับฐานะขึ้นมาเป็นประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง (Upper Middle Income Country) แต่ในระยะ ๘ ปีที่ผ่านมาการขยายตัวทางเศรษฐกิจชะลอตัวลงและมีความผันผวน โดยขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ ๓.๒ ชะลอจากร้อยละ ๕.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ ซึ่งต่ำกว่าศักยภาพของระบบเศรษฐกิจและต่ำกว่าระดับที่จะทำให้ประเทศไทยหลุดจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางในระยะเวลาดังกล่าว โดยสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งมาจากการชะลอตัวของการลงทุนโดยรวมอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จาก สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) ลดลงจากร้อยละ ๔๑.๓ ในช่วงปี ๒๕๓๔ - ๒๕๓๙ เป็นร้อยละ ๒๕.๕ ในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๕๗ นอกจากนี้ เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค จะพบว่าอัตราการขยายตัวของการลงทุนของไทยโดยเฉลี่ยในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๕๗ อยู่ที่ประมาณร้อยละ ๔.๙ ต่ำกว่าสิงคโปร์และมาเลเซียซึ่งมีระดับการพัฒนาที่สูงกว่าไทย

๒.๑.๒ การปรับโครงสร้างการผลิตสู่ประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง แต่ความสามารถในการแข่งขันเริ่มลดลง โครงสร้างการผลิตของไทยได้เปลี่ยนผ่านจากภาคเกษตรไปสู่ภาคอุตสาหกรรมและบริการมากขึ้น (สัดส่วนของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการในปี ๒๕๕๓ ที่ระดับร้อยละ ๙.๙ ๒๕.๔ และ ๖๔.๗ เป็นร้อยละ ๗.๒ ๒๘.๕ และ ๖๔.๓ ในปี ๒๕๕๗ ตามลำดับ) โดยภาคอุตสาหกรรมได้มีการส่งสมองค์ความรู้และเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีการพัฒนาจากอุตสาหกรรมขั้นปฐมภายใต้การบริหารจัดการของเงินทุนต่างชาติมาเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐาน (Supporting Industry) และอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีสูงขึ้นภายใต้เครือข่ายของบริษัทแม่ในต่างชาติและของนักลงทุนไทยที่มีสัดส่วนสูงขึ้น จนประเทศไทยกลายเป็นประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง ขณะเดียวกันก็มีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคเกษตรไปยังภาคอุตสาหกรรมและบริการที่มีประสิทธิภาพการผลิตสูงกว่า ทำให้ผลิตภาพแรงงานในระยะที่ผ่านมายังเพิ่มในระดับที่น่าพอใจแต่การชะลอตัวของการลงทุนและการเพิ่มผลิตภาพการผลิตของการลงทุนเป็นไปอย่างล่าช้า ประกอบกับผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (Total Factor Productivity : TFP) ที่ลดลงทำให้ความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศในระยะหลังลดลง ซึ่งสะท้อนมาที่ปริมาณการส่งออกรวมขยายตัวช้าลงจากร้อยละ ๙.๗ ต่อปีในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๙) เป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๑ ในช่วง ๓ ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๗)

๒.๑.๓ ผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (TFP) ยังคงอยู่ในระดับต่ำทำให้ขาดพลังในการขับเคลื่อนการขยายตัวทางเศรษฐกิจให้หลุดพ้นจากการเป็นประเทศรายได้ปานกลาง ซึ่งต้องอาศัยการผลิตที่มีเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตที่เป็นของตนเองมากขึ้น แม้ว่าการขยายตัวของผลิตภาพการผลิตรวมในช่วงก่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ จะอยู่ในระดับที่น่าพอใจก็ตาม แต่มีแนวโน้มลดลงในระยะ ๘ ปี ที่ผ่านมา และยังคงมีความล่าช้าเมื่อเทียบกับประเทศที่เริ่มพัฒนาประเทศในช่วงเวลาเดียวกันและสามารถยกระดับการพัฒนาประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงในช่วงก่อนหน้านี้ ทั้งนี้การขยายตัวของ

ผลิตภาพการผลิตรวม ลดลงจากร้อยละ ๓.๓๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ เป็นร้อยละ ๒.๐๕ ในช่วงครึ่งแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ทำให้ประเทศไทยจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตเพิ่มการลงทุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจ และเพิ่มแรงขับเคลื่อนจากผลิตภาพการผลิตของปัจจัยแรงงาน

๒.๑.๔ การลดลงของความแข็งแกร่งด้านเสถียรภาพทางเศรษฐกิจจะเป็นอุปสรรคต่อการแก้ไขปัญหาเชิงโครงสร้าง การรองรับเงื่อนไขในระบบเศรษฐกิจโลก และการดำเนินนโยบายและการบริหารจัดการเศรษฐกิจในอนาคต แม้ว่าเศรษฐกิจไทยจะประสบปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจรุนแรงถึงสองครั้งในปี ๒๕๒๔ และ ๒๕๔๐ แต่การให้ความสำคัญกับการรักษาวินัยทางการเงินและการคลังทำให้เสถียรภาพของเศรษฐกิจไทยอยู่ในเกณฑ์ที่แข็งแกร่ง โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับประเทศที่มีระดับการพัฒนาในระดับใกล้เคียงกันอย่างไรก็ตาม เสถียรภาพทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นจุดแข็งของเศรษฐกิจไทยและเอื้ออำนวยต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมาอย่างต่อเนื่องเริ่มมีสัญญาณที่จะเป็นข้อจำกัดต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะยาวมากขึ้น โดยเฉพาะหนี้สาธารณะซึ่งเพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยร้อยละ ๓๗.๙ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ เป็นร้อยละ ๔๒.๒ ในช่วง ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าแม้จะอยู่ภายใต้กรอบวินัยทางการเงินการคลังแต่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากผลของการดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้นในระยะที่ผ่านมาและจะเป็นข้อจำกัดต่อการใช้มาตรการทางการเงินการคลังในการกระตุ้นเศรษฐกิจและการพัฒนาศักยภาพการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะต่อไป

๒.๑.๕ อันดับความสามารถในการแข่งขันโดยรวมยังปรับตัวดีขึ้นไม่มากนัก เนื่องจากต่างประเทศมีพลังการขับเคลื่อนมากกว่าไทย และประเทศไทยอยู่ในสถานการณ์การแข่งขันที่อยู่ตรงกลางระหว่างประเทศที่มีความได้เปรียบด้านต้นทุนแรงงานและการผลิต และประเทศที่มีความก้าวหน้าและความสามารถในการแข่งขันทางนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ WEF (World Economic Forum) ได้จัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยเป็นอันดับที่ ๓๑ จาก ๑๔๔ ประเทศ และในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ IMD (International Institute for Management Development) ได้จัดอันดับไว้ที่ ๓๐ จาก ๖๑ ประเทศชั้นนำ ในขณะที่ผลการวิจัยประเทศที่มีความสะดวกในการเข้าไปประกอบธุรกิจประจำปี ๒๕๕๘ หรือ Ease of Doing Business ๒๐๑๕ ซึ่งดำเนินการโดยธนาคารโลกนั้นประเทศไทยได้รับการจัดให้อยู่ในอันดับที่ ๒๖ จาก ๑๘๙ ประเทศทั่วโลก

๒.๑.๖ สถานการณ์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมของประเทศได้รับการยกระดับขึ้นจากการฉีกกำลังของหน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม และเชื่อมโยงให้เกิดความมั่นใจของภาคธุรกิจเอกชน แต่ยังคงอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศที่มีรายได้สูง โดยในปี ๒๕๕๗ อันดับความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์อยู่ที่ ๔๗ และด้านเทคโนโลยีที่ ๔๔ จาก ๖๑ ประเทศที่จัดอันดับโดย IMD ลดลงเมื่อเทียบกับอันดับที่ ๓๗ และ ๔๓ ตามลำดับในปี ๒๕๕๑ และตลอดช่วงระยะเวลา ๑๔ ปีที่ผ่านมา (๒๕๔๓-๒๕๕๖) ค่าเฉลี่ยการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาต่อ GDP ยังคงอยู่ในระดับร้อยละ ๐.๑๗ ต่อ GDP โดยในปี ๒๕๕๖ (ข้อมูลล่าสุด) ประเทศไทยมีการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๐.๔๘ ต่อ GDP โดยเป็นการลงทุนวิจัยและพัฒนาจากภาครัฐประมาณร้อยละ ๕๓ และจากภาคเอกชนประมาณร้อยละ ๔๗ ขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย มีค่าใช้จ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนาอยู่ที่ร้อยละ ๔.๐๓, ๓.๓๕, ๒.๗๙, และ ๒.๒๗ ต่อ GDP ในปี ๒๕๕๕ ตามลำดับ

ขณะเดียวกันบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาของประเทศยังมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการส่งเสริมการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมในระดับก้าวหน้า โดยในปี ๒๕๕๖ บุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนา มีจำนวน ๑๑ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาแล้ว ส่วนใหญ่จะอยู่ที่ระดับ ๒๐-๓๐ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน

๒.๑.๗ สถานการณ์ด้านโครงสร้างพื้นฐานยังคงมีปัญหาในหลายๆ ด้าน ประกอบด้วยรูปแบบการขนส่งยังไม่สามารถปรับเปลี่ยนจากทางถนนเป็นทางน้ำและทางรางได้ตามเป้าหมายและยังขาดการพัฒนาคุณภาพการให้บริการ การบริหารจัดการกิจการประปายังขาดเอกภาพ การให้บริการน้ำประปายังกระจุกในเขตนครหลวงและเขตเมืองหลักในภูมิภาค และมีแหล่งน้ำดิบไม่เพียงพอ การให้บริการ ICT ยังไม่ทั่วถึงกระจุกตัวอยู่ในเมืองและมีราคาค่อนข้างสูง ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศไทยมีแนวโน้มลดลงเล็กน้อยและยังคงเผชิญกับความเสี่ยงด้านความมั่นคงทั้งในระยะสั้นและระยะยาว นอกจากนี้ การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและการพัฒนานวัตกรรมด้านพลังงานและ ICT อยู่ในระดับต่ำและมีข้อจำกัด ยังไม่สามารถ

พัฒนาต่อยอดในเชิงพาณิชย์ได้อย่างเป็นรูปธรรมนอกจากนี้ ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐานยังขาดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ การรักษาความปลอดภัย และข้อจำกัดต่อการทำธุรกิจใหม่และการประกอบกิจการในต่างประเทศ ตลอดจนบุคลากรด้านโลจิสติกส์ยังขาดความรู้และทักษะเฉพาะด้านที่ตรงต่อความต้องการของอุตสาหกรรม เช่น ความรู้ด้านภาษา ความรู้ด้านเทคโนโลยี และความรู้ในการดำเนินธุรกิจต่างประเทศ เป็นต้น

๒.๒ ด้านสังคม

๒.๒.๑ โครงสร้างประชากรเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัย แต่ยังคงมีปัญหาทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพของประชากรในทุกช่วงวัย เนื่องจากปัจจัยหลักๆ ได้แก่

(๑) ประชากรวัยเด็กของไทยมีจำนวนลดลงอย่างรวดเร็ว มีพัฒนาการไม่สมวัยและการตั้งครรภ์ในกลุ่มวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์รวมลดลงจาก ๖.๓ คน ในช่วงปี ๒๕๐๗-๒๕๐๘ เป็น ๑.๖๒ คน ในช่วงปี ๒๕๔๘-๒๕๕๘ และคาดว่าในปี ๒๕๘๓ จะลดลงเหลือเพียง ๑.๓ คน

(๒) กำลังแรงงานมีแนวโน้มลดลง และแรงงานกว่าร้อยละ ๓๐ เป็นประชากรกลุ่มเจนเนอเรชั่น Y (Gen Y)* ขณะที่ผลิตภาพแรงงานยังเพิ่มขึ้นช้า ซึ่งจะเป็ข้อจำกัดต่อการพัฒนาในระยะต่อไป กำลังแรงงานของไทยมีจำนวน ๓๘.๙ ล้านคนในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๗ และเริ่มลดลงร้อยละ ๐.๑ ในปี ๒๕๕๖ และร้อยละ ๐.๒ ในปี ๒๕๕๗ ขณะที่ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒.๒ ต่อปีในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (ปี ๒๕๔๘-๒๕๕๗) แต่ยังต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้าน เช่น มาเลเซีย ๑ เท่าตัว และสิงคโปร์ ๕ เท่าตัว และกำลังแรงงานกว่าร้อยละ ๖๕.๑ มีการศึกษาระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า นอกจากนี้ กำลังแรงงานกลุ่มเจนเนอเรชั่นวาย ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๒๗ ของประชากรในปี ๒๕๕๓ มีลักษณะความเป็นปัจเจกสูง ไม่ให้ความสำคัญกับการมีครอบครัว ส่งผลต่อรูปแบบการประกอบอาชีพและอัตราการเจริญพันธุ์รวมของประเทศในอนาคต

(๓) กลุ่มผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น สะท้อนถึงภาระค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพที่เพิ่มมากขึ้น ขณะที่ผู้สูงอายุจำนวนมากยังมีรายได้ไม่เพียงพอในการยังชีพ ผู้สูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก ๑๐.๓ ล้านคน (ร้อยละ ๑๖.๒) ในปี ๒๕๕๘ เป็น ๒๐.๕ ล้านคน (ร้อยละ ๓๒.๑) ในปี ๒๕๘๓ การเพิ่มขึ้นของผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายจะส่งผลต่อภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลที่เพิ่มสูงขึ้น แม้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานเพิ่มขึ้น แต่มีรายได้ไม่เพียงพอกับ

ค่าใช้จ่าย เนื่องจากมีการออมน้อย และแหล่งรายได้หลักร้อยละ ๗๘.๕ ของรายได้ทั้งหมดมาจากการเกื้อหนุนของบุตร

๒.๒.๒ ครั้วเรือนไทยโดยเฉลี่ยมีขนาดลดลงและรูปแบบของครอบครัวเปลี่ยนแปลงมีหลากหลายรูปแบบมากขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์ที่ลดลงส่งผลให้ขนาดครัวเรือนโดยเฉลี่ยลดลงจาก ๓.๖ คน ในปี ๒๕๔๓ เหลือ ๓ คน ในปี ๒๕๕๖ โดยครัวเรือนเดี่ยว ครัวเรือน ๑ รุ่น และครัวเรือนแห่วงกลางมีการขยายตัวมากที่สุดในช่วงปี ๒๕๔๓-๒๕๕๖ ส่งผลให้ความสัมพันธ์ทางสังคมและครอบครัวเปลี่ยนแปลงไปทำให้ครอบครัวเสี่ยงต่อการล่มสลาย

๒.๒.๓ คนไทยยังมีปัญหาเชิงคุณภาพทั้งด้านสุขภาพ การเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม โดยคนไทยมีอายุคาดเฉลี่ยสูงขึ้น อายุคาดเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดของคนไทย ปี ๒๕๕๗ เพศชาย ๗๑.๓ ปี เพศหญิง ๗๘.๒ ปี แต่เสียชีวิตก่อนวัยอันควรจากโรคและการบาดเจ็บ เนื่องจากโรคไม่ติดต่อและอุบัติเหตุ อย่างไรก็ตาม คนไทยได้รับโอกาสทางการศึกษาสูงขึ้น จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานอายุ ๑๕.๕๙ ปี เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยช่วงปี ๒๕๕๑-๒๕๕๖ มีการศึกษาเฉลี่ย ๘.๙ ปี ขณะที่คุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ สะท้อนได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปี ๒๕๕๖ มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ นอกจากนี้ คนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม โดยผลการวิจัยและการสำรวจต่างๆ พบว่าปัญหาสำคัญที่สุด คือ ความซื่อสัตย์สุจริต และการทุจริตคอร์รัปชัน โดยเห็นว่าต้องส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในสังคมไทยเร่งด่วน

๒.๒.๔ สถานการณ์ความยากจนมีแนวโน้มลดลง แต่ยังคงมีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ สัดส่วนคนจนลดลงอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ ๔๒ ในปี ๒๕๔๓ เหลือร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ แต่ความยากจนยังกระจุกตัวหนาแน่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ ขณะที่ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้มีแนวโน้มดีขึ้นเล็กน้อย ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ด้านรายได้ลดลงจาก ๐.๔๘๔ ในปี ๒๕๕๔ เหลือ ๐.๔๖๕ ในปี ๒๕๕๖ อย่างไรก็ตามความแตกต่างของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยที่สุดกับกลุ่มคนจนที่สุดแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่า ในปี ๒๕๕๖ โดยกลุ่มคนรวยที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้สูงถึงร้อยละ ๓๖.๘ ของรายได้ทั้งหมด ขณะที่กลุ่มคนจนที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้เพียงร้อยละ ๑.๑ สาเหตุพื้นฐานที่สำคัญจากโครงสร้างเศรษฐกิจที่ไม่สมดุล ส่งผลให้การกระจายประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคมไม่ทั่วถึง* ประชากรที่เกิดช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๖

๒.๒.๕ ความเหลื่อมล้ำระหว่างกลุ่มคนยังคงเป็นปัญหาสำคัญของสังคมไทย อันเนื่องมาจาก

(๑) **ความเหลื่อมล้ำด้านสินทรัพย์ทั้งด้านการเงินและการถือครองที่ดินยังคงกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มคนเพียงส่วนน้อย** โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถือครองที่ดินโดยกลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ มีการถือครองที่ดินมากที่สุด มีสัดส่วนการถือครองที่ดินสูงกว่ากลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ ที่มีการถือครองที่ดินน้อยที่สุด ๓๒๕.๗ เท่า เนื่องจากปัญหากรรมสิทธิ์ที่ดิน และการขาดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการที่ดินว่างเปล่าของภาครัฐ

(๒) **เด็กยากจนยังเข้าไม่ถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน ขณะที่โอกาสในการเข้าถึงการศึกษาในระดับปริญญาตรียังมีความแตกต่างกันตามฐานะของกลุ่มประชากร ระหว่างเขตเมือง-ชนบทและระหว่างภูมิภาค** มีปัจจัยหลักมาจากปัญหาเรื่องค่าครองชีพและการเดินทางไปศึกษา โดยกลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ดีที่สุด มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่ากลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ด้อยที่สุดประมาณ ๑๙.๑ เท่า นักศึกษาในเขตเมืองมีโอกาสมากกว่านักศึกษาในเขตชนบทประมาณ ๒.๒ เท่า

(๓) **คุณภาพการให้บริการสาธารณสุขยังคงมีความเหลื่อมล้ำกันระหว่างภูมิภาค** โดยเฉพาะการกระจายทรัพยากรทางการแพทย์และสาธารณสุข อาทิ จากการสำรวจทรัพยากรสาธารณสุขในปี ๒๕๕๖ พบว่า อัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรระหว่างกรุงเทพฯ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่างกันถึง ๓.๖ เท่า

(๔) **ความเหลื่อมล้ำการเข้าถึงการคุ้มครองทางสังคมของแรงงาน แรงงานอิสระเข้าถึงการคุ้มครองมากขึ้น** จากการเข้าถึงการประกันตนตามมาตรา ๕๐ ที่เพิ่มขึ้นจาก ๑.๒๙ ล้านคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๒.๔๗๑ ล้านคน ในปี ๒๕๕๗ ทำให้แรงงานในระบบมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๔๒.๔ ในปี ๒๕๕๗ อย่างไรก็ตามแรงงานในระบบได้รับค่าจ้างเฉลี่ยสูงกว่าแรงงานนอกระบบประมาณ ๒.๑ เท่า ในปี ๒๕๕๖

(๕) **ความเหลื่อมล้ำด้านกระบวนการยุติธรรม** เนื่องจากประชาชนไม่เข้าใจกฎหมาย เข้าไม่ถึงกระบวนการยุติธรรม และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดการบูรณาการในการทำงาน นอกจากนี้ ผู้มีรายได้น้อยมักไม่ได้รับความเป็นธรรม ไม่สามารถต่อสู้คดีจากการที่ไม่สามารถรับภาระค่าใช้จ่ายในกระบวนการยุติธรรมและต้องใช้ระยะเวลายาวนาน

๒.๒.๖ คนไทยมีความมั่นคงทางสังคมมากขึ้น จากการที่คนไทยกว่าร้อยละ ๙๙.๙ ได้รับความคุ้มครองทางด้านสุขภาพ โดยอยู่ภายใต้ระบบประกันสุขภาพถ้วนหน้าร้อยละ ๗๓.๘ ระบบประกันสังคมร้อยละ ๑๖.๗ และระบบสวัสดิการรักษายาบาลข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจร้อยละ ๗.๑ ขณะที่ กลุ่มผู้ด้อยโอกาสมียุทธศาสตร์หลักประกันทางรายได้มั่นคงขึ้นและมีความครอบคลุมมากขึ้น โดยในปี ๒๕๕๘ ผู้สูงอายุได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็นแบบขั้นบันไดตามช่วงอายุ ๘.๓ ล้านคน จากผู้สูงอายุทั้งประเทศ ๑๐.๔ ล้านคน ส่วนผู้พิการได้รับเบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็น ๘๐๐ บาท ครอบคลุมผู้พิการร้อยละ ๘๙.๕ และรัฐให้เงินอุดหนุนแก่เด็กด้อยโอกาสที่อยู่ในครอบครัวยากจนให้ได้รับการเลี้ยงดูที่มีคุณภาพภายใต้โครงการอุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดูเด็กแรกเกิดอย่างไรก็ตามสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยยังไม่ครอบคลุมกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้ แม้ว่ารัฐจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยภายใต้โครงการต่างๆ แต่ปัจจุบันกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและรายได้ปานกลางยังไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยถึง ๔.๕๔๔,๙๒๖

ครัวเรือน อย่างไรก็ตาม รัฐเริ่มให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่อยู่อาศัยแก่ผู้สูงอายุโดยเฉพาะผู้ที่มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้

๒.๒.๗ วัฒนธรรมอันดีงามของไทยเริ่มเสื่อมถอยและสังคมไทยมีแนวโน้มเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมมากขึ้น อาทิ การให้คุณค่ากับความสนุกสนาน และความสะดวกสบาย ละเลยเรื่องวินัย มีความเห็นแก่ตัว ไม่รู้จักเสียสละไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และขาดความรับผิดชอบ นอกจากนี้ยังมีแนวโน้มการเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม โดยเฉพาะการเข้ามาของแรงงานต่างชาติที่ก่อให้เกิดการนำเอาวัฒนธรรมต้นทางผสมผสานกับวัฒนธรรมท้องถิ่น

๒.๒.๘ ความเข้มแข็งของชุมชนมีแนวโน้มที่ดีขึ้น ชุมชนสามารถแก้ปัญหาและสนองตอบความต้องการของชุมชนด้วยตนเองได้ดีขึ้น โดยมีกระบวนการจัดทำแผนชุมชนที่ครอบคลุมทุกพื้นที่ และบูรณาการเป็นแผนตำบลเพื่อเชื่อมโยงกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แผนพัฒนาอำเภอ และแผนพัฒนาจังหวัดเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนทั้งในด้านองค์ความรู้และงบประมาณในกิจกรรมที่เกินความสามารถของชุมชน มีการรวมกลุ่มทำกิจกรรมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเพิ่มขึ้นจาก ๑๔๒,๖๓๒ แห่งในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑๕๒,๓๗๗ แห่ง ในปี ๒๕๕๖ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มธุรกิจชุมชนและอาชีพ ร้อยละ ๓๒.๕๑ ขององค์กรทั้งหมด และองค์กรการเงิน ร้อยละ ๒๖.๗๗

๒.๒.๙ ความไม่ยอมรับในความคิดเห็นที่แตกต่างกันส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในสังคม ในช่วงระยะเวลากว่า ๑๐ ปีที่ผ่านมา ความขัดแย้งในเชิงความคิดเห็นทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ที่มีพื้นฐานรุนแรงมากขึ้น นำไปสู่ความสูญเสียต่อชีวิต ทรัพย์สิน และส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม

๒.๓ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๑ ทรัพยากรธรรมชาติส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในการพัฒนาจำนวนมาก ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมอย่างต่อเนื่องและเกิดปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น

(๑) **พื้นที่ป่าไม้ลดลง** เนื่องจากจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ความต้องการใช้ที่ดินเพื่อการผลิตทางการเกษตร การอยู่อาศัย และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย พื้นที่ป่าไม้จึงถูกบุกรุกทำลายมากขึ้น โดยพื้นที่ป่าไม้ลดลงจาก ๑๗๑.๐๒ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๕๓.๓๓ ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศในปี ๒๕๐๔ เป็น ๑๐๒ ล้านไร่ หรือคิดเป็นร้อยละ ๓๑.๖ ในปี ๒๕๕๖

(๒) **ทรัพยากรดินเสื่อมโทรม** ทำให้ความหลากหลายทางชีวภาพถูกคุกคามทรัพยากรดินและที่ดินมีปัญหาความเสื่อมโทรมของการใช้ประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ดินเกษตรกรรมเสื่อมคุณภาพ การชะล้างพังทลายของดิน นอกจากนี้ ยังมีปัญหาพื้นที่สูงชันหรือพื้นที่ภูเขา ซึ่งมีข้อจำกัดในการนำไปใช้ประโยชน์ การใช้ทรัพยากรที่ดินของประเทศยังไม่มีประสิทธิภาพและขาดการบูรณาการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการที่ดินมีปัญหาความไม่เป็นธรรมและการกระจายสิทธิการถือครองที่ดิน ความหลากหลายทางชีวภาพกำลังตกอยู่ภายใต้ภาวะถูกคุกคาม โดยมีสาเหตุมาจากการสูญเสียระบบนิเวศป่าไม้อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน

(๓) **ป่าชายเลนและระบบนิเวศชายฝั่งถูกทำลาย** และมีการเปลี่ยนสภาพไปใช้ประโยชน์อื่นๆ จำนวนมาก เช่น การเพาะเลี้ยงชายฝั่ง โดยเฉพาะการทำนากุ้ง การขยายตัวของเมืองและอุตสาหกรรม ทำให้พื้นที่ป่าชายเลนลดลงจากปี ๒๕๐๔ ที่มีพื้นที่ป่าชายเลนกว่า ๒.๓ ล้านไร่ เหลือเพียง ๑.๕ ล้านไร่ ในปี ๒๕๕๒ คิดเป็นการลดลงร้อยละ ๓๔.๘ ทำให้รัฐเริ่มมีนโยบายปกป้องป่าชายเลนอย่างจริงจัง โดยไม่อนุญาตการต่อสัมปทานบัตรทั้งหมดตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ และห้ามการใช้ประโยชน์อื่นๆ อย่างไรก็ตาม ในระหว่างปี ๒๕๔๔-๒๕๕๔ พบว่า ป่าชายเลนมีสภาพดีขึ้น ในปี ๒๕๕๔ ผลิตประมงทะเลมีปริมาณเพียง ๑.๖๑ ล้านตัน ลดลงจากปี ๒๕๔๔ ที่มีปริมาณ ๒.๔๒ ล้านตัน ในขณะที่พื้นที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งของประเทศไทยยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากปริมาณความต้องการสัตว์น้ำที่เพิ่มมากขึ้น

(๔) การผลิตพลังงานในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ แต่ประสิทธิภาพการใช้

พลังงานดีขึ้น ความต้องการใช้พลังงานของประเทศเพิ่มขึ้นตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมาแต่การผลิตพลังงานเชิงพาณิชย์เพื่อการบริโภคภายในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ ทำให้ต้องนำเข้าจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นโดยในปี ๒๕๕๕ ต้องนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖ อยู่ในระดับ ๑.๐๘ ล้านบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน คิดเป็นร้อยละ ๕๔ ของความต้องการใช้ในปี ๒๕๕๕ และคิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕ ของ GDP โดยน้ำมันดิบมีการนำเข้าสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๗๖ ของการนำเข้าพลังงานทั้งหมด ขณะที่การใช้พลังงานเชิงพาณิชย์ขั้นต้นในปี ๒๕๕๕ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๖.๘ อยู่ในระดับ ๑.๙๘๑ พันบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน ทั้งนี้ ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศไทยมีแนวโน้มดีขึ้น โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นของการใช้พลังงานต่ำกว่าอัตราขยายตัวของ GDP โดยในปี ๒๕๕๕ การเพิ่มขึ้นของ GDP ร้อยละ ๑ ขณะที่มีการใช้พลังงานเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ ๐.๖

(๕) ทรัพยากรน้ำยังมีส่วนที่ไม่สามารถจัดสรรได้ตามความต้องการ ประเทศไทย

ประกอบด้วย ๒๕ กลุ่มน้ำหลัก น้ำท่าตามธรรมชาติมีปริมาณรวม ๒๘๕,๒๒๗ ล้านลูกบาศก์เมตร ขณะที่การพัฒนาแหล่งเก็บกักน้ำในประเทศมีความจุคิดเป็นร้อยละ ๒๘ ของปริมาณน้ำท่าธรรมชาติ มีแอ่งน้ำบาดาลทั้งหมด ๒๗ แอ่ง น้ำบาดาล มีปริมาณการกักเก็บในชั้นน้ำบาดาลรวมประมาณ ๑.๑๓ ล้านล้านลูกบาศก์เมตร มีศักยภาพที่จะพัฒนาขึ้นมาใช้ได้ โดยไม่กระทบต่อปริมาณน้ำบาดาลที่มีอยู่ได้รวมปีละ ๖๘,๒๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตร อย่างไรก็ตาม การพัฒนาน้ำบาดาลขึ้นมาใช้ มีข้อจำกัดในเรื่องของความคุ้มทุนเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายในการสูบน้ำ และการดำเนินการสำรวจสูง ขณะที่ภาพรวมความต้องการใช้น้ำในประเทศ ในปี ๒๕๕๗ มีจำนวนประมาณ ๑๕๑,๗๕๐ ล้านลูกบาศก์เมตร โดยที่ศักยภาพของการเข้าถึงแหล่งน้ำของภาคส่วนต่างๆ มีจำนวน ๑๐๒,๑๔๐ ล้านลูกบาศก์เมตร และยังไม่สามารถจัดสรรน้ำตามความต้องการได้อีกประมาณ ๔๙,๖๑๐ ล้านลูกบาศก์เมตร

๒.๓.๒ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเพิ่มสูงขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจและชุมชนเมือง

(๑) ปัญหาขยะมูลฝอยยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างมีประสิทธิภาพ แนวโน้มอัตราการเกิด

ขยะมูลฝอยเฉลี่ยต่อคนต่อวันเพิ่มสูงขึ้นจาก ๑.๐๔ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๓ เป็น ๑.๑๑ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๗ สถานที่กำจัดขยะแบบถูกต้องตามหลักวิชาการมีเพียงร้อยละ ๑๙ และมีการนำมูลฝอยกลับไปใช้ประโยชน์เพียงร้อยละ ๑๘ ทำให้มีปริมาณขยะสะสมตกค้างเพิ่มสูงขึ้นถึง ๑๙.๙ ล้านตัน ในปี ๒๕๕๖ ของเสียอันตราย ในปี ๒๕๕๗ มีประมาณ ๒.๖๙ ล้านตัน โดยขยะอิเล็กทรอนิกส์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี เนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ในอนาคตอาจต้องประสบปัญหาการกำจัดซากของเสียเหล่านี้ หากภาครัฐไม่มีมาตรการหรือมีกฎหมายควบคุมการใช้เคลือบอย่างครบวงจร ขณะที่การจัดการของเสียอันตรายจากภาคอุตสาหกรรมสามารถจัดการได้ประมาณร้อยละ ๗๐ โดยภาคอุตสาหกรรมมีการนำของเสียอันตรายกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่มากขึ้น แต่ยังพบการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมในหลายพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากต้นทุนในการกำจัดสูง

(๒) มลพิษทางอากาศยังเกินมาตรฐานหลายแห่ง แต่มีแนวโน้มดีขึ้น ในปี ๒๕๕๗ พบ

สารมลพิษทางอากาศเกินค่ามาตรฐานในหลายพื้นที่ของประเทศ และที่เป็นปัญหาสำคัญได้แก่ฝุ่นละออง ก๊าซโอโซน และสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โดยมีพื้นที่วิกฤติในเขตพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง ที่ยังคงประสบปัญหาสารอินทรีย์ระเหยง่าย ในขณะที่พื้นที่อื่น เช่น กรุงเทพฯ ปทุมธานี เชียงใหม่ ขอนแก่น พบสารเบนซินเกินค่ามาตรฐาน แต่ส่วนใหญ่มีปริมาณลดลงจากปีที่ผ่านมา ซึ่งได้รับผลดีจากการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงเมื่อต้นปี ๒๕๕๗ ทั้งนี้ ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร การที่ปัญหาฝุ่นละอองและเบนซินมีปริมาณลดลง ส่วนหนึ่งเป็นผลการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงจาก EURO ๓ เป็น EURO ๔ ตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ และการปรับปรุงระบบขนส่งสาธารณะและทางจักรยาน การเข้มงวดกับการตรวจจําปรดวันดำ อย่างไรก็ตาม ปัญหามลพิษทางอากาศในพื้นที่มาจากสาเหตุหลักคือปริมาณรถยนต์จำนวนมากสำหรับมลพิษจากหมอกควัน ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน พบว่าสถานการณ์ดีขึ้นเป็นลำดับ โดยความร่วมมือและการทำงานระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และประชาชนดีขึ้น

(๓) คุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลง สถานการณ์คุณภาพน้ำในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. ๒๕๔๘-๒๕๕๗) มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง โดยแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลงส่วนแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์พอใช้และเสื่อมโทรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น สาเหตุสำคัญมาจากการชะหน้าดินที่มีปฏิกิริยาคั่งจากการเกษตรและการปศุสัตว์ และการระบายน้ำเสียจากชุมชน ระบบบำบัดน้ำเสียรวมของชุมชน มีจำนวนไม่เพียงพอต่อการบำบัดน้ำเสียที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวและการเจริญเติบโตของชุมชน โดยปัจจุบัน มีปริมาณน้ำเสียจากชุมชน ๑๐.๓ ล้านลูกบาศก์เมตรต่อวัน ขณะที่ระบบบำบัดน้ำเสียรองรับน้ำเสียที่เกิดขึ้นได้เพียงร้อยละ ๓๑

(๔) ประเทศไทยปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพิ่มขึ้น แต่อัตราการเติบโตลดลงปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากสาขาพลังงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตามปริมาณความต้องการใช้พลังงานที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ จากรายงานแห่งชาติฉบับที่ ๒ การจัดทำบัญชีก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทย ระบุว่าประเทศไทยมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในปี ๒๕๓๓ ปริมาณ ๒๒๙.๐๘ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า และเพิ่มเป็น ๒๖๕.๙ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ในปี ๒๕๔๗ โดยปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓.๓ ต่อปี อย่างไรก็ตาม อัตราการเติบโตลดลงในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เนื่องมาจากมาตรการการลดก๊าซเรือนกระจกต่างๆ ที่มีการดำเนินงานเพิ่มมากขึ้นในประเทศ ประกอบกับการกักเก็บก๊าซเรือนกระจกในภาคป่าไม้และการใช้ประโยชน์ที่ดินมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นร้อยละ ๑.๑ จึงส่งผลให้ภาคดังกล่าวเป็นภาคที่มีความสำคัญมากในการเพิ่มการดูดกลับและช่วยลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมของประเทศ

๒.๓.๓ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยเกิดขึ้นบ่อยครั้งและมีความรุนแรงมากขึ้น ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทย ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และดินถล่ม สร้างความเสียหายนับเป็นมูลค่ากว่าหมื่นล้านบาท อันเป็นผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยมีแนวโน้มและความถี่มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นประจำทุกปีในมิติของจำนวนประชากรเสี่ยงภัยจะพบว่าภัยแล้งเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลกระทบต่อประชากรเป็นจำนวนมากกว่าภัยประเภทอื่นๆ ในขณะที่น้ำท่วมเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลให้ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในลำดับประเทศที่มีความเสี่ยงด้านๆ ของโลก

๒.๔ ด้านการบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา

๒.๔.๑ ด้านธรรมาภิบาล

(๑) ประเทศไทยจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วนจากการประเมินผ่านดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ซึ่งว่า สังคมไทยในภาพรวมมีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันอยู่ในระดับปานกลางในปี ๒๕๕๖ แต่องค์ประกอบด้านสังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาลอยู่ในระดับที่ต้องเร่งแก้ไข สถานการณ์ดังกล่าว ถือเป็นความจำเป็นของประเทศไทยที่จะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วน เนื่องจากสถานการณ์วิกฤตคุณธรรม จริยธรรมและธรรมาภิบาลของสังคมไทยหลักธรรมาภิบาล ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. ๒๕๕๒ มีอย่างน้อย ๖ ประการคือ (๑) หลักนิติธรรม (๒) หลักคุณธรรม (๓) หลักความโปร่งใส (๔) หลักความมีส่วนร่วม (๕) หลักความรับผิดชอบ (๖) หลักความคุ้มค่า ขณะนี้ ได้มีการสะสมตัวและลูกกลามสู่ทุกภาคส่วน ได้แก่ ภาคการเมืองทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่นที่มีการซื้อสิทธิ์ ขายเสียง มีการทุจริตเพื่อให้ได้รับการเลือกตั้ง มีผลประโยชน์ส่วนตนทับซ้อนกับผลประโยชน์รัฐหน่วยงานภาครัฐ มีระบบการบริหารงานที่ไม่เป็นธรรมาภิบาล มีการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ หาผลประโยชน์ให้ตนเองและพวกพ้อง ภาคธุรกิจบางส่วนมีการร่วมมือกับนักการเมืองและข้าราชการ กระทำการทุจริตเพื่อให้ได้งานจากภาครัฐ ปิดงานอย่างรวดเร็ว ผูกขาดทางธุรกิจ หลีกเลียงภาษี ขาดความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ภาคประชาชนมีแนวโน้มยอมรับการทุจริตต่างๆ ที่ตนเองได้รับประโยชน์มากขึ้น สถาบันทางศาสนาบางส่วนประพฤติผิดคุณธรรมและจริยธรรมเสียเอง มีปัญหาการบริหารจัดการทรัพย์สินของส่วนรวม ขาดความโปร่งใส ปล่อยให้คนบางกลุ่มใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือแสวงหาประโยชน์ สื่อมวลชนหลายสำนักวางตัวไม่เป็นกลาง ไม่แสดงบทบาทในการ

ต่อต้านการทุจริตหรือปกปิดข้อเท็จจริง รับผลประโยชน์จากกลุ่มนายทุนและนักธุรกิจการเมืองจนไม่สามารถรักษาจริยธรรมหรือจรรยาบรรณของวิชาชีพได้

(๒) ภาคเอกชนมีการประเมินหลักบรรษัทภิบาล ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ โดยสมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย (Thai Institute of Directors : IOD) ได้สำรวจการกำกับดูแลกิจการของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง พบว่า บริษัทจดทะเบียนที่มีธรรมาภิบาลมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๒% ในปี ๒๕๕๗ ถือว่าอยู่ในระดับดีเมื่อเทียบกับปี ๒๕๔๔ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๕๒% และมีคะแนนเฉลี่ยลดลงเมื่อเทียบกับปี ๒๕๔๔ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๗% แสดงให้เห็นว่า บริษัทจดทะเบียนไทย ให้ความสำคัญในการพัฒนาการกำกับดูแลกิจการที่ดีเพื่อโอกาสในการเติบโตอย่างยั่งยืนและสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศสู่การยอมรับในระดับสากล

๒.๔.๒ ด้านการบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ

(๑) การบริหารจัดการภาครัฐมีการปรับปรุงตามยุคสมัย พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้จัดระเบียบการบริหารราชการแผ่นดินแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนได้แก่ บริหารราชการส่วนกลาง บริหารราชการส่วนภูมิภาค และบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้หลักการกระจายอำนาจที่ส่วนกลางได้มอบอำนาจระดับหนึ่งให้ประชาชนในท้องถิ่นไปดำเนินการปกครองตนเองอย่างอิสระโดยไม่ขัดต่อกฎหมายของประเทศ ทั้งสามส่วนนี้อยู่ในการควบคุมและบริหารงานของคณะรัฐมนตรี ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบบริหารราชการแผ่นดิน รวมไปถึงการกำหนดนโยบายเพื่อให้ข้าราชการนำไปปฏิบัติ ทั้งนี้การปฏิรูประบบราชการที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในโครงสร้างของหน่วยราชการเกิดขึ้นจากพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มีการกำหนดส่วนราชการไว้เป็น ๒๐ กระทรวง และส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง

(๒) การกระจายอำนาจเกิดผลสำเร็จหลายด้านแต่ยังมีปัญหาที่ต้องแก้ไขการกระจายอำนาจให้แก่ อปท. ในระยะที่ผ่านมาได้ดำเนินการตามแนวทางของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ และ ๒๕๕๐ และตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นฉบับที่ ๑ และฉบับที่ ๒ นอกจากนั้น มีการใช้งบประมาณเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการถ่ายโอนภารกิจ หน้าที่และเพิ่มรายได้ในการดำเนินงานของ อปท. โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ สัดส่วนของรายได้ของท้องถิ่นต่อรายได้รัฐบาลคิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๑ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๕.๑๗ ในปีงบประมาณ ๒๕๕๐ และร้อยละ ๒๘.๒๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ มีการถ่ายโอนภารกิจไปแล้วตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ อปท. ฉบับที่ ๑ จำนวน ๑๘๕ ภารกิจจากภารกิจที่จะต้องถ่ายโอน ๒๔๕ ภารกิจและถ่ายโอนภารกิจตามแผนปฏิบัติการฯ ฉบับที่ ๒ จำนวน ๗๕ งาน/กิจกรรมจาก ๑๑๔ งาน/กิจกรรม และถ่ายโอนบุคลากรจากส่วนกลางให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน ๙,๘๕๐ คน แบ่งเป็น ข้าราชการ ๑,๓๗๘ คน บุคลากรทางการศึกษา ๕,๒๙๕ คน ข้าราชการกระทรวงสาธารณสุขซึ่งประจำอยู่ที่สถานีนานามัย จำนวน ๗๙ คน และลูกจ้างประจำ ๓,๐๙๘ คน อย่างไรก็ตามยังมีปัญหาที่ต้องการการแก้ไข เช่น การทับซ้อนของอำนาจหน้าที่และเขตพื้นที่ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้การจัดบริการสาธารณะให้กับประชาชนยังขาดความสมดุล ปัญหาการซื้อเสียง ทำให้การเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขาดความชอบธรรม และปัญหาการขาดแคลนรายได้ของ อปท. ซึ่งรายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บเองในภาพรวมมีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๙.๙๐ ของรายได้รัฐบาลในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ และเพิ่มเป็นร้อยละ ๑๐.๖๕ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ ท้องถิ่นจำเป็นต้องพึ่งพาเงินอุดหนุนจากรัฐบาล คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๕๒ และร้อยละ ๓๙.๔๖ ตามลำดับ ส่งผลให้ อปท. ในพื้นที่ที่มีกิจกรรมทางเศรษฐกิจหนาแน่น เช่น การเป็นแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรม การค้า การบริการ การเป็นพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก การจัดบริการสาธารณะรองรับการเติบโตของเมืองและการเพิ่มขึ้นของประชากรแฝงและแรงงานต่างด้าวได้อย่างมีขอบเขตจำกัด

๒.๔.๓ ด้านการทุจริตคอร์รัปชัน

ไทยกำลังประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก พัฒนาการของการทุจริตคอร์รัปชันในสังคมไทยเปลี่ยนแปลงจากในอดีตที่มีรูปแบบการทุจริตจัดซื้อจัดจ้าง รับสินบน ซึ่งสามารถตรวจสอบหาหลักฐานจับผิดมาลงโทษได้ เนื่องจากมีความซับซ้อนไม่มากเท่ากับการทุจริตคอร์รัปชันในปัจจุบันที่ประเทศไทยมีความเสียหายจากการทุจริตคอร์รัปชันขนาดใหญ่ที่สูงเป็นแสนล้านบาท อันเนื่องจากการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นในช่วงที่รัฐเข้ามามีบทบาทในการพัฒนา เศรษฐกิจและการหาประโยชน์จากธุรกิจในโลกสมัยใหม่ มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้นและในปัจจุบันประเทศไทยประสบ ปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐหรือภาคเอกชน และ มาตรการต่างๆ ที่ออกมา รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับการทุจริตและการตรวจสอบจากองค์กรต่างๆ ยังไม่สามารถที่จะ เข้าไปแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้ ดังปรากฏตามดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชัน (Corruption Perception Index : CPI) พ.ศ. ๒๕๕๗ ขององค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ พบว่าประเทศไทยได้ ๓๘ คะแนนจากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน อยู่อันดับที่ ๘๕ จากการจัดอันดับทั้งหมด ๑๗๕ ประเทศทั่วโลก จะเห็นได้ว่าประเทศไทยมีคะแนนดีขึ้น เล็กน้อยเทียบกับปี ๒๕๕๖ ที่ได้ ๓๕ คะแนน อยู่อันดับ ๑๐๒ โดยเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียนพบว่า ประเทศไทยมีคะแนนเท่ากับประเทศฟิลิปปินส์ ส่วนประเทศสิงคโปร์สูงถึง ๘๔ คะแนน และมาเลเซียได้ ๕๒ คะแนน (คะแนนมากหมายถึงมีคอร์รัปชันน้อย)

๓. บริบทการเปลี่ยนแปลงและภาพอนาคตประเทศไทย

๓.๑ บริบทภายใน

๓.๑.๑ ภาพเศรษฐกิจไทยในกรณีฐาน

ภายใต้สมมติฐาน (๑) แนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจโลกเฉลี่ยร้อยละ ๓.๘ ในช่วง แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และร้อยละ ๔.๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๒) การลงทุนภาครัฐขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔ (๓) ราคาน้ำมันเฉลี่ย ๗๐-๘๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และเฉลี่ย ๘๐-๑๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๔) ผลิภาพการผลิตรวมขยายตัวร้อยละ ๒.๑ โดยผลิต ภาพการผลิตภาคเกษตรหดตัวต่อเนื่องเฉลี่ยร้อยละ ๐.๘ ภาคอุตสาหกรรมขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๒.๐ และภาค บริการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๐ (๕) การลงทุนภาคเอกชนขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕ และ (๖) กำลังแรงงานลดลง เฉลี่ยร้อยละ ๐.๒ และร้อยละ ๐.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และ ๑๓ ตามลำดับภายใต้สมมติฐานเหล่านี้ เศรษฐกิจไทยในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓-๔.๓ โดยมีค่ากลางของการประมาณ การร้อยละ ๓.๘ ซึ่งทำให้เศรษฐกิจไทยจะสามารถขยายฐานะขึ้นเป็นประเทศ รายได้สูงในช่วงปี ๒๕๗๑ (ในกรณี เศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔.๓ - ๒๕๗๔) (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓) การขยายตัวในกรณี ฐานดังกล่าวทำให้เศรษฐกิจไทยมีความเสี่ยงที่จะตกอยู่ภายใต้กับดักประเทศรายได้ปานกลางอย่างถาวรมากขึ้น เมื่อ คำนึงถึงเงื่อนไขในระยะยาว โดยเฉพาะ (๑) การลดลงของกำลังแรงงานที่จะหดตัวเร่งขึ้นเป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๐ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๔ ซึ่งจะเป็ปัจจัยถ่วงต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมากขึ้น (๒) ชีตความสามารถด้าน การคิดค้นเทคโนโลยีและนวัตกรรมซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการยกระดับฐานะประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงจะ ลดลงตามการเพิ่มขึ้นของสัดส่วนของประชากรผู้สูงอายุ (๓) จำนวนประชากรรวมจะเริ่มลดลงในปี ๒๕๗๐ ซึ่งส่งผล ให้อุปสงค์และการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการในประเทศขยายตัวช้าลง

(๔) การเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ที่การปรับตัวเข้าสู่ สังคมผู้สูงอายุช้ากว่าไทย (๕) ภาระการใช้จ่ายเพื่อดูแลผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นทำให้การจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนา ประเทศเพื่อยกระดับฐานะการพัฒนาประเทศมีข้อจำกัดมากขึ้น (๖) เกณฑ์รายได้ขั้นต่ำสำหรับการเป็นประเทศ รายได้สูงปรับตัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณ ๑๐๐-๒๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปีตามการเพิ่มขึ้นของรายได้และ มาตรฐานการครองชีพของประเทศสำคัญๆ เงื่อนไขดังกล่าวทำให้ประเทศไทยมีความเสี่ยงที่จะไม่สามารถหา

รายได้ที่เพียงพอในการที่จะทำให้คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ มีความภาคภูมิใจ มีเกียรติและศักดิ์ศรีในประชาคมภูมิภาคและในเวทีโลก

๓.๑.๒ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ

การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยส่งผลให้อัตราการพึ่งพิงของประชากรวัยแรงงานต้องแบกรับการดูแลผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี ๒๕๕๓ มีประชากรวัยแรงงาน ๕ คนที่มีศักยภาพแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน และคาดการณ์ว่าในปี ๒๕๘๓ จะเหลือประชากรวัยแรงงานเพียง ๑.๗ คนแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน การขาดแคลนกำลังแรงงานทำให้ต้องนำเข้าแรงงานไร้ทักษะจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงานไทยในด้านการยกระดับรายได้และทักษะฝีมือแรงงานจะช้าลง ผลผลิตภาพแรงงานไทยอาจเพิ่มขึ้นช้า ปัญหาการค้ำมนุษย์และการขาดการคุ้มครองทางสังคมขั้นพื้นฐานที่จำเป็น ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อเนื่องที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของคนไทย อาทิ อาชญากรรม โรคระบาด และภาระทางการคลังของระบบบริการทางสังคม อย่างไรก็ตาม นับเป็นโอกาสในการพัฒนาสินค้าและบริการ ธุรกิจบริการที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้นเป็นตัวเลขเบื้องต้น สศช. จะคำนวณใหม่อีกครั้งเมื่อการปรับปรุงฐานข้อมูลในแบบจำลองเสร็จสมบูรณ์เกณฑ์ขั้นต่ำในปี ๒๕๔๖ ซึ่งอยู่ที่ ๑๒,๗๔๕ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปี

๓.๑.๓ ความเหลื่อมล้ำ

ความเหลื่อมล้ำเป็นปัญหาสำคัญในสังคมไทยทั้งความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ โอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐและการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ นำไปสู่ความขัดแย้งในสังคม และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศที่ลดทอนความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและความมั่นคงทางสังคม จากการกระจายรายได้และผลประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคม บางพื้นที่และบางสาขาการผลิตไม่ทั่วถึงเป็นธรรมผลประโยชน์ส่วนใหญ่ตกอยู่ในกลุ่มที่มีโอกาสและรายได้สูง ทำให้สัดส่วนรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยร้อยละ ๑๐ ของประชากรกับกลุ่มคนจนร้อยละ ๑๐ ของประชากร มีความแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่าในปี ๒๕๕๖ นอกจากนี้ความเหลื่อมล้ำยังส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ อาทิ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน คนยากจนขาดโอกาสการเข้าถึงบริการการศึกษาและสาธารณสุขที่มีคุณภาพอย่างเท่าเทียม การแย่งชิงทรัพยากร การรับรู้ข้อมูลข่าวสารปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติด

๓.๑.๔ ความเป็นเมือง

การเปลี่ยนแปลงพื้นที่ชนบทไปสู่ความเป็นเมืองมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพื่อลดความแออัดของเมืองหลวงและเมืองหลัก อันเป็นการกระจายความเจริญสู่พื้นที่อื่นๆ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การจัดบริการสาธารณะเพื่อรองรับการเติบโตของเมือง การใช้ประโยชน์ของทรัพยากรท้องถิ่นทั้งปัจจัยการผลิตและแรงงานไปสู่ภาคการค้า บริการ และอุตสาหกรรม ตลอดจนการแสวงหาเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่จะช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อตลาดและความเชื่อมโยงของทรัพยากรท้องถิ่น การลดลงของแรงงานในภาคเกษตร รวมทั้งปัญหาการบริหารจัดการขยะทั้งขยะชุมชนและอุตสาหกรรม ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นของประชากรและแรงงานในพื้นที่อาจส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม การผลิตและกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการคนในเมืองที่มากขึ้น จะส่งผลให้เกิดการประหยัดจากขนาด การขนส่งมีต้นทุนต่ำลง และการลงทุนในระบบสาธารณูปโภคจะมีความคุ้มค่ามากขึ้น นอกจากนี้ ความต้องการแรงงานที่มากขึ้นจะมีส่วนเอื้อหรือทำให้จำเป็นต้องมีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาในพื้นที่เพื่อตอบสนองความต้องการของสถานประกอบการที่มีจำนวนมาก

๓.๑.๕ การบริหารจัดการภาครัฐ

(๑) ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ วางกรอบด้านการบริหารจัดการภาครัฐ เอื้อต่อการพัฒนาธรรมาภิบาลภาครัฐ ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ มีมาตราสำคัญๆ ที่จะช่วยสนับสนุนให้การบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา อาทิ มาตรา ๖๙ หน่วยงานของรัฐ องค์การเอกชนหรือองค์กรใดที่ดำเนินกิจกรรมโดยใช้เงินแผ่นดิน มีหน้าที่ต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าวต่อสาธารณะเพื่อให้พลเมืองได้ติดตามและตรวจสอบมาตรา ๘๒ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และต้องจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่น ให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิ

บาล พัฒนาและสร้างโอกาสเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมอย่างยั่งยืน กระจายอำนาจและจัดภารกิจ อำนาจหน้าที่ และขอบเขตความรับผิดชอบที่ชัดเจนระหว่างราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น รวมทั้งมีกลไกป้องกันและขจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบที่มีประสิทธิภาพทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน ฯลฯ มาตรา ๘๘ รัฐต้องดำเนินนโยบายการเงิน การคลัง และงบประมาณภาครัฐ โดยยึดหลักการรักษาวินัยและความยั่งยืนทางการคลัง และการใช้จ่ายเงินแผ่นดิน อย่างคุ้มค่า จัดให้มีระบบการเงินการคลังเพื่อสังคม มีระบบภาษีอากรที่มีความเป็นธรรมมีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม

(๒) ภาคประชาสังคมให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการของภาครัฐสถาบันทางสังคม อาทิ มูลนิธิ สถาบันการศึกษา หน่วยงานวิจัยต่างๆ นำเสนอผลการติดตาม วิเคราะห์ สังเคราะห์ เรื่องที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการประเทศและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนาทั้งประเด็นธรรมาภิบาล การทุจริตคอร์รัปชัน ทั้งการคอร์รัปชันขนาดใหญ่และคอร์รัปชันภาคครัวเรือน การบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ เพื่อรายงานข้อค้นพบและข้อเสนอแนะสู่สาธารณะ เป็นแรงกดดันให้ผู้มีอำนาจภาครัฐหันมาพิจารณา ทบทวน แนวนโยบาย มาตรการ และกลไกการทำงานต่างๆ ให้เหมาะสมมากขึ้น

๓.๒ บริบทภายนอก

๓.๒.๑ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของโลก

องค์การสหประชาชาติประเมินสถานการณ์ว่าในช่วงปี ๒๕๔๔-๒๖๔๓ (ค.ศ. ๒๐๐๑-๒๑๐๐) จะเป็นศตวรรษแห่งผู้สูงอายุ หมายถึงการมีประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปมากกว่าร้อยละ ๑๐ ของประชากรรวมทั่วโลก โดยประเทศที่พัฒนาแล้วจะใช้ระยะเวลาที่ค่อนข้างยาวนานในการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเช่น ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป ขณะที่กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาจะมีระยะเวลาเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรดังกล่าวค่อนข้างสั้นกว่า สะท้อนถึงระยะเวลาในการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุที่สั้นกว่าประเทศพัฒนาแล้วค่อนข้างมาก โดยการเป็นสังคมผู้สูงอายุจะส่งผลให้มีการขาดแคลนแรงงานในประเทศ และมีการเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวมากขึ้น นอกจากนี้ มีความต้องการสินค้าและบริการที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุมากขึ้น นับเป็นโอกาสอย่างมากสำหรับประเทศไทยที่จะพัฒนาด้านธุรกิจและลงทุนด้านการค้าและบริการ ด้านการท่องเที่ยว ที่พักอาศัย การให้บริการสุขภาพในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งเป็นโอกาสของแรงงานไทยในการไปทำงานในประเทศที่พัฒนาแล้ว

๓.๒.๒ การปรับเปลี่ยนด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่รวดเร็ว

การปรับเปลี่ยนที่รวดเร็วด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการผลิตและการค้าที่มีการใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ กลายเป็นรูปแบบการค้าที่มีบทบาทมากขึ้น มีการยกระดับกระบวนการผลิตแบบอัตโนมัติไปสู่การใช้เทคโนโลยีที่ผสมผสานระหว่าง Information Technology กับ Operational Technology หรือที่เรียกว่า Internet of Things (เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมอุปกรณ์และ เครื่องมือต่างๆ เช่น โทรศัพท์มือถือรถยนต์ ตู้เย็น โทรทัศน์ และอื่นๆ เข้าไว้ด้วยกัน) เพื่อผลิตสินค้าตามความต้องการของผู้บริโภคมากยิ่งขึ้น โดยหากภาคการผลิตที่ปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีไม่ทัน ขาดการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรม จะทำให้ความสามารถในการแข่งขันลดลง

๓.๒.๓ ความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคและระดับโลกที่สูงขึ้น

(๑) แนวโน้มการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้านมีการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและเขตเศรษฐกิจพิเศษภายในประเทศ ซึ่งจะมีผลต่อทิศทางการวางแผนพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทย ตลอดจนการปรับเปลี่ยนกฎ ระเบียบ กติกา ด้านการค้าการลงทุนที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญกับเรื่องความโปร่งใสและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

(๒) การเปิดเสรีภายใต้ข้อตกลงประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ๒๕๕๘ จะนำมาซึ่งโอกาสที่สำคัญๆ หลายประการต่อการยกระดับศักยภาพการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย ได้แก่ ๑) การลดข้อจำกัดในด้านอุปสงค์ในประเทศ ๒) โอกาสในการใช้ปัจจัยการผลิตและแรงงานสำหรับการพัฒนาภาคเกษตรและอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานและวัตถุดิบเข้มข้นในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและพัฒนาตนเองไปสู่ระดับการผลิตที่สูงขึ้นทั้งการผลิตในประเทศและการใช้ฐานการผลิตในประเทศเพื่อนบ้านและ ๓) โอกาสในการใช้ความได้เปรียบด้านสถานที่ตั้งและด้านโครงสร้างพื้นฐานและโลจิสติกส์ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เป็นศูนย์กลางทางการบริการและการผลิตภาคอุตสาหกรรมอนาคตในอนุภูมิภาคและในภูมิภาค

(๓) การเปิดเสรีทางการค้ากับประเทศที่พัฒนาแล้ว จะมีการนำประเด็นด้านมาตรฐานของการค้าและบริการมาเป็นข้อกีดกันทางการค้าซึ่งผู้ประกอบการภายในประเทศโดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องปรับตัวเพื่อพัฒนาผลิตภาพการผลิตและรูปแบบธุรกิจ พัฒนามาตรฐานของอุตสาหกรรม ตลอดจนพัฒนาสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม/ชุมชนมากขึ้นโดยแรงเหวี่ยงจากกระแสการเปิดเสรีทางการค้าจะก่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุน แนวโน้มราคาสินค้าเกษตรและสินค้าขั้นปฐม แรงกดดันจากการเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ในอนุภูมิภาคโดยเฉพาะในการผลิตสินค้าเกษตร สินค้ากึ่งทุนและเทคโนโลยีเข้มข้น รวมทั้งแนวนโยบายและมาตรการการพัฒนาของภาครัฐที่ยังไม่ทั่วถึง ยังมีแนวโน้มที่จะตอกย้ำปัญหาความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ให้มีความรุนแรงมากขึ้นและเป็นอุปสรรคต่อการสร้างการเติบโตของเศรษฐกิจแบบทั่วถึง (Inclusive Growth) ซึ่งเป็นปัจจัยที่จำเป็นต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่องและยั่งยืน

(๔) ตลาดเงิน ตลาดทุน และเศรษฐกิจโลกยังมีความเสี่ยงที่จะผันผวนตลอดช่วงแผนฯ ๑๒ เนื่องจาก ๑) ผลกระทบจากการปรับทิศทางนโยบายการเงินในสหรัฐอเมริกาในช่วงต้นแผนพัฒนาฯ และแนวโน้มการปรับทิศทางนโยบายการเงินในยุโรปในช่วงกลางถึงปลายแผนพัฒนาฯ และ ๒) ปัญหาการส่งสมหนี้สาธารณะในประเทศสำคัญๆ ในช่วงหลังวิกฤติเศรษฐกิจโลกที่มีความเสี่ยงจะพัฒนาไปสู่วิกฤติและสร้างผลกระทบต่อเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจและการเงินโลกหากมาตรการปฏิรูปในประเทศสำคัญๆ ของโลกไม่ประสบความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม

(๕) ความเคลื่อนไหวของกระแสวัฒนธรรมโลก ความก้าวหน้าในการติดต่อสื่อสาร การขยายตัวของเครือข่ายทางสังคมออนไลน์ ส่งผลให้มีทั้งโอกาสและความเสี่ยง ต่อวิถีชีวิตทัศนคติ และความเชื่อในสังคม ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กระบวนการเรียนรู้ และพฤติกรรมการบริโภคของคนในประเทศ

๓.๒.๔ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๑) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) จะส่งผลกระทบต่อสถานการณ์ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความรุนแรงมากขึ้น อุณหภูมิของโลกเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดความแห้งแล้งเป็นระยะเวลายาวนาน เกิดฝนขาดช่วง และมีฤดูกาลเปลี่ยนไป ส่งผลกระทบต่อความอุดมสมบูรณ์ของดิน ป่าไม้เกิดความเสื่อมโทรม แหล่งน้ำขาดแคลน ผลผลิตทางการเกษตรลดลง เกิดโรคระบาดในพืชและสัตว์ และอาจเกิดผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์กรณีที่เกิดโรคระบาดใหม่ เกิดความเสี่ยงต่อการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น ระบบนิเวศป่าไม้ ระบบนิเวศชายฝั่ง พื้นที่ชุ่มน้ำ เกิดการกัดเซาะชายฝั่ง และการสูญเสียแนวปะการัง การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพดังกล่าวข้างต้น จะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงด้านอาหาร สุขภาพ พลังงาน และลดทอนขีดความสามารถในการพึ่งพาตนเองของชุมชน

(๒) การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศยังส่งผลให้ภัยพิบัติทางธรรมชาติมีแนวโน้มเกิดบ่อยครั้งขึ้นและมีความรุนแรงมากขึ้น ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง แผ่นดินไหวและดินโคลนถล่ม ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิต การพัฒนาอุตสาหกรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ รวมทั้งวิถีการดำรงชีวิตของประชาชน นอกจากนี้ ข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจะทวีความเข้มข้นและเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องเตรียมพร้อมรับภาระในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกภายใต้กระแสการแข่งขันทางการค้า

๓.๒.๕ วาระการพัฒนาของโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ (Post ๒๐๑๕ Agenda)

ประเด็นสำคัญของวาระการพัฒนาโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ คือ การจัดทำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในกรอบสหประชาชาติ (Sustainable Development Goals-SDGs) ในช่วงเวลา ๑๕ ปี โดยสหประชาชาติให้การรับรองแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๗ ประกอบด้วยเป้าประสงค์ (Goal) จำนวน ๑๗ ข้อ และเป้าหมาย (Target) จำนวน ๑๖๙ ข้อ ซึ่งจะส่งผลกระทบกับการวางแผนทางการพัฒนาประเทศในอนาคต ที่ต้องเน้นจัดความยากจนให้หมดไป ประชาชนมีสุขภาพที่ดี มีระบบการศึกษา มีความเท่าเทียมกันทางเพศ ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจแบบยั่งยืน มีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน ลดความไม่เท่าเทียมกันทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคแบบยั่งยืน เตรียมความพร้อมในการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติและหลากหลายทางชีวภาพ มีการจัดการทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน ส่งเสริมให้สังคมมีความสุข มีความยุติธรรมและส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในระดับโลกร่วมกัน

๔. กรอบวิสัยทัศน์และเป้าหมาย

๔.๑ กรอบวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

จากสถานะของประเทศและบริบทการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ประเทศกำลังประสบอยู่ ทำให้การกำหนดวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ยังคงมีความต่อเนื่องจากวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ และกรอบหลักการของการวางแผนที่น้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม การพัฒนาที่ยึดหลักสมดุล ยั่งยืน โดยวิสัยทัศน์ของการพัฒนาในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดทิศทางการพัฒนาที่มุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านประเทศไทยจากประเทศที่มีรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง มีความมั่นคง และยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ระยะยาว “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ของประเทศ

๔.๒ การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศ (Country Strategic Positioning) เป็นการกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติที่ สศช. ได้จัดทำขึ้น

ประเทศไทยเป็นประเทศรายได้สูงที่มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม เป็นศูนย์กลางด้านการขนส่งโลจิสติกส์ของภูมิภาคสู่ความเป็นชาติการค้าและบริการ (Trading and Service Nation) เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์และเกษตรปลอดภัย แหล่งอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๔.๓ เป้าหมาย

๔.๓.๑ การหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

(๑) เศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕.๐

(๒) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว (GDP Per Capita) และรายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ในปี ๒๕๖๖ เพิ่มขึ้นเป็น ๓๑๗,๐๕๑ บาท (๙,๓๒๕ ดอลลาร์สหรัฐ) และ ๓๐๑,๑๙๙ บาท (๘,๘๕๙ ดอลลาร์สหรัฐ) ต่อคนต่อปี

(๓) ผลผลิตภาพการผลิตเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๒.๕ ต่อปี

(๔) การลงทุนรวมขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๘.๐ (การลงทุนรวมของการลงทุนภาครัฐไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐.๐ และการลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๗.๕ ในขณะที่ปริมาณการส่งออกขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔.๐ ต่อปี)

๔.๓.๒ การพัฒนาศักยภาพคนให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศและการสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

- (๑) ประชาชนทุกช่วงวัยมีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม (Socio-Economic Security) และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
- (๒) การศึกษาและการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาคุณภาพ
- (๓) สถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งเป็นฐานรากที่เอื้อต่อการพัฒนาคน

๔.๓.๓ การลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

- (๑) การกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น
- (๒) บริการทางสังคมมีคุณภาพและมีการกระจายอย่างทั่วถึง

๔.๓.๔ การสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

- (๑) รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม
- (๒) ขับเคลื่อนประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- (๓) เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือภัยพิบัติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- (๔) เพิ่มประสิทธิภาพและเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- (๕) มีการบริหารจัดการน้ำให้สมดุลระหว่างการอุปโภคและอุปทานของน้ำ

๔.๓.๕ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

- (๑) การบริหารงานภาครัฐที่โปร่งใส เป็นธรรม มีประสิทธิภาพ และมีส่วนร่วม
- (๒) จัดการทุจริตคอร์รัปชัน
- (๓) มีการกระจายอำนาจที่เหมาะสม

๕. แนวทางการพัฒนา

๕.๑ การยกระดับศักยภาพการแข่งขันและการหลุดพ้นกับดักรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

๕.๑.๑ การส่งเสริมด้านการวิจัยและพัฒนา

พัฒนาสภาวะแวดล้อมของการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ทั้งด้านการลงทุนในการวิจัยและพัฒนา ด้านบุคลากรวิจัย ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการบริหารจัดการ รวมทั้งสนับสนุนและผลักดันให้ผู้ประกอบการมีบทบาทหลักด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ตลอดจนผลักดันงานวิจัยและพัฒนาให้ใช้ประโยชน์อย่างแท้จริงทั้งเชิงพาณิชย์และสาธารณะโดยให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

๕.๑.๒ การพัฒนาผลิตภาพแรงงาน

สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนากำลังคนและแรงงานให้มีความรู้และสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและรองรับการเปิดเสรีของประชาคมอาเซียน โดยยกระดับและพัฒนาสมรรถนะแรงงานไทยด้วยเทคโนโลยี เร่งรัดให้แรงงานทั้งระบบมีการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานเพื่อสามารถแข่งขันในตลาดแรงงานได้ สนับสนุนให้แรงงานและปัจจัยการผลิตมีความยืดหยุ่นในการเคลื่อนย้ายระหว่างสาขาการผลิตและระหว่างพื้นที่การผลิต เพื่อให้แรงงานสามารถเคลื่อนย้ายไปสู่สาขาการผลิตที่มีผลิตภาพการผลิตสูงสุด และสนับสนุนให้ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมและบริการจัดทำกรอบคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานให้เป็นมาตรฐานที่เชื่อมโยงกันเพื่อยกระดับทักษะของแรงงานไทย

๕.๑.๓ การส่งเสริมผู้ประกอบการที่เข้มแข็งและพาณิชย์ดิจิทัล

พัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการให้มีความยืดหยุ่น สามารถปรับตัวและดำเนินธุรกิจท่ามกลางการดำเนินนโยบายและมาตรการการกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่างๆ เพิ่มสัดส่วนความเป็นเจ้าของของคนไทยและสนับสนุนให้มีการขยายตลาดที่มีแบรนด์สินค้าและช่องทางการตลาดที่เป็นของตนเองมากขึ้น ตลอดจนพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมและบริการเพื่อเข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิต บริการและอุตสาหกรรมดิจิทัล

๕.๑.๔ การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานเร่งลงทุนและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งเพื่อเชื่อมโยงพื้นที่

เศรษฐกิจในประเทศและต่างประเทศ ทั้งการพัฒนาและปรับปรุงโครงข่ายรถไฟให้เป็นโครงข่ายหลักในการเดินทางและขนส่งของประเทศ พัฒนาโครงข่ายระบบขนส่งสาธารณะและโครงข่ายทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง ขยายขีดความสามารถของท่าอากาศยานหลักของประเทศ พัฒนาท่าเรือที่มีศักยภาพให้เป็นท่าเรืออิเล็กทรอนิกส์เต็มรูปแบบ รวมทั้งพัฒนาและปรับปรุงระบบโทรคมนาคมของประเทศ ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมที่เกิดจากลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น อุตสาหกรรมซ่อมบำรุงและผลิตชิ้นส่วนอากาศยาน และอุตสาหกรรมระบบราง เป็นต้น เพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กับประเทศในการเป็นฐานการผลิตในภูมิภาคอาเซียน

๕.๑.๕ การปรับโครงสร้างการผลิต

ปรับโครงสร้างการผลิตภาคเกษตร โดยการปรับเปลี่ยนจากการผลิตสินค้าเกษตรขั้นปฐมเป็นสินค้าเกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าสูงมีคุณภาพและมาตรฐานสากล สามารถสร้างความเชื่อมโยงทางด้านวัตถุดิบกับประเทศเพื่อนบ้านและลดระดับการผลิตสินค้าขั้นปฐมที่สูญเสียขีดความสามารถในการแข่งขัน ลงสู่ระดับที่จำเป็นสำหรับการสร้างความมั่นคงทางด้านอาหารและพลังงาน จัดระบบการผลิตให้สอดคล้องกับศักยภาพพื้นที่และความต้องการของตลาดตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำทั้งด้านกายภาพและเศรษฐกิจ รวมทั้งส่งเสริมการรวมกลุ่มทางการเกษตรจากกิจการเจ้าของคนเดียวเป็นการประกอบการในลักษณะสหกรณ์ ห้างหุ้นส่วน และบริษัทเพื่อให้เกิดการประหยัดจากขนาด พิจารณาพันธุ์พืชที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และแหล่งน้ำ ใช้เทคโนโลยีการผลิตในระดับที่เหมาะสม ใช้กลไกตลาดในการป้องกันความเสี่ยง ตลอดจนส่งเสริมและเร่งขยายผลแนวคิดการทำการเกษตรตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และระบบเกษตรกรรมยั่งยืนปรับโครงสร้างการผลิตภาคบริการโดยเร่งพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งให้เกิดความเชื่อมโยงกันเป็นโครงข่ายทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ เร่งพัฒนาท่าเทียบเรือขนาดใหญ่เพื่อรองรับการเติบโตของการท่องเที่ยวทางทะเล ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมและทันสมัยทั้งการควบคุมกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและส่งเสริมการท่องเที่ยวและกำหนดและจัดทำกฎหมายเพื่อยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวของไทยสู่สากลและรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวให้สามารถแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาเชิงพื้นที่ในลักษณะกลุ่มคลัสเตอร์ท่องเที่ยว โดยสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวของพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงทั้งทางกายภาพ วิถีชีวิต/วัฒนธรรมท้องถิ่นและกิจกรรมการท่องเที่ยว ตลอดจนส่งเสริมการสร้างเชื่อมโยงด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียน ทั้งประเทศที่มีพรมแดนติดกันและประเทศที่มีโครงข่ายคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงกันเพื่อให้เกิดการพัฒนาแบบองค์รวมทั้งระบบพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมอนาคตเพื่อเป็นแหล่งการถ่ายทอดเทคโนโลยี เชื่อมโยงการผลิตกับอุตสาหกรรมที่เป็นฐานรายได้ประเทศ และเป็นกลไกการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยให้เข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิตและบริการทั้งในระดับอนุภูมิภาคและในภูมิภาคอาเซียนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการขยายตัวด้านการค้าการลงทุน เช่น โลจิสติกส์ และพลังงาน รวมทั้งปัจจัยสนับสนุนการลงทุนอื่นๆ เช่น ลดอุปสรรคการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ เป็นต้น ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ทั้งภาคการผลิต การตลาด การบริหารจัดการการเงิน และโลจิสติกส์ เชื่อมโยงเศรษฐกิจดิจิทัล ในการอำนวยความสะดวกทางการค้าการลงทุนด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ และสนับสนุนการลงทุนเพื่อสร้างเศรษฐกิจและสังคมแห่งปัญญาและการเรียนรู้ มุ่งเน้นการพัฒนาธุรกิจเชิงสร้างสรรค์ การลงทุนที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การประหยัดพลังงานและการใช้

พลังงานทดแทน การลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเชิงพาณิชย์ การจัดตั้งสำนักงานใหญ่ข้ามประเทศ บริษัทการค้าระหว่างประเทศ รวมทั้งการให้ความสำคัญเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมและการตอบแทนสู่สังคมขององค์กร และกิจการเพื่อสังคม

๕.๒ การพัฒนาศักยภาพคนตามช่วงวัยและการปฏิรูประบบเพื่อสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

๕.๒.๑ การพัฒนาศักยภาพคนในทุกช่วงวัยให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ

โดยช่วงวัยเด็กตั้งแต่แรกเกิดให้มีพัฒนาการที่สมวัยในทุกด้าน วัยเรียน วัยรุ่นให้มีทักษะการเรียนรู้ ทักษะชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นภายใต้บริบทสังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรม วัยแรงงานให้มีการพัฒนาศักยภาพและประสิทธิภาพฝีมือแรงงานเพื่อสร้างผลิตภาพเพิ่มให้กับประเทศ วัยผู้สูงอายุให้มีการทำงานที่เหมาะสมตามศักยภาพและประสบการณ์ มีรายได้ในการดำรงชีวิต มีการสร้างเสริมและฟื้นฟูสุขภาพเพื่อป้องกันหรือชะลอความทุพพลภาพและโรคเรื้อรังต่างๆ ที่จะก่อให้เกิดภาระแก่ปัจเจกบุคคล ครอบครัว และระบบบริการสุขภาพ

๕.๒.๒ การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียมและทั่วถึง โดย

(๑) ปฏิรูประบบบริหารจัดการทางการศึกษา โดยปรับระบบบริหารจัดการการศึกษาใหม่เพื่อสร้างความรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ (Accountability)

(๒) ปฏิรูประบบการคลังด้านการศึกษา เพื่อเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพการจัดการศึกษาโดยการจัดสรรงบประมาณตรงสู่ผู้เรียน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากภาคเอกชนในการจัดการศึกษา

(๓) พัฒนาคุณภาพครูทั้งระบบ ตั้งแต่กระบวนการผลิต สรรหา และการคัดเลือกให้ได้คนดีคนเก่ง รวมทั้งระบบการประเมินและรับรองคุณภาพที่เน้นผลลัพธ์จากตัวผู้เรียน และ

(๔) ปฏิรูประบบการเรียนรู้ โดยมุ่งจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างสมรรถนะกำลังคนทั้งระบบ การศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมศึกษาจนถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต พัฒนาสื่อเพื่อการเรียนรู้ ปรับหลักสูตรและผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของตลาด การวิจัยและการใช้เทคโนโลยีและสื่อเพื่อการเรียนรู้

๕.๒.๓ การพัฒนาด้านสุขภาพ โดยส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทาง

การแพทย์เพื่อรองรับการเป็นสังคมผู้สูงอายุทั้งในด้านผลิตภัณฑ์สุขภาพและที่อยู่อาศัยสำหรับผู้สูงอายุยกระดับการบริหารจัดการระบบสุขภาพเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความยั่งยืนในระยะยาว โดยพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารทรัพยากรด้านสาธารณสุข บูรณาการระบบหลักประกันสุขภาพภาครัฐให้เกิดความเป็นเอกภาพในการบริหารจัดการและการใช้ทรัพยากร และส่งเสริมการอภิบาลระบบสุขภาพในรูปแบบเครือข่ายที่มีการใช้ทรัพยากรร่วมกัน พัฒนาศักยภาพของประเทศไทยสู่การเป็นศูนย์กลางสุขภาพนานาชาติทั้งในด้านศูนย์กลางบริการสุขภาพ (Medical Service Hub) ศูนย์กลางบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพ (Wellness Hub) ศูนย์กลางยาและผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ (Product Hub) และศูนย์กลางบริการวิชาการและงานวิจัย (Academic Hub) เพื่อนำรายได้กลับมาใช้ยกระดับคุณภาพบริการสาธารณสุขภายในประเทศรวมทั้งส่งเสริมให้มีความสำคัญกับมิติสุขภาพในทุกนโยบายสาธารณะ (Health in All Policies) เพื่อให้การขับเคลื่อนนโยบายของทุกภาคส่วนตระหนักถึงผลกระทบของนโยบายสาธารณะที่มีต่อสุขภาพของประชาชน

๕.๒.๔ การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีพในสังคมสูงวัย โดยการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและความจำเป็นทางกายภาพให้เหมาะกับวัย และการพัฒนาระบบการดูแลผู้สูงอายุในรูปแบบที่หลากหลายทั้งในด้านการจัดบริการสุขภาพและสวัสดิการสังคมอย่างบูรณาการ โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาชุมชนที่มีศักยภาพและความพร้อมให้เป็นต้นแบบของการดูแลผู้สูงอายุเพื่อขยายผลไปสู่ชุมชนอื่น ตลอดจนการพัฒนาวัฒนธรรมในการใช้ชีวิตประจำวันสำหรับผู้สูงอายุ

๕.๓ การลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

๕.๓.๑ การยกระดับรายได้และสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ มุ่งเน้นการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน โดยสนับสนุนให้แรงงานมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานอย่างมีมาตรฐาน ปรับโครงสร้างค่าจ้างแรงงานให้ชัดเจนและสะท้อนทักษะฝีมือแรงงานอย่างแท้จริง เร่งผลักดันให้การใช้ระบบมาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ เพิ่มผลิตภาพทางการผลิตของเกษตรกรรายย่อย โดยสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาและการผลิตทางการเกษตรที่สอดคล้องกับพื้นที่ สร้างหลักประกันรายได้แทนการอุดหนุนด้านราคาสินค้าเกษตร ลดต้นทุนทางการเกษตรโดยสนับสนุนปัจจัยการผลิต

๕.๓.๒ การจัดบริการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิขั้นพื้นฐาน และเน้นการสร้างภูมิคุ้มกันระดับปัจเจก โดย (๑) พัฒนาระบบบริการสาธารณะให้มีคุณภาพและมีช่องทางการเข้าถึงอย่างหลากหลาย โดยเฉพาะระบบบริการสาธารณสุขและการศึกษาขั้นพื้นฐาน สวัสดิการสังคม และกระบวนการยุติธรรม (๒) สนับสนุนการจัดหาที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อยและการเข้าถึงระบบสาธารณสุขภาค กำหนดเป็นนโยบายที่อยู่อาศัยแห่งชาติและเมืองน่าอยู่ พัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยแก้ปัญหาชุมชนแออัดในเมืองโดยดำเนินการร่วมกับภาคธุรกิจเอกชน และ (๓) การจัดรูปแบบสวัสดิการพื้นฐานที่จำเป็นและเหมาะสมตามกลุ่มเป้าหมาย (Customized Welfare) ที่คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน โดยมีแนวทางการรับภาระค่าใช้จ่ายร่วมกัน (Cost Sharing)

๕.๓.๓ การสร้างความเสมอภาคในการเข้าถึงทรัพยากร โดยปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร สนับสนุนให้เกษตรกรรายย่อยที่ไร้ที่ดินทำกินและยากจนได้มีที่ดินเป็นของตนเองหรือมีสิทธิทำกินในที่ดินปฏิรูประบบการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและเข้าถึงพื้นที่เป้าหมายได้อย่างแท้จริงด้วยการผลักดัน พรบ.ทรัพยากรน้ำ พ.ศ. และบูรณาการแผนงานและงบประมาณร่วมกันของหน่วยงาน และสร้างกระบวนการมีส่วนร่วม รวมทั้งปรับโครงสร้างภาษีที่เป็นธรรม เช่น ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ภาษีมรดก และภาษีสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

๕.๓.๔ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเสมอภาค การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน และการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมโดยการเสริมศักยภาพและความเข้มแข็งด้านกฎหมายให้แก่ประชาชน รวมทั้งการปรับปรุงและบังคับใช้กฎหมายเพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำ เช่น กฎหมายป่าชุมชนกฎหมายภาษีมรดกกฎหมายที่ดิน เป็นต้น

๕.๔ การรองรับการเชื่อมโยงภูมิภาคและความเป็นเมือง

๕.๔.๑ การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกของเมือง เตรียมความพร้อมรองรับความเป็นเมือง ทั้งด้านการบริหารจัดการด้านผังเมืองด้านสาธารณสุขภาค สาธารณูปการ ระบบคมนาคมขนส่ง ระบบบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ระบบการศึกษาและระบบสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน มีคุณภาพและเพียงพอต่อความต้องการของคนในเมือง รวมทั้งเสริมสร้างความสามารถในการบริหารจัดการเมืองตามระดับการพัฒนา

๕.๔.๒ การพัฒนาด้านการขนส่งและโลจิสติกส์เชื่อมโยงกับเพื่อนบ้าน ส่งเสริมและเร่งรัดการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการโลจิสติกส์ของประเทศเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศทั้งด้านการค้าการลงทุน และการบริการ โดยคำนึงถึงการเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในห่วงโซ่อุปทาน และปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบ รวมทั้งปรับลดกระบวนการด้านอำนวยความสะดวกทางการค้าขนส่ง และโลจิสติกส์ให้มีความสะดวกและมีประสิทธิภาพต่อภาคธุรกิจอย่างแท้จริง

--

๕.๔.๓ การส่งเสริมการลงทุน การค้าชายแดน และการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ให้ความสำคัญกับนโยบายส่งเสริมการลงทุนและการค้าชายแดนเพื่อดึงดูดให้นักลงทุนในภูมิภาคเข้ามาลงทุนในไทยและประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งส่งเสริมการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษในพื้นที่ชายแดนโดยให้ความสำคัญกับการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมการลงทุนและสิทธิประโยชน์ การบริหารจัดการแรงงานต่างด้าว และการให้บริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกด้านการค้าชายแดนและการผ่านแดนระหว่างไทยกับประเทศในภูมิภาคมากขึ้น

๕.๕ การสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๕.๕.๑ การรักษาทุนทางธรรมชาติเพื่อการเติบโตสีเขียว ใช้ประโยชน์จากทุนธรรมชาติ โดยคำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัว ปกป้องรักษาทรัพยากรป่าไม้ โดยสนธิกำลังของทุกภาคส่วนนำระบบสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการ บังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม เพิ่มพื้นที่ป่าไม้โดยส่งเสริมการปลูกไม้มีค่าทางเศรษฐกิจระยะยาว อนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน และแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม รวมทั้งผลักดันแนวทางการประเมินมูลค่าของระบบนิเวศและการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์ จัดสรรที่ดินให้แก่ผู้ยากไร้ กระจายการถือครองที่ดิน จัดทำฐานข้อมูลที่ดินเพื่อการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ การจัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้า กำหนดเพดานการถือครองที่ดินที่เหมาะสม และกำหนดมาตรการป้องกันการถือครองที่ดินของคนต่างชาติ บริหารจัดการน้ำเพื่อให้เกิดความยั่งยืน บูรณาการระหว่างหน่วยงานอย่างเป็นระบบ สร้างศูนย์ข้อมูลทรัพยากรน้ำ จัดตั้งองค์กรบริหารจัดการน้ำในระดับพื้นที่ เช่น คณะกรรมการลุ่มน้ำ และองค์กรผู้นำ คุ่มครองทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ลดความขัดแย้งเชิงนโยบายระหว่างการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การท่องเที่ยว การประมง และวิถีชีวิตของชุมชนบริหารจัดการแร่โดยกำหนดปริมาณที่เหมาะสมในการนำแร่มาใช้ประโยชน์ คำนึงถึงความจำเป็นและมูลค่าในอนาคต บังคับใช้มาตรการควบคุมผลกระทบจากการทำเหมืองแร่ที่ก่อมลพิษต่อสภาพแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน

๕.๕.๒ การส่งเสริมการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สร้างระบบหมุนเวียนวัสดุที่ใช้แล้วที่มีประสิทธิภาพ ขับเคลื่อนสู่ Zero Waste Society ผ่านมาตรการต่างๆ เช่น การปฏิรูประบบภาษีและค่าธรรมเนียมเพื่อสิ่งแวดล้อม การศึกษาเพื่อสิ่งแวดล้อม มาตรฐานและฉลากสินค้า เป็นต้น

๕.๕.๓ การส่งเสริมการผลิต การลงทุน และการสร้างงานสีเขียว เพื่อยกระดับประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พัฒนาคลัสเตอร์อุตสาหกรรมสีเขียว ส่งเสริมผู้ประกอบการให้สามารถปรับระบบห่วงโซ่อุปทานหรือห่วงโซ่คุณค่าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Supply Chain/Green Value Chain) ส่งเสริมการทำการเกษตรกรรมยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมภาคบริการที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อย เพื่อให้ประเทศไทยมีศักยภาพให้มีความท้าทายมากขึ้นในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

๕.๕.๔ การจัดการมลพิษและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ด้วยการเร่งรัดการควบคุมมลพิษทั้งทางอากาศ ชยะ น้ำเสีย และของเสียอันตราย ที่เกิดจากการผลิตและบริโภค เพื่อสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับประชาชน เร่งรัดแก้ไขปัญหาการจัดการขยะเป็นลำดับแรก โดยส่งเสริมให้เกิดกลไกการคัดแยกขยะเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ให้มากที่สุดเร่งกำจัดขยะมูลฝอยตกค้างสะสมในสถานที่กำจัดในพื้นที่วิกฤต สร้างรูปแบบการจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายที่เหมาะสม เน้นการแปรรูปเป็นพลังงาน สร้างวินัยของคนในชาติมุ่งสู่การจัดการที่ยั่งยืน โดยให้ความรู้แก่ประชาชน และการบังคับใช้กฎหมาย

๕.๕.๕ การพัฒนาความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ ผลักดันการจัดทำแผนแม่บทการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของอาเซียน หาแนวทางความร่วมมือกับอาเซียนและอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงในประเด็นการขนส่งข้ามพรมแดน การเคลื่อนย้ายแรงงาน การบริหารจัดการพลังงานและการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

๕.๕.๖ การเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงด้านภัยพิบัติ เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพิ่มศักยภาพในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้กับทุกภาคส่วน ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อลดผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พัฒนาระบบฐานข้อมูลและระบบการเตือนภัย ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ ให้ความสำคัญกับการป้องกันน้ำท่วม วางแผนป้องกันเมืองและพื้นที่ชายฝั่ง พัฒนาเมืองที่สามารถปรับตัวและยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Resilience City) การให้บริการของระบบนิเวศ ส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชนในการรับมือภัยพิบัติโดยสร้าง

แนวป้องกันตามธรรมชาติ และการจัดทำแผนธุรกิจต่อเนื่อง รวมทั้งการพัฒนาระบบการจัดการภัยพิบัติให้มีประสิทธิภาพพร้อมรองรับแนวโน้มการเกิดภัยพิบัติที่รุนแรงในอนาคต

๕.๖ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

๕.๖.๑ การสร้างความโปร่งใสในทุกขั้นตอนของการปฏิบัติราชการ โดยให้มีช่องทางให้ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึง เข้าตรวจสอบข้อมูลของภาครัฐและร้องเรียนได้ เช่น ข้อมูลการประกวดราคาจัดซื้อ จัดจ้าง โครงการของทางราชการ ข้อมูลการประมูลโครงการ ผู้ชนะการประมูลและราคาปิดประมูลข้อมูลความก้าวหน้าตามกระบวนการยุติธรรม เช่น คดีที่ไม่ดำเนินการตามหลักธรรมาภิบาล คดีทุจริตคอร์รัปชันและคดีที่ประชาชนให้ความสนใจในแต่ละยุคสมัย ฯลฯ

๕.๖.๒ การพัฒนาบุคลากรภาครัฐ ให้มีความเป็นมืออาชีพและเพียงพอต่อการขับเคลื่อนภารกิจภาครัฐร่วมกับภาคเอกชนและภาคประชาสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้ระบบราชการเล็กกะทัดรัดแต่มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพสูง

๕.๖.๓ การสร้างรูปแบบการพัฒนา อปท. ให้เหมาะสม สามารถรับมือการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเป็นแกนหลักในการประสานเครือข่ายและเชื่อมโยงภาคส่วนต่างๆ ในระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕.๖.๔ การสร้างระบบตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ สร้างผลงานที่มีคุณภาพ รวดเร็วและน่าเชื่อถือ สามารถเป็นเครื่องมือให้กับคณะรัฐมนตรีประกอบการตัดสินใจในเชิงนโยบายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดตาม ประเมินผลโครงการใหญ่ๆ ที่มีการใช้จ่ายงบประมาณเป็นจำนวนมาก และเป็นโครงการที่มีผลกระทบในวงกว้าง

๑.๓ แผนพัฒนาภาคใต้

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

๑) วิสัยทัศน์ (Vision)

“เมืองศูนย์กลางการเกษตร และพืชเศรษฐกิจของประเทศ ที่เติบโตอย่างมั่นคง
บนพื้นฐานของชุมชนเข้มแข็ง และเมืองท่องเที่ยวระดับนานาชาติที่ยั่งยืน”

๒) พันธกิจ (Mission)

๑. สร้างและพัฒนาระบบบริหารจัดการการเกษตร สัตว์น้ำและพืชเศรษฐกิจ (ยางพารา / ปาล์มน้ำมัน) ของกลุ่มจังหวัด ให้มีคุณภาพแบบครบวงจร
๒. พัฒนาระบบการท่องเที่ยวให้เกิดมูลค่าเพิ่มอย่างยั่งยืน โดยการผสมผสานเชื่อมโยงกับกลุ่มอันดามัน และเอกลักษณ์ที่โดดเด่นระดับโลก
๓. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนในการร่วมสร้างกลุ่มจังหวัดสู่เมืองสีเขียว ที่มีระบบชุมชนเข้มแข็งบนฐานปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
๔. เสริมสร้างศักยภาพกลุ่มจังหวัดให้เป็นศูนย์กลางการคมนาคม และการขนส่งสินค้า รองรับการพัฒนาของกลุ่มจังหวัด

๓) เป้าประสงค์รวม (Objectives)

๑. สร้างความมั่นคง มั่งคั่ง แก้เกษตรกร และผู้ประกอบการ และระบบเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัด ด้วยระบบการบริหารจัดการการเกษตร และพืชเศรษฐกิจ (ยางพารา / ปาล์มน้ำมัน) ที่มีประสิทธิภาพ
๒. ยกระดับกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยให้เป็นแหล่งผลิต แหล่งการค้า แหล่งเรียนรู้ การพัฒนายางพาราและปาล์มน้ำมันของประเทศ
๓. พัฒนาการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด สู่การท่องเที่ยวนานาชาติที่ยั่งยืน
๔. สร้างและพัฒนากลุ่มจังหวัดให้เป็นพื้นที่สีเขียวที่ยั่งยืน (Green Area)
๕. จัดระบบโครงสร้างพื้นฐานทางการคมนาคมและสาธารณูปโภค ให้มีศักยภาพในการรองรับ การพัฒนาของกลุ่มจังหวัดในทุกๆด้าน

๔) ประเด็นยุทธศาสตร์

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ การผลิต แปรรูปและ การบริหารจัดการพืชเศรษฐกิจยางพาราและ ปาล์มน้ำมันที่มีคุณภาพแบบครบวงจร

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ การท่องเที่ยวนานาชาติที่ยั่งยืน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ พัฒนาการเกษตรที่มีศักยภาพในพื้นที่ให้มีความเข้มแข็ง (ข้าว , ไม้ผล ,ปศุสัตว์ ,ประมง)

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ การพัฒนาสู่เมืองสีเขียว ชุมชนเข้มแข็ง มั่งคั่ง มั่นคง อย่างยั่งยืน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการคมนาคม และการโลจิสติกส์

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์
๑. การผลิต แปรรูปและ การบริหารจัดการพืชเศรษฐกิจยางพาราและปาล์มน้ำมันที่มีคุณภาพแบบครบวงจร	๑.๑ เป็นศูนย์กลางการเกษตรพืชเศรษฐกิจยางพารา และปาล์มน้ำมันของประเทศ ที่มีศักยภาพทางการผลิต การพัฒนาเพื่อการแข่งขันทางเศรษฐกิจระดับโลก	๑.๑.๑ พัฒนาเกษตรกรให้มีศักยภาพด้านการผลิต การแปรรูปและการตลาด ๑.๑.๒ พัฒนาระบบการเกษตร ของกลุ่มจังหวัดให้เติบโตอย่างมั่นคง สมดุลบนฐานทรัพยากรธรรมชาติ และการรักษาสิ่งแวดล้อม ๑.๑.๓ เสริมความรู้ เพิ่มศักยภาพทางการบริหารจัดการผลผลิตแก่เกษตรกร ผู้ประกอบการยางพารา และปาล์มน้ำมัน เน้นการลดต้นทุนด้วยภูมิปัญญา และมาตรฐานสากล ๑.๑.๔ การพัฒนาด้านการตลาดภายในประเทศและเพิ่มขีดความสามารถเพื่อการส่งออก ๑.๑.๕ ส่งเสริมการรวมกลุ่มของเกษตรกรเป็นชุมชน การเกษตรที่เข้มแข็ง มีพลังทางการผลิต ทางการค้า
๒. การท่องเที่ยววนาชาติที่ยั่งยืน	๒.๑ เป็นเมืองท่องเที่ยวที่หลากหลาย เติบโตบนฐานการอนุรักษ์ เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับนานาชาติ	๒.๑.๑ ส่งเสริมการพัฒนาระบบการประชาสัมพันธ์ การตลาด ๒.๑.๒ การจัดการแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดในกลุ่มจังหวัดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นอัต-ลักษณ์ระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับโลก ๒.๑.๓ จัดระบบเส้นทางการท่องเที่ยว เสริมระบบโครงสร้างพื้นฐานเชื่อมโยงการท่องเที่ยวกับพื้นที่ตอนบน และฝั่งอันดามัน ๒.๑.๔ การจัดระบบการบริการนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพเน้นการดูแลทั่วถึง สร้างการท่องเที่ยวแบบอุ่นใจ ปลอดภัย ประทับใจ และมาเที่ยวซ้ำ ๒.๑.๕ พัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพ/คุณภาพและเพียงพอต่อการรองรับการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว การโรงแรม และการบริการ ของกลุ่มจังหวัด
๓. พัฒนาการเกษตรที่มีศักยภาพในพื้นที่ให้มีความเข้มแข็ง (ข้าว , ผลไม้ , ปศุสัตว์ , ประมง)	๓.๑ เพิ่มปริมาณและคุณภาพผลผลิตให้เพียงพอต่อการบริโภคและการส่งออก	๓.๑.๑ พัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพ/คุณภาพและเพียงพอต่อการรองรับการพัฒนาทางการเกษตร ประมงและปศุสัตว์ของกลุ่มจังหวัด ๓.๑.๒ เสริมความรู้ เพิ่มศักยภาพทางการบริหารจัดการผลผลิตแก่เกษตรกร ผู้ประกอบการเกษตรเน้นการลดต้นทุนด้วยภูมิปัญญา และมาตรฐานสากล

ประเด็นยุทธศาสตร์	เป้าประสงค์	กลยุทธ์
		๓.๑.๓ สร้างช่องทางการตลาดและศูนย์กลางการผลิต แปรรูปการค้า การส่งออกไม้ผล ผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ ปศุสัตว์ มาตรฐานการค้าระดับสากล ๓.๑.๔ ส่งเสริมการรวมกลุ่มของเกษตรกรเป็นชุมชนการเกษตรที่เข้มแข็ง มีพลังทางการผลิตทางการค้า
๔. การพัฒนาสู่เมืองสีเขียว ชุมชนเข้มแข็ง มั่นคง มั่งคั่ง อย่างยั่งยืน	๔.๑ ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ระบบการจัดการชุมชนมีความเข้มแข็งบนฐานปรัชญาความพอเพียง	๔.๑.๑ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ร่วมสร้างแกนนำการเปลี่ยนแปลงในชุมชนเพื่อจัดการทรัพยากรธรรมชาติในชุมชน ๔.๑.๒ สร้างชุมชนต้นแบบระบบบริหารจัดการชุมชนเข้มแข็ง ชุมชนน่าอยู่ ด้วยหลักการของปัญญาแห่งปรัชญาพอเพียง ผ่านการสร้างแหล่งเรียนรู้การพัฒนา ๔.๑.๓ ส่งเสริมการธำรงรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี และภูมิปัญญาของชุมชนให้อยู่คู่กับกลุ่มจังหวัด ๔.๑.๔ ยกระดับการเรียนรู้ในชุมชน เสริมสร้างองค์ความรู้ขยายฐานการศึกษา การเรียนรู้สู่การเป็นกลุ่มจังหวัดอุดมปัญญา ๔.๑.๕ สร้างผู้นำชุมชนที่มีคุณธรรม และศักยภาพในการนำชุมชนด้วยหลักธรรมาภิบาลสู่ชุมชนวิถีประชาธิปไตยเข้มแข็ง
๕. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการคมนาคม และการโลจิสติกส์	๕.๑ โครงสร้างการคมนาคมและโลจิสติกส์ของกลุ่มจังหวัดเอื้อต่อการท่องเที่ยวและการเกษตร	๕.๑.๑ พัฒนา ปรับปรุงการคมนาคมการขนส่งทางน้ำ ทางบก ทางอากาศ ทางราง ให้มีการเชื่อมต่ออย่างเป็นระบบ ประสานกับการพัฒนาของประเทศ ๕.๑.๒ ส่งเสริมท้องถิ่นร่วมเชื่อมต่อบริการคมนาคมและการโลจิสติกส์สู่ชุมชน ๕.๑.๓ วางระบบโครงสร้างพื้นฐานการคมนาคมโลจิสติกส์การสาธารณสุขปลอดภัยรองรับการขนส่งสินค้าทางการเกษตร การท่องเที่ยวที่มีมาตรฐานโดยการบูรณาการกับท้องถิ่น และแนวทางการพัฒนาระดับชาติ ๕.๑.๔ พัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพ / คุณภาพ และเพียงพอต่อการรองรับการพัฒนาทางโลจิสติกส์

ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช

วิสัยทัศน์ “องค์กรหลักในการพัฒนา ยึดหลักธรรมาภิบาล และปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง”

ยุทธศาสตร์การพัฒนา

ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช (พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๒) ได้กำหนดขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน ภายใต้แนวคิด “หลักความพอเพียง” ตามแนวพระราชดำริฯ โดยอาศัยกรอบแนวทางจากยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ นโยบายรัฐบาล ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดนครศรีธรรมราช และภารกิจ ๖ ด้าน ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจฯ มาตรา ๓๒(๑) รวมทั้ง ได้ทบทวนจากยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ฉบับปี พ.ศ. ๒๕๕๘-๒๕๖๐ ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์ พันธกิจ และเป้าหมายการพัฒนา ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเศรษฐกิจ

พันธกิจ

๑. พัฒนาศักยภาพเกษตรกรให้มีองค์ความรู้ตามแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียง และส่งเสริมการสร้างเครือข่ายเกษตรกร
๒. พัฒนาอาชีพที่สอดคล้องกับบริบทของชุมชน และความต้องการของตลาด วิสาหกิจชุมชน สนับสนุนการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นและส่งเสริมการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเพิ่มมูลค่าการผลิต ด้านการเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ ฯลฯ
๓. ส่งเสริมการผลิตและจำหน่ายสินค้าเกษตรทั้งที่เป็นอาหาร มีใช้อาหาร และพลังงานทดแทน
๔. สนับสนุนการจัดรูปที่ดินเพื่อการพัฒนาชุมชนเมืองและชนบท
๕. จัดให้มีระบบโครงสร้างพื้นฐานและแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรอย่างทั่วถึงและเพียงพอ
๖. พัฒนาทรัพยากรเพื่อการท่องเที่ยว ทั้งแหล่งท่องเที่ยว บุคลากร ภาคการตลาด ประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยว เพื่อเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของจังหวัด
๗. ส่งเสริมการลงทุน การพาณิชย์ และพัฒนาธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
๘. ส่งเสริม สนับสนุนการวิจัยพัฒนาที่ผสมผสานภูมิปัญญาท้องถิ่นกับองค์ความรู้ใหม่ สนับสนุน การวิจัย และพัฒนาร่วมระหว่างนักวิชาการและชุมชน โดยใช้ความสำคัญกับความสอดคล้องกับความต้องการ ภาคเศรษฐกิจชุมชน
๙. พัฒนาความเชื่อมโยงของระบบตลาด ระบบขนส่งและระบบโลจิสติกส์

เป้าหมายการพัฒนา

๑. รายได้ของชุมชนเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ ๑๐ ต่อปี
๒. ประชาชนได้ใช้ประโยชน์จากที่ดินอย่างเป็นธรรม ที่ดินมีคุณค่าและได้รับประโยชน์มากขึ้น
๓. จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นเมืองน่าท่องเที่ยวติดอันดับของภาคใต้
๔. เศรษฐกิจเติบโตในอัตราที่เหมาะสมกับศักยภาพของจังหวัด โดยให้ความสำคัญกับการเพิ่มมูลค่า การค้า การลงทุนของจังหวัด

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน

พันธกิจ

๑. ฟื้นฟูพื้นที่ป่าและระบบนิเวศให้เกิดความอุดมสมบูรณ์
๒. ส่งเสริมการบริหารจัดการน้ำในพื้นที่ต้นน้ำและลุ่มน้ำอย่างมีประสิทธิภาพ โดยให้มีระบบช่วยตัดสินใจในการบริหารจัดการน้ำ ระบบพยากรณ์และเตือนภัยน้ำแล้งและน้ำท่วม รวมทั้งส่งเสริมให้มีระบบ การจัดการน้ำเสีย
๓. ส่งเสริมให้มีมาตรการควบคุมการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติในชุมชน ให้อยู่ในขีดความสามารถการรองรับของระบบนิเวศ
๔. ส่งเสริมการดำรงชีวิตตามวิถีไทย เพื่อปลูกฝังค่านิยมการบริโภค อย่างพอเพียงและยั่งยืน การสร้างเครือข่ายชุมชน เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมชุมชน
๕. ส่งเสริมให้ชุมชน หมู่บ้านมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการเพื่อลดมลพิษและควบคุมกิจกรรมที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและประชาชน เสริมสร้างประสิทธิภาพของกลไกการจัดการขยะชุมชน ขยะอันตราย ขยะอิเล็กทรอนิกส์ขยะติดเชื้อ ส่งเสริมให้มีมาตรการสร้างแรงจูงใจให้เกิดการลดและคัดแยกขยะ ในแหล่งกำเนิด สนับสนุนการสร้างธุรกิจจากขยะรีไซเคิล และสนับสนุนให้มีระบบเก็บขนและกำจัดขยะแบบรวมศูนย์
๖. เสริมสร้างประสิทธิภาพในการกำจัด บำบัดมลพิษ ทั้งด้านวิชาการ บุคลากร และสร้างจิตสำนึกของชุมชนในการมีส่วนร่วมติดตาม ตรวจสอบ เฝ้าระวัง แก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม
๗. ส่งเสริมสนับสนุนครัวเรือน ชุมชน ใช้พลังงานทดแทน พลังงานทางเลือก พลังงานสะอาด
๘. สนับสนุนส่งเสริมการรังวัดและจัดทำแผนที่ เพื่อแสดงแนวเขตที่ดินของรัฐ
๙. ผลักดันให้มีระบบคุ้มครองสิทธิชุมชนและการแบ่งปันผลประโยชน์ที่เป็นธรรม อนุรักษ์พันธุ์ ความหลากหลายของพันธุกรรมท้องถิ่น เพื่อรักษา ปกป้องระบบนิเวศที่เชื่อมโยงวิถีชีวิตและวัฒนธรรมชุมชน

เป้าหมายการพัฒนา

๑. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีความสมดุลเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน ประชาชนมีการดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุขภายใต้คุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดี
๒. ประชาชนมีจิตสำนึกและมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๓. ครัวเรือน ชุมชน มีทางเลือกในการใช้พลังงาน และมีพลังงานใช้อย่างเพียงพอ
๔. คุณภาพสิ่งแวดล้อมอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิต

พันธกิจ

๑. พัฒนาทรัพยากรมนุษย์และองค์กรภาคประชาสังคมให้มีศักยภาพเพื่อรองรับการพัฒนาในทุกด้าน
๒. พัฒนาคุณภาพการศึกษา กระบวนการเรียนรู้คุณธรรม จริยธรรม จัดการศึกษาทั้งในและนอกระบบ สนับสนุนการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น ส่งเสริมให้เยาวชน ประชาชน ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศเชิงสร้างสรรค์อย่างฉลาดเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้
๓. สนับสนุนบุคลากรทางการศึกษาให้กับพื้นที่การศึกษาที่ขาดแคลน
๔. พัฒนาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพอนามัย พัฒนาสิ่งแวดล้อมชุมชนให้ถูกสุขลักษณะ
๕. พัฒนาบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข ส่งเสริมการบริหารจัดการแพทย์แผนไทย (แพทย์ทางเลือก) ทั้งในระดับชุมชนและสถานพยาบาล
๖. ป้องกัน ควบคุมการแพร่ระบาดของยาเสพติดเพื่อลดจำนวนผู้เสพและผู้เกี่ยวข้องให้น้อยลง
๗. ควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดต่อร้ายแรงและป้องกันการเกิดโรคไม่ติดต่อ เฝ้าระวังป้องกันปัญหาการป่วยและตายด้วยโรคอุบัติใหม่

๘. ส่งเสริมการจัดระเบียบชุมชน สังคม การรักษาความสงบเรียบร้อยและการบรรเทาสาธารณภัย เพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน

๙. พัฒนาการกีฬา เสริมสร้างโอกาสให้ประชาชนทุกกลุ่มออกกำลังกายและเล่นกีฬา จัดหาสถานที่จัดกิจกรรมออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างทั่วถึง

๑๐. ส่งเสริมการทํานุบำรุงและรักษา ศิลปวัฒนธรรม จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น พัฒนา พื้นฟู ต่อยอดแหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรม เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของเยาวชนและประชาชนและเผยแพร่สู่สังคมโลก

๑๑. สงเคราะห์ และพัฒนาเด็ก เยาวชน สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาสในสังคมให้มีคุณภาพที่ดีและพึ่งพาตนเองได้

๑๒. สร้างกระบวนการมีส่วนร่วมเพื่อความเข้มแข็งของชุมชน สนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ชุมชน การจัดทำแผนแม่บทชุมชน ส่งเสริมกรรมชุมชนเกษตรอุตสาหกรรมชุมชน และสวัสดิการชุมชน

เป้าหมายการพัฒนา

๑. ประชาชน/เยาวชน มีความรู้ มีคุณธรรม จริยธรรม ดำรงชีวิตได้อย่างปกติสุข
๒. ประชาชนได้รับสวัสดิการพื้นฐานอย่างทั่วถึงเป็นธรรม และมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
๓. ประชาชนมีคุณภาพชีวิตเพิ่มขึ้นทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา รวมทั้งมีอนามัยการเจริญพันธุ์ที่เหมาะสมในทุกช่วงวัย
๔. ประชาชนมีโอกาสในการเข้าถึงระบบสุขภาพที่มีคุณภาพเพิ่มขึ้น และปัจจัยเสี่ยงต่อสุขภาพลดลง

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

พันธกิจ

๑. พัฒนาเส้นทางคมนาคมในเขตพื้นที่รับผิดชอบให้ได้มาตรฐาน สะดวกปลอดภัยอย่างทั่วถึง
๒. พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานให้มีประสิทธิภาพและครบถ้วนเพียงพอ
๓. พัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการขั้นพื้นฐานให้มีประสิทธิภาพอย่างทั่วถึงทุกพื้นที่

เป้าหมายการพัฒนา

๑. มีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่ได้มาตรฐาน มีความสะดวก รวดเร็ว ปลอดภัย และเชื่อมโยงกับ ระบบขนส่งอื่น รวมทั้งเพียงพอต่อความต้องการของประชาชน
๒. มีระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการขั้นพื้นฐาน ที่มีประสิทธิภาพทั่วทุกพื้นที่

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การเสริมสร้างธรรมาภิบาลและการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

พันธกิจ

๑. รณรงค์สร้างกระบวนการเรียนรู้ ปลุกฝังจิตสำนึก ค่านิยมตามหลักการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เสริมสร้างวัฒนธรรมการเมืองแบบประชาธิปไตยและจิตสำนึกธรรมาภิบาลให้แก่เยาวชน ประชาชนทุกระดับ ทุกภาคส่วน
๒. พัฒนาการบริหารจัดการองค์กรตามหลักธรรมาภิบาล ให้มีประสิทธิภาพและโปร่งใส สนับสนุนให้ใช้ทรัพยากรในการบริหารอย่างคุ้มค่า ปรับปรุงระบบข้อมูลและรูปแบบการให้บริการประชาชน ลดขั้นตอนการทำงานเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชน
๓. พัฒนาและส่งเสริมการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นที่ตอบสนองความต้องการในระดับชุมชนภายใต้กระบวนการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน สนับสนุนให้มีระบบฐานข้อมูลกลางและระบบการติดตามประเมินผล
๔. พัฒนาศักยภาพบุคลากรขององค์กรอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพในการปฏิบัติราชการ

เป้าหมายการพัฒนา

๑. ประชาชนมีจิตสำนึกที่ดี มีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น
๒. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความพร้อมในการแก้ปัญหาและให้บริการประชาชน
๓. มีการบริหารจัดการที่โปร่งใสและมีประสิทธิภาพ และเพิ่มการมีส่วนร่วมของทุกภาคีในการพัฒนา

แผนพัฒนาจังหวัด

ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด

๑. การกำหนดตำแหน่งและทิศทางการพัฒนาจังหวัด

จากกรอบนโยบายและศักยภาพ โอกาส ข้อจำกัด จังหวัดนครศรีธรรมราชจึงกำหนดตำแหน่งและทิศทางการพัฒนาจังหวัด โดยกำหนดวิสัยทัศน์จังหวัดนครศรีธรรมราชว่า “นครแห่งอารยธรรม น่ายุ่่น่าเที่ยว การเกษตรและอุตสาหกรรมยั่งยืน”

๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด

(๑) วิสัยทัศน์ (Vision) “นครแห่งอารยธรรม น่ายุ่่น่าเที่ยว การเกษตรและอุตสาหกรรมยั่งยืน” โดยมีค่านิยมวิสัยทัศน์ ดังนี้

ค่านิยมวิสัยทัศน์

คำจากวิสัยทัศน์	หมายถึง
นครแห่งอารยธรรม	นครศรีธรรมราชเมืองที่มีความหลากหลายทางศาสนา พลเมืองอยู่ร่วมกันอย่างเอื้ออาทร มีแหล่งบ่มเพาะบุคคลด้วยด้วยสถาบันการเรียนรู้ทั้งในและนอกระบบ และมีประเพณี วัฒนธรรมที่สืบทอดอย่างยาวนาน
น่ายุ่่น่าเที่ยว	เมืองที่ปลอดภัยจากอาชญากรรม อุบัติภัย ภัยพิบัติทางธรรมชาติ และส่งเสริมสุขภาพอนามัย อาหารปลอดภัย เมืองสีเขียวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เมืองพลังงานสะอาด การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ น้ำ การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน สาธารณูปโภค ระบบคมนาคมเพิ่มศักยภาพระบบโลจิสติกส์เชื่อมโยงโครงข่ายถนนให้ได้มาตรฐาน ส่งเสริมพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ ปลูกฝังความเป็นเจ้าบ้านที่ดี และเป็นคนมีอัธยาศัยไมตรีที่ดี เป็นเมืองน่ายุ่่น่าเที่ยว
การเกษตรและอุตสาหกรรมยั่งยืน	นครแห่งการผลิตทางการเกษตรที่มีความสมดุลของระบบนิเวศ และสภาพแวดล้อม มุ่งเน้นการผลิตที่มีคุณภาพ ปลอดภัย มีมาตรฐาน ตรงตามความต้องการของผู้บริโภค และนำนวัตกรรม เทคโนโลยีอันทันสมัยมาประยุกต์ใช้ ส่งผลให้เกษตรกร ประชาชนชาวจังหวัดนครศรีธรรมราช มีความผาสุก และมีคุณภาพชีวิตดีขึ้น การบริหารจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐานการผลิตที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในเรื่อง ดิน น้ำ และระบบชลประทาน รวมทั้งการจัดสรรที่ดินทำกิน การจัดการด้านการส่งเสริมการผลิตพืช สัตว์ ประมง การพัฒนาศักยภาพเกษตรกรสู่ Smart Farmer การพัฒนาองค์กรเกษตรกรให้เข้มแข็งการบริหารจัดการฟาร์มสู่ Smart Farm การวางแผนการผลิต การพัฒนาตลาดสินค้าเกษตร ที่มีความยั่งยืนและเชื่อมโยงเครือข่ายด้านการตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศ การแปรรูปเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรสร้างผลตอบแทนเชิงเศรษฐกิจ และการประยุกต์ใช้นวัตกรรมด้านการเกษตรคู่ขนานภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นแนวทางในการพัฒนา พร้อมทั้ง สนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงเกษตร/เชิงนิเวศน์ สนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัด ส่งเสริมการพัฒนาการเกษตรที่ยั่งยืนของจังหวัด โดยคำนึงถึงความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ ความยั่งยืนทางด้านสิ่งแวดล้อม และความยั่งยืนทางด้านสังคมของจังหวัด

(๒) จุดยืนการพัฒนาของจังหวัด (Positioning)

จากข้อมูลการวิเคราะห์ศักยภาพของจังหวัด และกำหนดทิศทางการพัฒนายุทธศาสตร์ในภาพรวมของจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้กำหนดจุดยืนการพัฒนาของจังหวัด ๓ ประเด็น ดังนี้

๑. เมืองสืบสานศิลปวัฒนธรรม สงบสุข น่าเที่ยว
๒. เมืองเกษตรนวัตกรรม และอุตสาหกรรมสีเขียว
๓. ศูนย์กลางการคมนาคมขนส่ง และกระจายสินค้าของภาคใต้

(๓) เป้าประสงค์รวม (วัตถุประสงค์) (Objective)

๑. เพิ่มรายได้จากการเกษตร อุตสาหกรรม และการท่องเที่ยว โดยควบคู่กับการยกระดับมาตรฐานคุณภาพ

๒. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้รับการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน
๓. ประชาชนยึดหลักธรรมะในการดำเนินชีวิต และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
๔. ศิลปวัฒนธรรม และประเพณีมีการสืบสานอย่างต่อเนื่อง

(๔) ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issue)

๑. บริหารจัดการเกษตรและอุตสาหกรรมสู่มาตรฐานครบวงจร และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
๒. พัฒนาการท่องเที่ยวบนพื้นฐานธรรมะ ธรรมชาติ และศิลปวัฒนธรรม
๓. บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน
๔. พัฒนาคน ชุมชน และสังคมให้น่าอยู่ เข้มแข็ง มั่นคงตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑

บริหารจัดการเกษตรและอุตสาหกรรมสู่มาตรฐานครบวงจร และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๑. เป้าประสงค์ของประเด็นยุทธศาสตร์

- ๑.๑ รายได้เพิ่มจากการผลิตทางการเกษตร เกษตรอุตสาหกรรม และการท่องเที่ยวเกษตร
- ๑.๒ นครศรีธรรมราชเป็นเมืองเกษตรสุขภาพ เกษตรคุณภาพ เกษตรนวัตกรรม และเกษตรอุตสาหกรรมสีเขียวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ได้รับการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ

๒. ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด/ เป้าหมายรวม ๔ ปี	ข้อมูลพื้นฐาน		เป้าหมายรายปี			
		๒๕๕๕	๒๕๕๖	๒๕๕๗	๒๕๕๘	๒๕๕๙	๒๕๖๐
๒.๑ รายได้เพิ่มจากการผลิตทางการเกษตร เกษตรอุตสาหกรรม และการท่องเที่ยวเกษตร	๒.๑.๑ ผลิตภัณฑ์มวลรวม (GPP) ภาคเกษตร เพิ่มขึ้นร้อยละ ๑ ต่อปี	๓๔,๕๘๗ ล้านบาท	๓๔,๙๓๕ ล้านบาท	๑	๑	๑	๑
๒.๒ ระบบการผลิตที่ได้รับรองมาตรฐาน	๒.๒.๑ ร้อยละ ๘๐ ของฟาร์ม/แปลงที่ได้รับการรับรองมาตรฐานฟาร์ม (GAP)			๘๐	๘๐	๘๐	๘๐
๒.๓ เป็นเมืองเกษตรสุขภาพ เกษตรคุณภาพ เกษตรนวัตกรรม และเกษตรอุตสาหกรรมสีเขียวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ได้รับการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ	๒.๓.๑ ร้อยละ ๕ ของสถานประกอบการที่ได้รับการรับรองอุตสาหกรรมสีเขียว						๕

๓. กลยุทธ์

- ๓.๑ พัฒนาสินค้าและบริการทางการเกษตรที่ได้มาตรฐาน ตอบสนองความต้องการในตลาดสากล (Global Marketing)
- ๓.๒ ส่งเสริมและสนับสนุนปัจจัยพื้นฐานด้านการผลิต (น้ำ ที่ดิน พันธุ์ ปุ๋ย) ที่พอเพียง
- ๓.๓ พัฒนาระบบการผลิต การเก็บเกี่ยว การเก็บรักษา การแปรรูป และพัฒนาผลิตภัณฑ์เป็นเกษตรอุตสาหกรรมแบบครบวงจรอย่างมีประสิทธิภาพ
- ๓.๔ สร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาครัฐ องค์กรชุมชน กลุ่มเกษตรกร พ่อค้าในการผลิต การตลาด และการกระจายสินค้าทางการเกษตร
- ๓.๕ พัฒนาระบบโลจิสติกส์ รองรับการเป็นเมืองศูนย์กลางการคมนาคมขนส่งและกระจายสินค้าทางการเกษตร
- ๓.๖ ส่งเสริมสถานประกอบการให้ได้การรับรองมาตรฐานอุตสาหกรรม นวัตกรรมสีเขียว

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒
พัฒนาการท่องเที่ยวบนพื้นฐานธรรมชาติ และศิลปวัฒนธรรม

๑. เป้าประสงค์ของประเด็นยุทธศาสตร์
๑.๑ เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว

๒. ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด/ เป้าหมายรวม ๔ ปี	ข้อมูลพื้นฐาน		เป้าหมายรายปี			
		๒๕๕๕	๒๕๕๖	๒๕๕๗	๒๕๕๘	๒๕๕๙	๒๕๖๐
๒.๑ เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว	๒.๑.๑ ร้อยละของรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น	๑๕	๑๕	๑๕	๑๕	๑๕	๑๕

๓. กลยุทธ์

- ๓.๑ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน พื้นที่ แหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐาน
- ๓.๒ พัฒนาสินค้าและบริการให้มีคุณภาพ ได้มาตรฐาน มีความปลอดภัย เสริมสร้างโอกาสและศักยภาพการแข่งขัน ในตลาดการท่องเที่ยว
- ๓.๓ พัฒนาระบบการบริหารจัดการการตลาดท่องเที่ยวเชิงรุก ภายใต้ชื่อ “นครแห่งธรรม”
- ๓.๔ พัฒนาศักยภาพและยกระดับคุณภาพการให้บริการ ของบุคลากรท่องเที่ยว ที่ได้มาตรฐาน เกิดความประทับใจแก่ผู้มาเยือน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓
บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

๑. เป้าประสงค์ของประเด็นยุทธศาสตร์

- ๑.๑ ทรัพยากรธรรมชาติ น้ำ สิ่งแวดล้อม ได้รับการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพและใช้อย่างยั่งยืน
๑.๒ การจัดการพลังงานอย่างมีประสิทธิภาพและใช้อย่างประหยัด

๒. ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด/ เป้าหมายรวม ๔ ปี	ข้อมูลพื้นฐาน		เป้าหมายรายปี			
		๒๕๕๕	๒๕๕๖	๒๕๕๗	๒๕๕๘	๒๕๕๙	๒๕๖๐
๒.๑ ทรัพยากรธรรมชาติ น้ำ สิ่งแวดล้อม ได้รับ การจัดการอย่างมี ประสิทธิภาพและใช้อย่าง ยั่งยืน	๒.๑.๑ ร้อยละของพื้นที่ สีเขียวเพิ่มขึ้น					๐.๑	๐.๑
	๒.๑.๒ ร้อยละของขยะ มูลฝอยที่นำกลับมาใช้ ประโยชน์					๓๐	๓๐
	๒.๑.๓ จำนวนของ องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นที่ได้รับการ พัฒนาศักยภาพในการ จัดการภัยพิบัติ	๒๐	๒๕	๒๙	๓๒	๓๘	๔๐
๒.๒ การจัดการพลังงาน อย่างมีประสิทธิภาพและ ใช้อย่างประหยัด	๒.๒.๑ ร้อยละของการ ใช้พลังงานลดลง (ร้อยละ ๓ ต่อปี)			๓	๓	๓	๓
	๒.๒.๒ การใช้พลังงาน ทดแทนเพิ่มขึ้น (๖๐ toe)			๖๐	๖๐	๖๐	๖๐

๓. กลยุทธ์

- ๓.๑ พัฒนาระบบการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ น้ำ และสิ่งแวดล้อมโดยการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วน
๓.๒ อนุรักษ์ ปกป้องกัน พื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่จังหวัด
๓.๓ พัฒนาศักยภาพเครือข่ายในการจัดการภัยพิบัติ การบริหารจัดการน้ำ และการจัดการ
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๓.๔ ส่งเสริม สนับสนุน และรณรงค์ให้มีการใช้พลังงานทดแทน และการประหยัดพลังงาน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔
พัฒนาคน ชุมชน และสังคมให้น่าอยู่ เข้มแข็ง มั่นคงตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

๑. เป้าประสงค์ของประเด็นยุทธศาสตร์

- ๑.๑ ประชาชนได้รับสวัสดิการพื้นฐานอย่างทั่วถึงมีคุณภาพชีวิตที่ดี และมีความสุข
- ๑.๒ ประชาชนได้รับความมั่นคงปลอดภัย เป็นธรรม
- ๑.๓ การศึกษามีคุณภาพ ทัดเทียมกับค่ามาตรฐานการศึกษา
- ๑.๔ ชุมชนเข้มแข็งตามแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

๒. ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด/ เป้าหมายรวม ๔ ปี	ข้อมูลพื้นฐาน		เป้าหมายรายปี			
		๒๕๕๕	๒๕๕๖	๒๕๕๗	๒๕๕๘	๒๕๕๙	๒๕๖๐
๒.๑ ประชาชนได้รับ สวัสดิการพื้นฐานอย่าง ทั่วถึงมีคุณภาพชีวิตที่ดี และมีความสุข	๒.๑.๑ ร้อยละของ ประชาชนที่ได้รับ สวัสดิการพื้นฐานอย่าง ทั่วถึง มีคุณภาพชีวิตที่ดี และมีความสุข	๘๐	๘๐	๘๐	๘๕	๙๐	๙๕
๒.๒ ประชาชนได้รับความ มั่นคง ปลอดภัย เป็นธรรม	๒.๒.๑ ร้อยละของ ประชาชนได้รับความ มั่นคง ปลอดภัย เป็นธรรม	๘๐	๘๐	๘๐	๘๕	๙๐	๙๕
๒.๓ การศึกษามีคุณภาพ ทัดเทียมกับค่ามาตรฐาน การศึกษา	๒.๓.๑ ค่าเฉลี่ยคะแนน O-net ม.๓	N/A	N/A	๔๐	๔๕	๕๐	๕๕
	๒.๓.๒ ปีการศึกษาเฉลี่ย ของคนจังหวัด นครศรีธรรมราช สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ประเทศ	N/A	N/A	๙.๑	๙.๔	๙.๕	๙.๖
๒.๔ ชุมชนเข้มแข็งตาม แนวปรัชญาของเศรษฐกิจ พอเพียง	๒.๔.๑ ร้อยละของชุมชน เข้มแข็งตามแนวปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง	๓๐	๓๕	๔๐	๔๕	๕๐	๕๕

๓. กลยุทธ์

- ๓.๑ พัฒนาศักยภาพการให้บริการทางสังคม และการเข้าถึงสวัสดิการพื้นฐานของประชาชน
อย่างทั่วถึง เป็นธรรมและมีคุณภาพชีวิตที่ดี
- ๓.๒ ส่งเสริมสุขภาพของประชาชนให้มีสุขภาพดีถ้วนหน้าและมีความสุข
- ๓.๓ สร้างความปรองดองสมานฉันท์ เสริมความมั่นคง ปลอดภัย เป็นธรรมแก่ประชาชน ชุมชน
สังคม เป็น “นครที่น่าอยู่ ชุมชนเข้มแข็ง”
- ๓.๔ ยกระดับคุณภาพการศึกษาทุกระดับให้ได้มาตรฐาน ให้เป็น “นครแห่งการเรียนรู้”
- ๓.๕ เสริมสร้างเศรษฐกิจชุมชน

วิสัยทัศน์ (Vision) และ พันธกิจ (mission) การพัฒนาท้องถิ่น

วิสัยทัศน์

“กะหรอเมืองน่าอยู่ ชุมชนเข้มแข็ง เศรษฐกิจยั่งยืน คุณภาพชีวิตมีมาตรฐานสู่การพัฒนาที่มั่นคง”

ยุทธศาสตร์

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาทางด้านโครงสร้างพื้นฐาน
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ
๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านชุมชนและสังคม
๔. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการบริหารและการจัดการ
๕. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสาธารณสุข
๖. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านแหล่งน้ำ
๗. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
๘. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เป้าประสงค์

- ๑) การคมนาคมมีความสะดวกรวดเร็ว
- ๒) ประชาชนมีอาชีพและมีรายได้พอเพียง
- ๓) การศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม กีฬาและนันทนาการได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
- ๔) ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นตามหลักธรรมาภิบาล
- ๕) ประชาชนมีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี
- ๖) มีแหล่งน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภคพอเพียง
- ๗) สิ่งแวดล้อมดี ไม่เป็นมลพิษ

- ประเด็นยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

- พันธกิจ ก่อสร้างและบำรุงรักษาเส้นทางคมนาคม
 - เป้าประสงค์ การคมนาคมมีความสะดวก รวดเร็ว
- ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์ จำนวนถนนที่ได้มาตรฐานเพิ่มขึ้น
กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนาและตัวชี้วัดกลยุทธ์

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๑.๑ ก่อสร้าง ปรับปรุง บำรุงรักษาถนน สะพาน ทางเท้า ท่อระบายน้ำ	จำนวนถนน สะพาน ทางเท้า ท่อระบายน้ำ ที่ได้รับการก่อสร้างและปรับปรุงบำรุงรักษา
๑.๒ ก่อสร้างขยายเขตไฟฟ้า ปรับปรุง บำรุงรักษา ซ่อมแซม ขยายเขตไฟฟ้าสาธารณะ	จำนวนไฟฟ้าสาธารณะที่ปรับปรุง บำรุงรักษา ซ่อมแซม

**** หน่วยงานรับผิดชอบหลัก**** กองช่าง

****ความเชื่อมโยง****

๑. ยุทธศาสตร์จังหวัด : ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การบริหารจัดการการเกษตรที่มีคุณภาพครบวงจร
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อบต.กะหรอ : ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

- ประเด็นยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ

- พันธกิจ ส่งเสริมการประกอบอาชีพของประชาชน
- เป้าประสงค์ ประชาชนมีอาชีพและมีรายได้พอเพียง

ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์ จำนวนโครงการในการส่งเสริมอาชีพ

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนาและตัวชี้วัดกลยุทธ์

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๒.๑ ส่งเสริมการประกอบอาชีพ และยกระดับรายได้	จำนวนโครงการในการส่งเสริมอาชีพ
๒.๒ สนับสนุนส่งเสริมสร้างความเข้มแข็งในภาคเกษตรและให้ความรู้ในเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง	จำนวนครั้งในการในการส่งเสริมความเข้มแข็งภาคเกษตรและเศรษฐกิจ
๒.๓ ส่งเสริมผลิตภัณฑ์สินค้าของชุมชน	จำนวนผลิตภัณฑ์สินค้าชุมชนได้รับมาตรฐานเพิ่มขึ้น

**** หน่วยงานรับผิดชอบหลัก****

ส่วนสำนักงานปลัด

****ความเชื่อมโยง****

๑. ยุทธศาสตร์จังหวัด : ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ และพอเพียง
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อบต.กะทกรอ : ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ

- ประเด็นยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านชุมชนและสังคม

- พันธกิจ ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ
- เป้าประสงค์ การศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม กีฬาและนันทนาการ ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์ ร้อยละของโครงการที่ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนาและตัวชี้วัดกลยุทธ์

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๓.๑ จัดหาสถานที่เพื่อก่อสร้างเป็นสนามกีฬาและสถานที่ออกกำลังกายและพัฒนาการกีฬาต่าง ๆ	จำนวนโครงการในการดำเนินการพัฒนาด้านกีฬา
๓.๒ การรักษาความสงบเรียบร้อยของชุมชน	ร้อยละของประชาชนที่ได้รับความปลอดภัยชีวิตและทรัพย์สิน
๓.๓ จัดสวัสดิการและให้บริการอย่างทั่วถึง	ร้อยละของประชาชนที่ได้รับสวัสดิการและการบริการ
๓.๔ เพิ่มประสิทธิภาพและพัฒนาชุมชนให้มีประสิทธิภาพ	จำนวนโครงการที่ อบต.ส่งเสริมพัฒนาชุมชนให้มีประสิทธิภาพ

**** หน่วยงานรับผิดชอบหลัก****

ส่วนสำนักงานปลัด

****ความเชื่อมโยง****

๑. ยุทธศาสตร์จังหวัด : ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การสร้างสังคมอยู่ดีมีสุข

๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อบต.กะทอ : ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาด้านชุมชนและสังคม

- ประเด็นยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการบริหารและการจัดการ

- พันธกิจ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น
- เป้าประสงค์ ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นตามหลักการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี

ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์ ร้อยละของโครงการที่ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนาและตัวชี้วัดกลยุทธ์

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๔.๑ จัดให้มีสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกในการให้บริการ	จำนวนโครงการในการเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการประชาชน
๔.๒ เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการและพัฒนาท้องถิ่น	ร้อยละของจำนวนบุคลากรที่เข้ารับการฝึกอบรมเพิ่มขึ้น
๔.๓ นำเทคโนโลยีสารสนเทศหรือเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการบริการให้มีความสะดวกรวดเร็ว	จำนวนโครงการที่นำเทคโนโลยีมาใช้ในการให้บริการ
๔.๔ เพิ่มช่องทางในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารให้แก่ประชาชน	จำนวนช่องทางในการรับรู้ข่าวสารให้แก่ประชาชนเพิ่มขึ้น
๔.๕ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน	จำนวนโครงการที่ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น
๔.๖ เพิ่มประสิทธิภาพด้านการเงินการคลัง	ร้อยละของรายได้ที่จัดเก็บเองเพิ่มขึ้น
๔.๗ บริหารจัดการองค์กรให้มีประสิทธิภาพและโปร่งใส	ร้อยละของความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการของ อบท.

**** หน่วยงานรับผิดชอบหลัก****

ส่วนสำนักงานปลัด

****ความเชื่อมโยง****

๑. ยุทธศาสตร์จังหวัด : ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ และพอเพียง

๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อบต.กะทอ : ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การพัฒนาด้านการบริหารและการจัดการ

- ประเด็นยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสาธารณสุข

- พันธกิจ สนับสนุนการดูแลสุขภาพอนามัยของประชาชน
- เป้าประสงค์ ประชาชนมีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี

ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์ ร้อยละของประชาชนที่มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตดี

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนาและตัวชี้วัดกลยุทธ์

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๕.๑ การให้บริการสาธารณสุข	ร้อยละของครัวเรือนที่ได้รับบริการอย่างทั่วถึง
๕.๒ พัฒนาระบบบริหารจัดการทางด้านสาธารณสุข	จำนวนโครงการที่ส่งเสริมพัฒนาระบบบริหารจัดการด้านสาธารณสุข
๕.๓ ส่งเสริมให้ประชาชนมีสุขภาพดีทั้งร่างกายและจิตใจ	ร้อยละของประชาชนมีสุขภาพกายและสุขภาพจิตเพิ่มขึ้น
๕.๔ ส่งเสริมป้องกันและควบคุมโรค	จำนวนผู้ป่วยในพื้นที่รับผิดชอบลดลง

**** หน่วยงานรับผิดชอบหลัก****

ส่วนสำนักงานปลัด

****ความเชื่อมโยง****

๑. ยุทธศาสตร์จังหวัด : ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การสร้างสังคมอยู่ดีมีสุข
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อบต.กะทอ : ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาด้านสาธารณสุข

- ประเด็นยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านแหล่งน้ำ

- พันธกิจ ก่อสร้าง บำรุง รักษาแหล่งน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค
- เป้าประสงค์ มีแหล่งน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค

ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์ ร้อยละของครัวเรือนที่มีแหล่งน้ำอุปโภค-บริโภค

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนาและตัวชี้วัดกลยุทธ์

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๖.๑ จัดหา ขุดเจาะบ่อบาดาล	จำนวนบ่อบาดาลเพิ่มขึ้น
๖.๒ ก่อสร้าง ปรับปรุง บำรุงรักษาระบบประปา	จำนวนประปาที่ได้รับการก่อสร้าง ปรับปรุง บำรุงรักษา
๖.๓ ก่อสร้างฝายเพื่อกักเก็บน้ำ	จำนวนฝายน้ำที่เพิ่มขึ้น
๖.๔ ขุดลอกแหล่งน้ำธรรมชาติ	จำนวนแหล่งน้ำที่ขุดลอก

**** หน่วยงานรับผิดชอบหลัก****

กองช่าง

****ความเชื่อมโยง****

๑. ยุทธศาสตร์จังหวัด : ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การบริหารจัดการการเกษตรที่มีคุณภาพครบวงจร
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อบต.กะทอ : ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การพัฒนาด้านแหล่งน้ำ

- ประเด็นยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

- พันธกิจ ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ
- เป้าประสงค์ การศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม กีฬาและนันทนาการ ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์ ร้อยละของโครงการที่ส่งเสริมด้านการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนาและตัวชี้วัดกลยุทธ์

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๗.๑ ส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาในท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพ	จำนวนโครงการที่ อบท.ส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาในท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพ
๗.๒ อนุรักษ์และฟื้นฟูศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น	จำนวนโครงการที่ อบท.มีการจัดกิจกรรมอนุรักษ์และฟื้นฟูศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น

**** หน่วยงานรับผิดชอบหลัก****

ส่วนสำนักงานปลัด

****ความเชื่อมโยง****

๑. ยุทธศาสตร์จังหวัด : ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การสร้างสังคมอยู่ดีมีสุข

๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อบต.กะหรอ : ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การพัฒนาด้านการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

- ประเด็นยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- พันธกิจ กำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
 - เป้าประสงค์ สิ่งแวดล้อมดีไม่เป็นมลพิษ
- ตัวชี้วัดระดับเป้าประสงค์ ร้อยละของครัวเรือนที่มีสิ่งแวดล้อมดีไม่เป็นมลพิษ

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนาและตัวชี้วัดกลยุทธ์

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์
๘.๑ เพิ่มประสิทธิภาพในการส่งเสริมและรักษาสิ่งแวดล้อม	จำนวนครั้งของกิจกรรมการรณรงค์ส่งเสริมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๘.๒ เพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล	จำนวนครัวเรือนที่ไม่ถูกรบกวนจากมลพิษ

**** หน่วยงานรับผิดชอบหลัก ****

ส่วนสำนักงานปลัด

**** ความเชื่อมโยง ****

๑. ยุทธศาสตร์จังหวัด : ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมและพลังงาน
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อบต.กะทอ : ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๓.การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

๓.๑ การวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีของเทศบาลได้ใช้การวิเคราะห์ SWOT Analysis/Demand (Demand Analysis)/Global Demand และ Trend ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนาอย่างน้อยต้องประกอบด้วย การวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

S (จุดแข็ง) ของตำบลกะหรอ

- | | |
|--|--|
| ๑. ทรัพยากรธรรมชาติยังคงมีความสมบูรณ์
ชุมชน | ๒. ประชาชนมีความรักสามัคคีระหว่างราชการกับ |
| ๓. มีเครือข่ายชุมชนที่เข้มแข็ง | ๔. ผู้นำมีความตั้งใจในการทำงาน |
| ๕. การผลิตยางพาราที่มีคุณภาพ | ๖. ผลผลิตทางการเกษตรที่หลากหลาย |
| ๗. ประชาชนมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง | ๘. ส่งเสริมด้านกีฬาให้กับประชาชนในพื้นที่ |
| ๙. มีแหล่งทุนหมุนเวียนที่หลากหลายและเข้มแข็ง
ท้องถิ่น | ๑๐. มีศาสนาที่เอื้อต่อการอนุรักษ์สืบทอดประเพณี |
| ๑๑. ประชาชนมีพ่อท่านแดงวัดโพธิ์เป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ | ๑๒. มีปราชญ์ชาวบ้านและภูมิปัญญาที่หลากหลาย |
| ๑๓. มีพื้นที่ป่าชุมชนที่สามารถเป็นแหล่งเรียนรู้ได้ | ๑๔. มีโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ๒ แห่ง |
| ๑๕. มีกลุ่มสหกรณ์ที่เข้มแข็ง มีการบริหารจัดการที่ดี | ๑๖. ประชาชนมีอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก |
| ๑๗. มีที่สาธารณะจำนวนมาก | ๑๘. มีการติดต่อสื่อสารที่ทั่วถึง |

W (จุดอ่อน) ของตำบลกะหรอ

- | | |
|--|--|
| ๑. การคมนาคมไม่สะดวก | ๒. ครุภัณฑ์ยังไม่มีงบอุดหนุน |
| ๓. มีปัญหาเสียดimentและลักขโมย | ๔. ราคาผลผลิตตกต่ำ |
| ๕. ปัญหาสิ่งแวดล้อม | ๖. ประชาชนมีรายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย |
| ๗. จำนวนประชาชนมีการว่างงานเพิ่มมากขึ้น | ๘. ไม่มีแหล่งกักเก็บน้ำและระบบส่งน้ำ |
| ๙. ขาดงบประมาณจากภาครัฐที่สนับสนุนอย่างเพียงพอ | |

O (โอกาส) ของตำบลกะหรอ

๑. ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอกที่หลากหลายทั้งงบประมาณและโครงการ
๒. ใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการดำเนินชีวิต
๓. ประชาชนสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนในการประกอบอาชีพ
๔. มีสถานศึกษาใกล้เคียง ประชาชนสามารถเข้าถึงระบบการศึกษาได้อย่างทั่วถึง
๕. ประชาชนสามารถเข้าถึงระบบสาธารณสุขได้อย่างทั่วถึง

T (ข้อจำกัด) ของตำบลกะหรอ

๑. ดินฟ้าอากาศ ที่มีการเปลี่ยนแปลงไม่เป็นไปตามฤดูกาล
๒. ผลผลิตที่ผลิออกมาจำนวนมาก ขาดตลาดในการรองรับ
๓. ราคาผลผลิตตกต่ำ ขาดทุน พ่อค้าคนกลางกดราคา ไม่ได้รับการประกันราคาจากภาครัฐที่เป็นธรรม
๔. ปัจจัยการผลิตมีต้นทุนสูง ทำให้มีรายจ่ายมากกว่ารายรับ
๕. ขาดการสนับสนุนจากหน่วยงานที่รับผิดชอบในด้านผลผลิต
๖. นโยบายรัฐไม่มีความต่อเนื่อง
๗. ภัยธรรมชาติ
๘. มีรถบรรทุกขนาดใหญ่วิ่งผ่านส่งผลให้ประชาชนไม่มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

๓.๒ การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

ข้อบ่งชี้และปริมาณของปัญหา	พื้นที่เป้าหมาย / กลุ่มเป้าหมาย	การคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต
๑.ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ๑.๑ การคมนาคม ลักษณะของปัญหา - ถนนดินลูกรังในหมู่บ้านเป็นหลุมบ่อ ทำให้การจราจรไม่สะดวก สาเหตุของปัญหา - เป็นถนนดินลูกรังทำให้ชำรุดได้ง่าย - น้ำท่วมทำให้ถนนเสียหาย ๑.๒ แหล่งน้ำเพื่ออุปโภค บริโภค ลักษณะของปัญหา -การใช้น้ำประปา มีความสะดวกกว่าบ่อน้ำตื้น -ขาดน้ำอุปโภค บริโภค ในฤดูแล้งหรือฝนทิ้งช่วง -น้ำในบ่อน้ำไม่เพียงพอในฤดูแล้ง สาเหตุของปัญหา - ฝนไม่ตกตามฤดูกาล	หมู่ที่ ๑ -๙ หมู่ที่ ๑ - ๙	มีถนนที่มั่นคงถาวร สามารถเชื่อมโยงกันได้ทุกหมู่บ้านในตำบล ก่อสร้างระบบประปาและขยายท่อเมนส์ประปาให้ครอบคลุมกับผู้ใช้พื้นที่ตำบล
๒.ด้านสังคม ลักษณะของ -เด็กและเยาวชนมีความเสี่ยงต่อยาเสพติด -เด็กและเยาวชนขาดโอกาสในการพัฒนา -ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ไม่ค่อยได้รับการเอาใจใส่ดูแลเท่าที่ควร สาเหตุของปัญหา -การเลี้ยงตามความเคยชิน -ปัญหาครอบครัว -ค่านิยมของวัฒนธรรมต่างชาติ	ประชาชนทั่วไป เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาสในตำบล กะหรอ	- เด็ก เยาวชน มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

ขอบข่ายและปริมาณของปัญหา	พื้นที่เป้าหมาย / กลุ่มเป้าหมาย	การคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต
<u>ด้านสาธารณสุข</u> ลักษณะของปัญหา -การมีสุขภาพเสี่ยงต่อการเป็นโรค -มีโรคระบาดบางฤดูกาล -ผู้ป่วยเรื้อรัง สาเหตุของปัญหา - พฤติกรรมด้านสุขภาพ เช่น ด้านอาหาร อารมณ์ - พฤติกรรมการบริโภคและการเลี้ยงดูในเด็กที่ไม่ถูกต้องหลัก - ผู้ดูแลผู้สูงอายุและผู้พิการขาดองค์ความรู้	ประชาชนในตำบล กะทรวง	บูรณาการกับบุคคล องค์กรหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการป้องกันการส่งเสริมและฟื้นฟูสุขภาพ
<u>ด้านการศึกษา</u> ลักษณะของปัญหา -ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบางศูนย์ยังไม่มีมาตรฐาน -ขาดโอกาสในการเรียนรู้ สาเหตุของปัญหา - ไม่มีอาคารเป็นขององค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้การพัฒนาเป็นไปได้ยาก - งบประมาณในการปรับปรุงอาคารสถานที่ไม่เพียงพอ - ค่าความนิยมของการส่งบุตรหลานไปเรียนในอำเภอ - ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กขาดสื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัย	เด็กและเยาวชน ในตำบลกะทรวง	เด็กและเยาวชนได้รับการส่งเสริมให้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ขอบข่ายและปริมาณของปัญหา	พื้นที่เป้าหมาย / กลุ่มเป้าหมาย	การคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต
<u>ด้านวัฒนธรรมและประเพณี</u> ลักษณะของปัญหา -ประชาชนไม่นิยมประเพณี วัฒนธรรม อันดีงาม สาเหตุของปัญหา - การนิยมวัฒนธรรมต่างชาติ - ไม่เล็งเห็นถึงความสำคัญของประเพณีอันดีงาม	เด็ก เยาวชนและประชาชนในตำบลกะหรอ	องค์การบริหารส่วนตำบลส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมด้านศาสนา วัฒนธรรม และประเพณี
<u>ด้านกีฬาและนันทนาการ</u> ลักษณะของปัญหา คุณภาพชีวิตเด็ก เยาวชน และประชาชนอยู่ในระดับต่ำ สาเหตุของปัญหา - การใช้เวลาว่างในทางที่ผิดของเด็ก เยาวชน - เด็กและเยาวชน ขาดการยอมรับจากสังคม - ไม่มีพื้นที่สร้างสรรค์สำหรับเด็กและเยาวชน - ไม่เล็งเห็นถึงความสำคัญของการออกกำลังกายโดยการเล่นกีฬา	เด็ก เยาวชนและประชาชนในตำบลกะหรอ	องค์การบริหารส่วนตำบลส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมให้กับเด็ก เยาวชนและประชาชน รวมถึงให้มีพื้นที่สร้างสรรค์ให้กับเด็กและเยาวชนเพื่อลดระดับปัญหา ยาเสพติด

ข้อช่วยและปริมาณของปัญหา	พื้นที่เป้าหมาย / กลุ่มเป้าหมาย	การคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต
๓. ด้านเศรษฐกิจ ลักษณะของปัญหา -ประชาชนบางครอบครัวมีรายได้ต่ำกว่าเกณฑ์ -ขาดเงินทุนในการประกอบอาชีพ -การไม่มีงานทำ สาเหตุของปัญหา - ขาดความรู้ในวิชาชีพ - ไม่มีการตื่นตัวในการประกอบอาชีพ	หมู่ที่ ๑-๙	องค์การบริหารส่วนตำบล มีนโยบายที่ชัดเจนในการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพให้กับเกษตรกร เช่น การให้เงินทุนแก่กลุ่มอาชีพ การฝึกอบรมอาชีพเสริมแก่ประชาชน การเผยแพร่ความรู้ด้านวิชาการใหม่ ๆ แก่เกษตรกร เป็นต้น
๔.ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ลักษณะของปัญหา -พื้นที่เป็นที่ราบลุ่มเสี่ยงต่อน้ำท่วมขัง -น้ำในลำคลองสกปรก -ลำคลองตื้นเขิน -การทิ้งขยะในที่สาธารณะ สาเหตุของปัญหา - ปัญหาน้ำท่วม -การระบายของเสียลงสู่แม่น้ำลำคลอง -ขาดจิตสำนึกในการรักษาสิ่งแวดล้อม -พื้นที่ริมตลิ่งไม่มีต้นไม้ปกคลุม	หมู่ที่ ๑-๙	องค์การบริหารส่วนตำบลจัดทำโครงการรณรงค์และสร้างจิตสำนึกให้กับประชาชนในการรักษาสิ่งแวดล้อม และขุดลอกคูคลองเพื่อการระบายน้ำที่มีประสิทธิภาพ

ขอบข่ายและปริมาณของปัญหา	พื้นที่เป้าหมาย / กลุ่มเป้าหมาย	การคาดการณ์แนวโน้มในอนาคต
<u>๕.ด้านการบริหารจัดการองค์กร</u> ลักษณะของปัญหา ประสิทธิภาพในการทำงาน สาเหตุของปัญหา - พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างและพนักงานจ้าง ยังขาดความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติงาน - สถานที่ของหน่วยงานยังมีความคับแคบ	ผู้บริหาร สมาชิกสภา พนักงานส่วนตำบล พนักงานจ้างและ ลูกจ้าง	พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้างและพนักงาน จ้าง ปฏิบัติงานในตำแหน่งได้อย่างมี ประสิทธิภาพ
<u>๖.ด้านการมีส่วนร่วมและบริการประชาชน</u> ลักษณะของปัญหา การมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ยังมีน้อย ส่วนใหญ่ยังขาดการให้ความร่วมมือในกิจกรรม ขององค์การบริหารส่วนตำบล สาเหตุของปัญหา -ประชาชนมีความคิดเห็นไม่ตรงกัน -ประชาชนมีภาระในการประกอบอาชีพ -ประชาชนไม่เห็นถึงความสำคัญในการมีส่วนร่วม	หมู่ที่ ๑ -๙	องค์การบริหารส่วนตำบล ส่งเสริมให้ ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมของ องค์การบริหารส่วนตำบล

ส่วนที่ ๓ การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นสู่การปฏิบัติ

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนงาน

ที่	ยุทธศาสตร์	ด้าน	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก	หน่วยงาน สนับสนุน
๑	ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน	ด้านบริการชุมชนและสังคม	- แผนงานเคหะและชุมชน	กองช่าง	
๒	ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ	ด้านการเศรษฐกิจ	- แผนงานการเกษตร	สำนักงานปลัด	
๓	ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านชุมชนและสังคม	ด้านบริการชุมชนและสังคม ด้านบริหารทั่วไป ด้านการดำเนินงานอื่น	- แผนงานสร้างความเข้มแข็งของชุมชน - แผนงานการศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ - แผนงานรักษาความสงบภายใน - แผนงานงบกลาง	สำนักงานปลัด	กองคลัง
๔	ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านบริหารและการจัดการ	ด้านบริหารทั่วไป ด้านบริการชุมชนและสังคม ด้านการเศรษฐกิจ	- แผนงานบริหารงานทั่วไป - แผนงานรักษาความสงบภายใน - แผนงานการศึกษา - แผนงานเคหะและชุมชน - แผนงานสาธารณสุข - แผนงานการพาณิชย์	สำนักงานปลัด	กองช่าง, กองคลัง
๕	ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสาธารณสุข	ด้านบริการชุมชนและสังคม ด้านการดำเนินงานอื่น	- แผนงานสาธารณสุข - แผนงานงบกลาง	สำนักงานปลัด	
๖	ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านแหล่งน้ำ	ด้านการเศรษฐกิจ ด้านบริการชุมชนและสังคม	- แผนงานการพาณิชย์ - แผนงานเคหะและชุมชน	กองช่าง	
๗	ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ด้านบริการชุมชนและสังคม	- แผนงานการศึกษา - แผนงานการศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ	สำนักงานปลัด	
๘	ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	ด้านบริการชุมชนและสังคม	- แผนงานสาธารณสุข	สำนักงานปลัด	

ส่วนที่ ๕

การติดตามและประเมินผล

๑. การติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นนั้นจะต้องมีการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาโดยจะต้องติดตามและประเมินยุทธศาสตร์ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๔๘ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ และในการประเมินแผนนั้นจะต้องดำเนินการประเมินคุณภาพของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาตามแนวทางการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แจ้งตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๕๗๙๗ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๙ เรื่อง แนวทางและหลักเกณฑ์การจัดทำและประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี(พ.ศ.๒๕๖๑ – ๒๕๖๔) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๙

๒. การติดตามและประเมินผลโครงการ

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นนั้น จะต้องมีการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาโดยจะต้องติดตามและประเมินยุทธศาสตร์ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ และในการประเมินแผนนั้นจะต้องดำเนินการประเมินคุณภาพของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาตามแนวทางการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แจ้งตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๕๗๙๗ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๙ เรื่อง แนวทางและหลักเกณฑ์การจัดทำและประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ.๒๕๖๑ – ๒๕๖๔) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๙

๓. สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นในภาพรวม

๓.๑ การวัดผลในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

(๑) การวัดผลในเชิงปริมาณ

ตามท้องที่การบริหารส่วนตำบลได้ดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผลสูงสุดในการแก้ไขปัญหาให้กับประชาชนในการจัดทำแผนพัฒนานั้นจะต้องมีการติดตามและประเมินแผนพัฒนา ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๔๘ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ โดยคณะกรรมการติดตามและประเมินแผนพัฒนาเป็นผู้ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ซึ่งคณะกรรมการจะต้องดำเนินการกำหนดแนวทาง วิธีการในการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา รายงานผลและเสนอความเห็นซึ่งได้จากการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ต่อผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่นเสนอต่อสภาท้องถิ่น และคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น พร้อมทั้งประกาศผลการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบในที่เปิดเผยภายในสิบห้าวันนับแต่วันรายงานผลและเสนอความเห็นดังกล่าวและต้องปิดประกาศไว้เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันโดยอย่างน้อยปีละสองครั้งภายในเดือนเมษายนและภายในเดือนตุลาคมของทุกปี

โดยเครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและประเมินผลในเชิงปริมาณ มีดังนี้

- แบบที่ ๑ การกำกับการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- แบบที่ ๒ แบบติดตามผลการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- แบบที่ ๓/๑ แบบประเมินผลการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์
- แบบประเมินคุณภาพของแผนพัฒนา

(แจ้งตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๐๗๐๓ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ เรื่อง แนวทางและหลักเกณฑ์การจัดทำและประสานแผนพัฒนาสามปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ข้อ ๗ การวัดคุณภาพของแผนพัฒนาท้องถิ่น ตามนัยหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๔๘๓๐ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันประกาศใช้แผนพัฒนาท้องถิ่น)

การติดตามและประเมินผลด้วยระบบ e-plan (www.dla.go.th)

(๒) การวัดผลในเชิงคุณภาพ

การวัดผลเชิงคุณภาพองค์การบริหารส่วนตำบลใช้การสำรวจความพึงพอใจในการวัดผลเชิงคุณภาพโดยภาพรวม โดยได้มีการประเมินความพึงพอใจ ซึ่งการประเมินความพึงพอใจทำให้ทราบถึงผลเชิงคุณภาพในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในภาพรวม

โดยเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินความพึงพอใจ มีดังนี้

แบบที่ ๓/๒ แบบประเมินความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล

แบบที่ ๓/๓ แบบประเมินความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการ

๔. ข้อเสนอแนะในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นในอนาคต

๔.๑ ผลกระทบนำไปสู่อนาคต

๑. เกิดการพัฒนาที่ล่าช้าเพราะการดำเนินงานต่างๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องผ่านกระบวนการหลายขั้นตอน สลับซับซ้อน
๒. ประชาชนอาจเกิดความเบื่อหน่ายกับกระบวนการจัดทำแผนที่มีความยุ่งยากมากขึ้น
๓. ปัญหาอาจไม่ได้รับการแก้ไขอย่างตรงจุดเพราะข้อจำกัดของระเบียบกฎหมายที่ทำให้ยากและบางเรื่องอาจทำไม่ได้

๔.๒ ข้อเสนอแนะ ผลจากการพัฒนา

- ๑) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีควรพิจารณาใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนามาเป็นกรอบในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีและให้มีความสอดคล้องกัน
- ๒) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีควรพิจารณางบประมาณและคำนึงถึงสถานการณ์คลังในการพิจารณาโครงการ/กิจกรรม ที่จะบรรจุในแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี
- ๓) ควรเร่งรัดให้มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรม ที่ตั้งในข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายให้สามารถดำเนินการได้ในปีงบประมาณนั้น
- ๔) องค์การบริหารส่วนตำบลควรพิจารณาตั้งงบประมาณให้เพียงพอและเหมาะสมกับภารกิจแต่ละด้านที่จะต้องดำเนินการ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาในการโอนเพิ่ม โอนลด โอนตั้งจ่ายรายการใหม่

ภาคผนวก

ก รูปแผนที่ตามแผนพัฒนาท้องถิ่น

ข การประเมินคุณภาพแผน

แนวทางการพิจารณาคุณภาพแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนพัฒนาสามปีของ อบท.

.....

ประเด็นการพิจารณา	คะแนน
๑. ข้อมูลทั่วไปขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	๑๐
๒. การวิเคราะห์สถานการณ์และศักยภาพ	๒๕
๓. ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย	๖๕
๓.๑ วิสัยทัศน์	(๕)
๓.๒ พันธกิจ	(๕)
๓.๓ ประเด็นยุทธศาสตร์	(๑๐)
๓.๔ เป้าประสงค์ของแต่ละประเด็นยุทธศาสตร์	(๕)
๓.๕ ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของแต่ละประเด็นยุทธศาสตร์	(๑๕)
๓.๖ กลยุทธ์ของแต่ละประเด็นยุทธศาสตร์	(๑๕)
๓.๗ บัญชีรายการชุดโครงการของแต่ละประเด็นยุทธศาสตร์	(๑๐)
รวม	๑๐๐

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนน เต็ม	คะแนนที่ ได้
๑. ข้อมูลสภาพทั่วไปของ อปท.	ควรประกอบด้วยข้อมูลดังนี้ - ข้อมูลการปกครอง ประชากร ทรัพยากร โครงสร้างพื้นฐาน สถานที่ท่องเที่ยว เป็นต้น และข้อมูลเชิงสถิติที่สำคัญ - การประชุมประชาคมหรือการประชุมอื่นๆที่มีลักษณะคล้ายกัน - การสำรวจและจัดเก็บข้อมูลเพื่อการจัดทำแผนพัฒนาและ/หรือ การใช้ข้อมูล จปฐ. - มีข้อมูลสรุปผลการดำเนินงานที่ผ่านมา (เพื่อดูการดำเนินงานในแต่ละปีที่ผ่านมาว่ามีการดำเนินการบรรลุเป้าหมายของยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนามากน้อยเพียงใด)	๑๐ (๓) (๓) (๒) (๒)	
๒. การวิเคราะห์ สถานการณ์และศักยภาพ	ครอบคลุมการวิเคราะห์ ข้อมูลที่สำคัญ ด้านเศรษฐกิจ สังคมและ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และมีการวิเคราะห์ เปรียบเทียบข้อมูลที่สำคัญ เพื่อชี้ให้เห็นศักยภาพ ปัญหาและความ ต้องการ . การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการจัดทำแผนพัฒนาและ/หรือ จปฐ. - ภาพรวมรายได้ครัวเรือน การสร้างอาชีพ - มีการวิเคราะห์ หรือเปรียบเทียบข้อมูลที่สำคัญของจังหวัดและ แสดงให้เห็นศักยภาพและระดับความรุนแรงของปัญหา . การวิเคราะห์ข้อมูลสังคม - ครอบคลุมการวิเคราะห์ข้อมูลที่สำคัญด้านสังคม เช่น กำลัง แรงงาน การศึกษา สาธารณสุข ความยากจน อาชญากรรม ปัญหา ยาเสพติด เป็นต้น - มีการวิเคราะห์หรือเปรียบเทียบข้อมูลที่สำคัญ ของ อปท. และ แสดงให้เห็นศักยภาพและระดับความรุนแรงของปัญหา . การวิเคราะห์ข้อมูลทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม - ครอบคลุมการวิเคราะห์ข้อมูลที่สำคัญ ด้านทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม - มีการนำเสนอให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก ของ อปท. . SWOT ต้องสอดคล้องกับโอกาสและศักยภาพของ อปท. - การวิเคราะห์สอดคล้องกับการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน - มีการจำแนกผลการวิเคราะห์ปัจจัยภายในภายนอกอย่างถูกต้อง	๒๕ ๔ (๒) (๒) ๕ (๓) (๒) ๕ (๒) (๓) ๕ (๓) (๒)	

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๒.การวิเคราะห์ สถานการณ์และศักยภาพ (ต่อ)	. สรุปประเด็นปัญหาและความต้องการของประชาชนในพื้นที่ - มีการประมวลปัญหาและความต้องการของประชาชนในพื้นที่โดย ชี้ให้เห็นขนาดและความรุนแรงของปัญหาและความต้องการ - มีการระบุปัญหาหรือความต้องการในเชิงพื้นที่หรือกลุ่มเป้าหมาย ที่ชัดเจน - การใช้แผนชุมชน/แผนหมู่บ้านเป็นส่วนประกอบในการจัดทำ แผนพัฒนา	๖ (๒) (๒) (๒)	
๓. ยุทธศาสตร์ ๓.๑ วิสัยทัศน์	. มีลักษณะแสดงสถานภาพที่ อปท.ต้องการจะเป็นหรือบรรลุถึงใน อนาคตอย่างชัดเจน สอดคล้องกับโอกาสและศักยภาพที่เป็น ลักษณะเฉพาะของ อปท. - จุดเน้นและสิ่งที่ต้องการเป็นสอดคล้องกับข้อมูลที่น่าเสนอ - มีความเป็นไปได้ ตามศักยภาพและโอกาสของพื้นที่	๖๕ ๕ (๓) (๒)	
๓.๒ พันธกิจ	- แสดงถึงภารกิจที่ควรจะเป็น เพื่อนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ - มีความเป็นไปได้ในเชิงคุณภาพหรือเชิงปริมาณ	๕ (๓) (๒)	
๓.๓ ประเด็นยุทธศาสตร์	. มีความชัดเจน สอดคล้องกับวิสัยทัศน์และเงื่อนไขเฉพาะของพื้นที่ - ยุทธศาสตร์แสดงถึงทิศทางการพัฒนา - ยุทธศาสตร์เชื่อมโยงสอดคล้องกันและตอบสนองปัญหา ศักยภาพ ของ อปท. - มีความสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ยุทธศาสตร์การพัฒนากภาค ยุทธศาสตร์การพัฒนา จังหวัด และกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อปท.	๑๐ (๔) (๔) (๒)	
๓.๔ เป้าประสงค์	. สอดคล้องกับประเด็นยุทธศาสตร์ - มีความสอดคล้องและสนับสนุนประเด็นยุทธศาสตร์ - มีความชัดเจนเป็นรูปธรรมแสดงให้เห็นว่ามีความต้องการที่จะ บรรลุอะไรในช่วง ๔ ปี	๕ (๓) (๒)	
๓.๕ ตัวชี้วัดและค่า เป้าหมายของแต่ละ ประเด็นยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย . ตัวชี้วัด - มีความชัดเจนสอดคล้องกับเป้าประสงค์ และสะท้อนผลลัพธ์ตาม เป้าประสงค์ - สามารถวัดได้ในเชิงปริมาณและคุณภาพ	๑๕ ๙ (๕) (๔)	

ประเด็นการพิจารณา	รายละเอียดหลักเกณฑ์	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
	. ค่าเป้าหมาย - แสดงถึงความก้าวหน้าในแต่ละปี - มีความเป็นไปได้อยู่ในขีดความสามารถที่ทำได้ ทั้งด้านปริมาณงาน งบประมาณ เทคนิค	๖ (๓) (๓)	
๓.๖ กลยุทธ์ของแต่ละประเด็นยุทธศาสตร์	. มีการกำหนดกลยุทธ์ของแต่ละประเด็นยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องและสนับสนุนการบรรลุผลตามเป้าประสงค์ของแต่ละประเด็นยุทธศาสตร์และสอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของพื้นที่ - กลยุทธ์หรือแนวทางการพัฒนาเชื่อมโยงสอดคล้องกันและมีการบูรณาการกันในแต่ละยุทธศาสตร์และนำไปสู่การบรรลุเป้าประสงค์และยุทธศาสตร์ - มีการแสดงแนวทางการดำเนินงาน/วิธีการที่ชัดเจนเพื่อนำไปสู่การกำหนดแผนงานโครงการ	๑๒ (๖) (๖)	
๓.๗ บัญชีรายการ/ชุดโครงการ	บัญชีรายการชุดโครงการ ประกอบด้วย . โครงการ/กิจกรรม - มีการวิเคราะห์ความคุ้มค่าและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของโครงการฯ ก่อนบรรจุไว้ในแผน - ความเพียงพอและชัดเจนของโครงการฯ/กิจกรรม - การลำดับของโครงการฯ/กิจกรรม . โครงการสอดคล้องและตอบสนองกลยุทธ์อย่างชัดเจนและนำไปสู่ผลสำเร็จของเป้าประสงค์ - โครงการฯ มีสาระสอดคล้องและตอบสนองกลยุทธ์อย่างชัดเจนและนำไปสู่ผลสำเร็จของเป้าประสงค์ - มีโครงการฯ ครบถ้วนทั้ง ๓ ปี (ในภาพรวมของแผน)	๑๓ (๘) (๓) (๓) (๒) (๕) (๓) (๒)	
	รวมคะแนนที่ได้	๑๐๐	

